ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน

วิทยานิพนธ์

ของ

Tao Wang

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง

มิถุนายน 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน

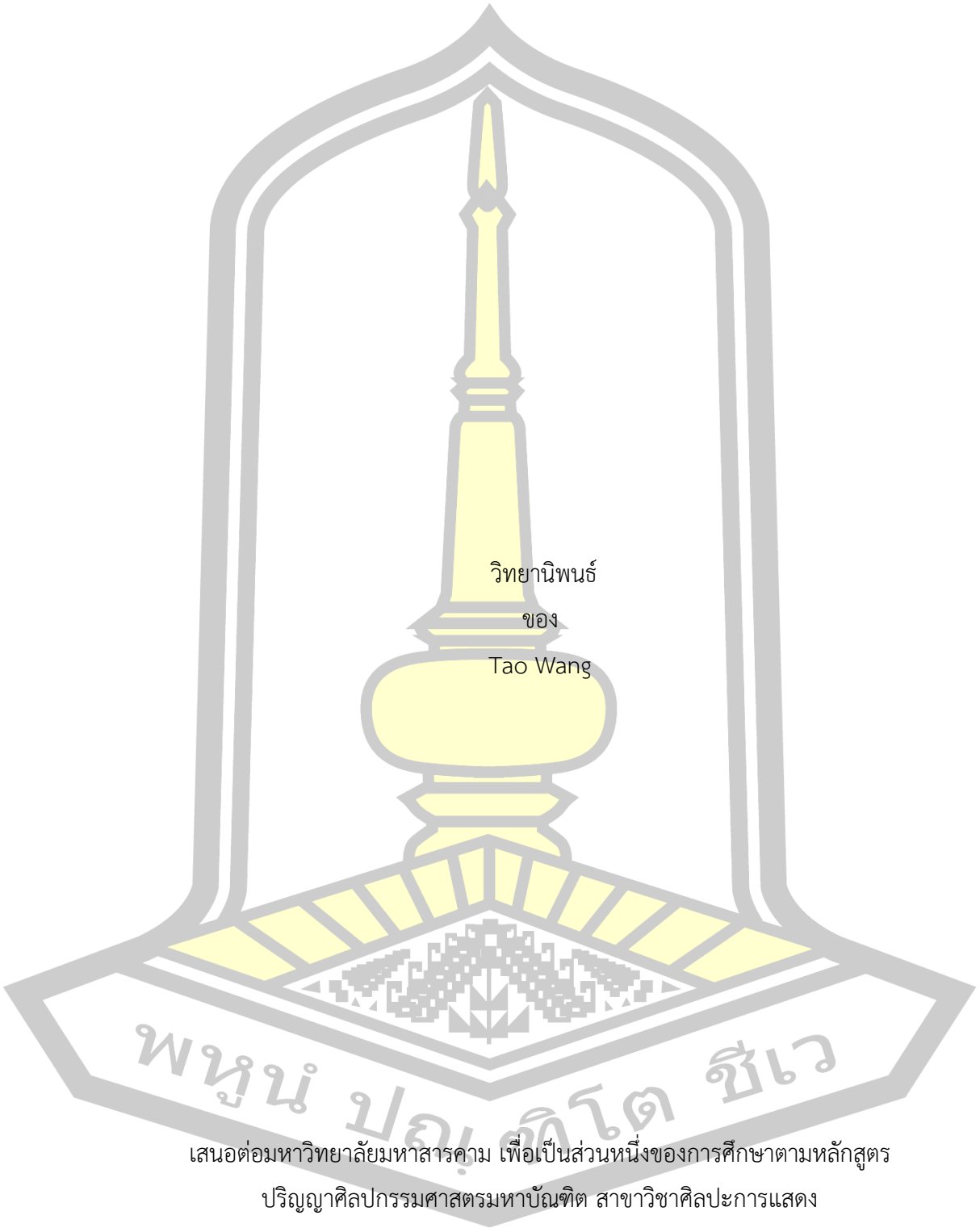

วิทยานิพนธ์

ของ

Tao Wang

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง

มิถุนายน 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Contemporary Peacock Dance by Yang Liping National Artist of Yunnan Montalon

Tao Wang

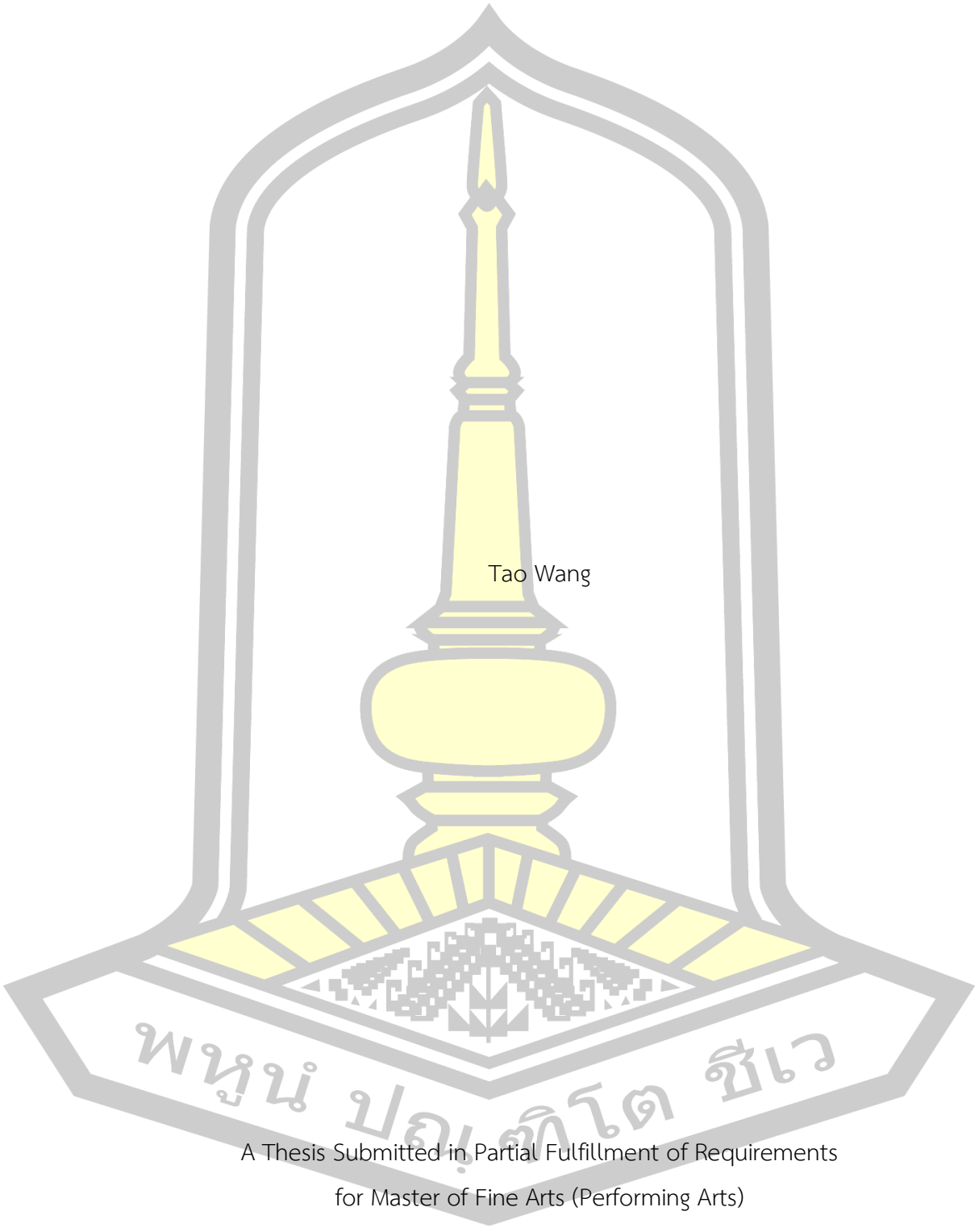

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements

for Master of Fine Arts (Performing Arts)

June 2021

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของMr.Tao Wang แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รศ. ดร. สุพรรณี เหลือบุญชู)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รศ. ดร. ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ)

.....กรรมการ
(ผศ. ดร. พีระ พันลูกท้าว)

.....กรรมการ
(ผศ. ดร. วุฒิพงษ์ โรจน์เขษมศรี)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(ศ. ดร. ศุภชัย สิงห์ยะบุศย์)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน

ผู้วิจัย Tao Wang

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ

ปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต **สาขาวิชา** ศิลปะการแสดง

มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม **ปีที่พิมพ์** 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน มีความมุ่งหมาย 1.เพื่อศึกษาต้นกำเนิดของระบำนกยูง 2.เพื่อศึกษาองค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงของ หยาง ลี่ ผิง เป็นการศึกษาจากเอกสารและภาคสนาม โดยใช้แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ ผู้รู้จำนวน 3 คน ผู้ปฏิบัติจำนวน 5 คน ผู้ให้ข้อมูลทั่วไปจำนวน 20 คน แล้วนำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า ระบำนกยูง เป็นศิลปะการร่ายรำที่มีชื่อเสียงของชาวยูนนาน ที่ใช้ร่างกายเลียนแบบท่าทางการเคลื่อนไหว การรำแพนของนกยูงสะท้อนวัฒนธรรมของชาวยูนนาน ได้อย่างชัดเจนและงดงามเนื่องจากในมณฑลยูนานมีนกยูงเป็นจำนวนมาก มีทั้งนกยูงป่าและนกยูงเลี้ยง ชาวบ้านนับถือนกยูงว่าเป็นนางพญาแห่งนกและเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ประจำชนเผ่า จนกลายมาเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งจนได้รับการขนานนามว่า “ดินแดนแห่งนกยูง” การเต้นรำหรือระบำนกยูงเกิดขึ้นมานานและสืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จนมาถึง หยาง ลี่ ผิง ศิลปิน นักแสดง และนักออกแบบท่าเต้นของมณฑลยูนนาน ได้นำระบำนกยูงมาประดิษฐ์สร้างขึ้นใหม่ ทั้งรูปแบบการแสดง กระบวนท่าเต้น เครื่องแต่งกาย และดนตรีประกอบ หยาง ลี่ ผิง เป็นศิลปินแห่งชาติจีนที่มีชื่อเสียงมายาวนาน และมีลีลาการเต้นระบำนกยูงที่ออกแบบผสมผสานความเป็นนกยูงในแบบดั้งเดิมกับการเต้นรำแบบจีนสมัยใหม่อย่างงดงาม และเป็นที่ยอมรับจากผู้ชมทั่วโลก ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้จึงมุ่งเน้นที่จะศึกษาการเต้นระบำนกยูงที่มีความงดงามจากการผสมผสานของเดิมและการเต้นสมัยใหม่ จัดแสดงเป็นระบำโชว์เดี่ยว ที่สร้างชื่อเสียงให้กับชาวยูนนานและประเทศจีน

ดังนั้นระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน เป็นการแสดงที่นำเอาธรรมชาติของนกยูงมาเป็นการแสดงด้วยการเลียนแบบกิริยาของนกยูงกระบวนท่าที่ผสมผสาน ทำให้เกิดการแสดงที่ผสมกันที่ลงตัวได้อย่างงดงาม สร้างงานแสดงที่ใช้แนวคิดจาก

ธรรมชาติสู่การแสดงร่วมสมัยทำให้เกิดการแสดงจากความคิดสร้างสรรค์อีกรูปแบบหนึ่งที่มีความสวยงามและประทับใจผู้ชมเป็นอย่างยิ่ง

คำสำคัญ : ระบำนกยูง, ร่วมสมัย

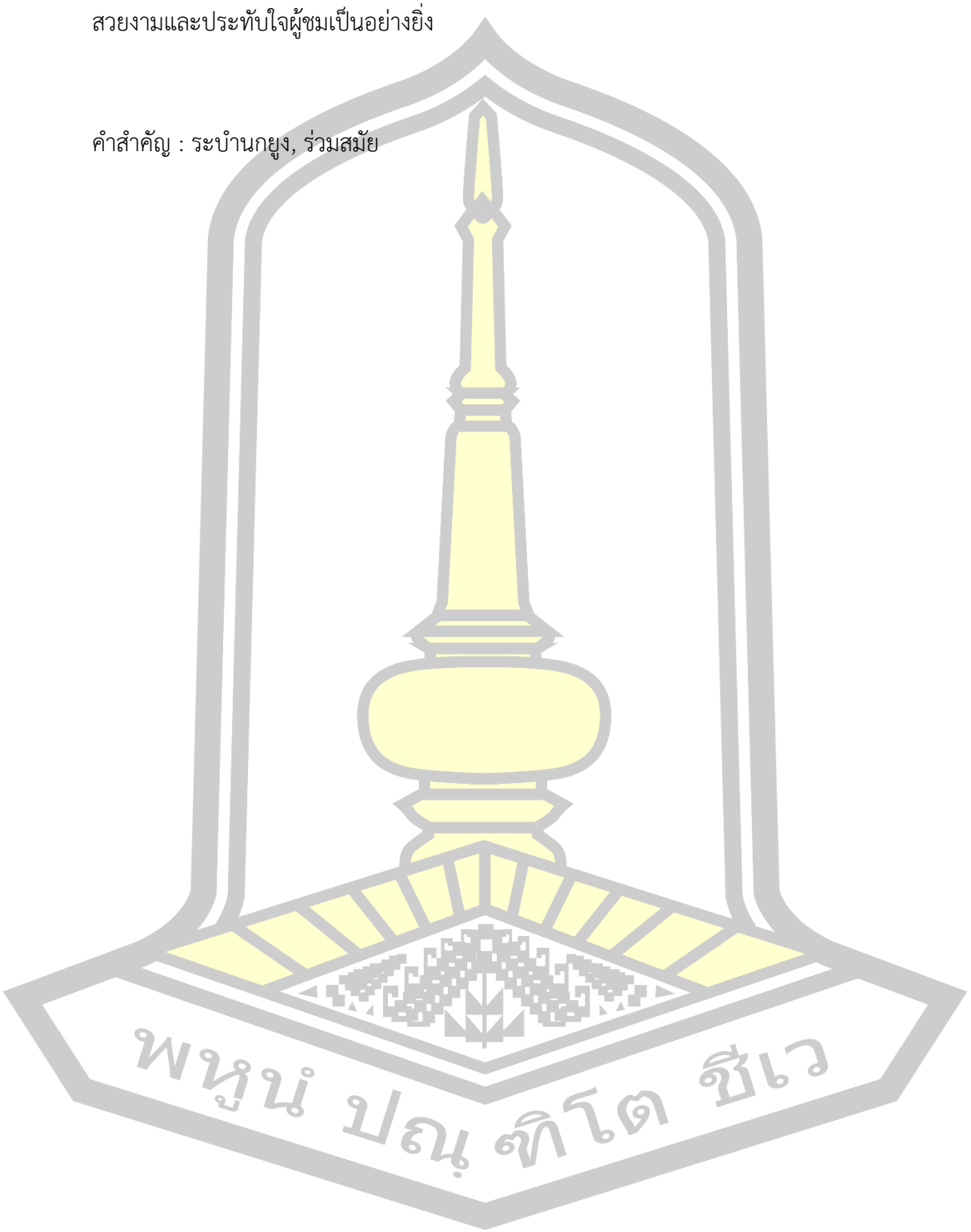

TITLE Contemporary Peacock Dance by Yang Liping National Artist of Yunnan Montalon

AUTHOR Tao Wang

ADVISORS Associate Professor Pattamawadee Chansuwan , Ph.D.

DEGREE Master of Fine Arts **MAJOR** Performing Arts

UNIVERSITY Mahasarakham University **YEAR** 2021

ABSTRACT

This research study by Yang Liping, a national level dancer of Yunnan Province, China had two objectives: 1) to study the origin of the peacock dance. 2) to study the composition of the peacock dance and critically analyze Yang Liping's dance performance. Research methods used for data collection include fieldwork and researcher experience. In this study, data were collected by participant observation, non-participant observation, interviewing three local people, five practitioners, twenty general informants. The results are presented below as a descriptive analysis.

The results from the study showed that the peacock dance is considered a famous dance art. Peacock Dance involves using the body to imitate the daily life of a peacock, the peacock dance shows the Yunnan culture clearly and beautifully, and there are many peacocks in Yunnan Province, wild and homebred peacocks. Peacock is considered the "king of birds" and the most "sacred bird" in the hearts of Yunnan people and is "one of the symbols" of Yunnan province. The peacock is also called "the bird of the holy spirit". Peacock dance has been around for a long time and has been passed down from generation to generation.

Notably, the involvement of Yang Liping, a famous artist from Yunnan Province, helped redesign the peacock dance. After spending a considerable amount of time on choreography and research, he redesigned the music, costumes, as well as dance moves. He also modified the traditional peacock dance into a new

type of dance. The peacock dance (traditional peacock dance) designed by Yang Liping blends perfectly with modern Chinese dance and is widely recognized by people around the world. Yang Liping has created this new version of peacock dance performance with his unique performance form, dance aesthetics, a fusion of modern dance, and has earned the reputation of a well-known performing artist in Yunnan province and China.

Keyword : Contemporary, Peacock Dance

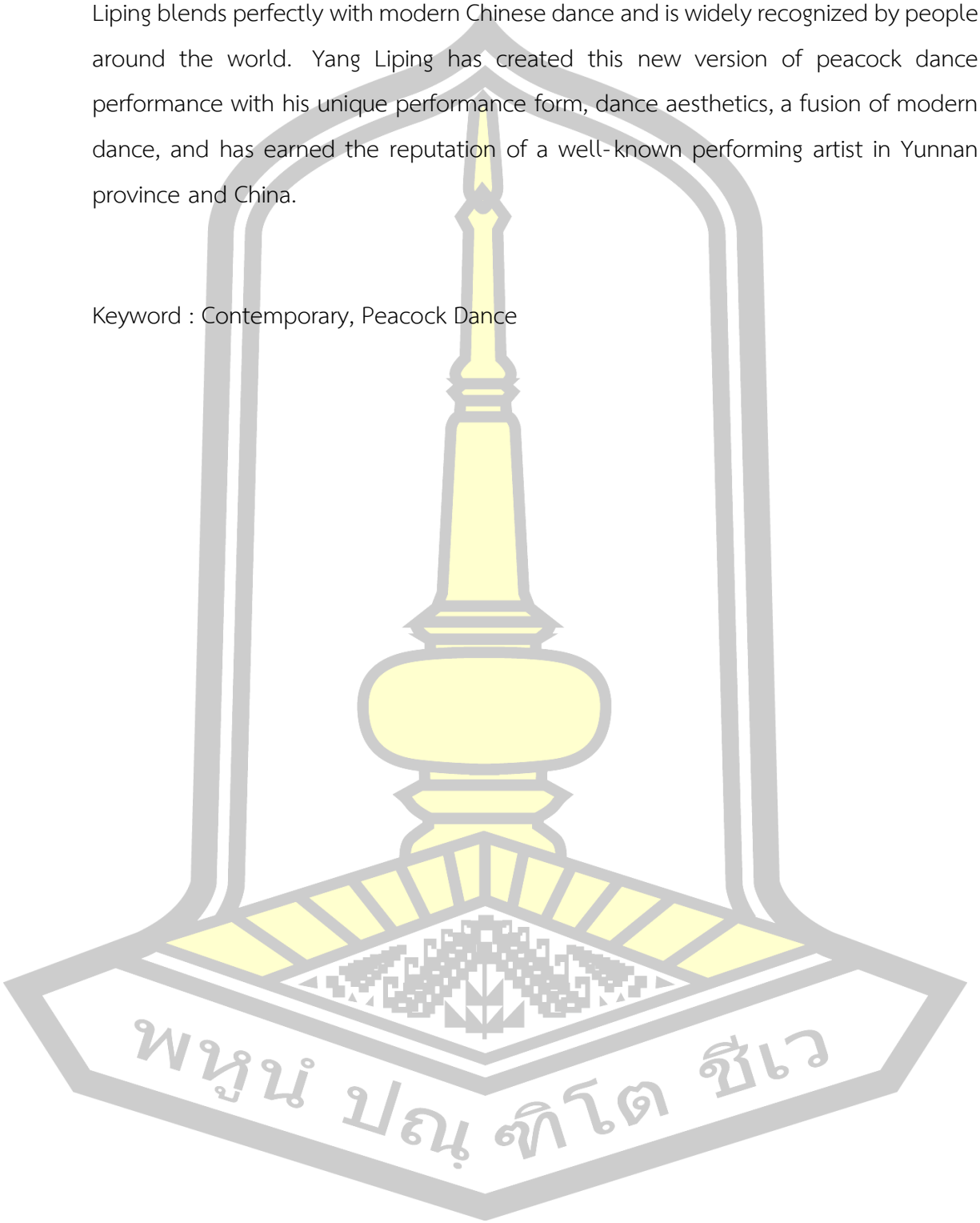

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ประสบความสำเร็จได้ด้วยดีจากความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ ที่ให้คำปรึกษา ดูแลและพยายามทำความเข้าใจในในทุกเรื่องของผู้วิจัยด้วยความรักและความอบอุ่นเหมือนมารดาตลอดเวลาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย

ขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อุรารมย์ จันทมาลา ที่ห่วงใยกรุณาช่วยค้นคว้าเอกสารและเป็นธุระเรื่องล่ามภาจีนในการทำงาน

ขอบคุณอาจารย์คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ทุกท่านที่ให้ความรู้และเพิ่มเติมวิธีคิด ตลอดจนประสบการณ์ที่ดี

ขอบคุณความช่วยเหลือจาก ดร.ธัญลักษณ์ มูลสุวรรณ นายศุภกร ฉลองภาค ที่ให้คำแนะนำในการทำวิจัยทุกขั้นตอนด้วยความเอาใจใส่

ขอบคุณเพื่อ ป.โท ศิลปะการแสดง รุ่นที่ 1 ทั้ง 11 คน ที่ช่วยเหลือทั้งเอกสารและการแปลภาษาให้ผู้วิจัยได้เข้าใจในการเรียนมากขึ้น

ขอบคุณบิดามารดาที่ไว้ใจสนับสนุนให้ผู้วิจัยได้มาศึกษาที่ประเทศไทย ขอบคุณมหาวิทยาลัยมหาสารคามที่ทำให้ผู้วิจัยรักประเทศไทยและรู้จักประเทศไทยมากขึ้น

Tao Wang

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... ฉ

กิตติกรรมประกาศ ..... ซ

สารบัญ ..... ฌ

สารบัญตาราง ..... ฎ

สารบัญภาพ ..... ฏ

บทที่1 บทนำ 1

ภูมิหลัง 1

ความมุ่งหมายของการวิจัย 4

คำถามการวิจัย 4

ความสำคัญของการวิจัย 4

นิยามศัพท์เฉพาะ 4

กรอบแนวคิด 5

บทที่2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 6

1. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับ “ความคิดและรูปทรง" ของการเต้นรำนกยูงแห่งชาติยี่ 6

2. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับปัจจัยที่สร้างลักษณะความงามของการเต้นรำ ได 7

3. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยในพื้นที่ชายแดน 8

4. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการศึกษาการสืบทอดและความเปลี่ยนแปลงของระบำนกยูง 10

5.ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง 12

7. งานวิจัยที่เขี่ยวข้อง 20

บทที่3 วิธีการดำเนินวิจัย 24

ขอบเขตของการวิจัย 24
วิธีการดำเนินวิจัย 25
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 27
1. ต้นกำเนิดของระบำนกยูง 27
2. องค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติ มณฑลยูนาน 49
3. กระบวนท่าระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง 71
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 89
5.1 สรุปผล 89
5.2 อภิปรายผล 95
5.3 ข้อเสนอแนะ 98
บรรณานุกรม 100
ภาคผนวก 103
ภาคผนวก ก. รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ 104
ภาคผนวก ข. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 108
ภาคผนวก ค. ภาพประกอบ 112
ประวัติผู้เขียน 119

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย 5

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 นกยูงอินเดีย 28
ภาพประกอบ 2 นกยูงไทย 28
ภาพประกอบ 3 นกยูงรำแพนหาง 29
ภาพประกอบ 4 นกยูงสิบสองปันนา 30
ภาพประกอบ 5 ระบำนกยูงกัมพูชา 31
ภาพประกอบ 6 ระบำนกยูงพม่า 31
ภาพประกอบ 7 ระบำนกยูงมาเลเซีย 32
ภาพประกอบ 8 ระบำนกยูงอินโดนีเซีย 32
ภาพประกอบ 9 ระบำนกยูงเวียดนาม 33
ภาพประกอบ 10 ระบำนกยูงไทย(ระบำมยุราภิรมย์) 33
ภาพประกอบ 11 หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติของมณฑลยูนาน 34
ภาพประกอบ 12 หยางลี่ผิงในวัยเด็ก 35
ภาพประกอบ 13 หยางลี่ผิงเป็นคนรักบ้านเกิดและจะแต่งกายด้วยผ้าพื้นเมืองแบบชนชาติของตนเองเสมอ 35
ภาพประกอบ 14 เล็บมือที่งดงามของ หยาง ลี่ ผิง 36
ภาพประกอบ 15 หยางลี่ผิงวัย 63 ปี 37
ภาพประกอบ 16 หยาง ลี่ ผิง และ จู้เสี่ยวตง อดีตคู่สมรส 37
ภาพประกอบ 17 ผลงานการแสดงของหยางลี่ผิง 38
ภาพประกอบ 18 สรีระที่งดงามของ หยาง ลี่ ผิง 39
ภาพประกอบ 19 การแสดงชุดเหมันต์แห่งมยุรี 40
ภาพประกอบ 20 การแสดงชุดจิตวิญญาณของนกยูง 40

ภาพประกอบ 21 การแสดงชุดฤดูของนกยูง แสดงโดย หยาง ลี่ ผิง 41
ภาพประกอบ 22 การแสดงชุด ความประทับใจต่อมณฑลยูนาน 41
ภาพประกอบ 23 การแสดงชุดความประทับใจต่อภูเขาหวนซาน 42
ภาพประกอบ 24 การแสดงชุดความประทับใจต่อผิงถาน 42
ภาพประกอบ 25 การแสดงชุดความประทับใจต่อผิงถาน 43
ภาพประกอบ 26 หยาง ลี่ ผิง สอนระบำพื้นเมืองให้ หวัง อี้ ป๋อ ดารานักแสดงของจีน 44
ภาพประกอบ 27 หยาง ลี่ ผิง สอนการเต้นท่านกยูงให้ หวัง อี้ ป๋อ ดารานักแสดงของจีน 44
ภาพประกอบ 28 หยาง ลี่ ผิง ในงานแสดงละครความประทับใจผิงถาน 45
ภาพประกอบ 29 หยาง ลี่ ผิง เจ้าหญิงนกยูงของประเทศจีน 45
ภาพประกอบ 30 การออกแบบการแสดงของหยางลี่ผิงในการเต้นของนกยูงตัวผู้และตัวเมีย 46
ภาพประกอบ 31 หยาง ลี่ ผิง ไว้เล็บยาวเพื่อการแสดงระบำนกยูง 47
ภาพประกอบ 32 หยาง ลี่ ผิง สาธิตทำท่าสัญลักษณ์นกยูง 47
ภาพประกอบ 33 หยาง ลี่ ผิง แสดงการใช้วงแขนให้เสมือนนกกำลังกางปีก 48
ภาพประกอบ 34 การแต่งกายของ หยาง ลี่ ผิง 48
ภาพประกอบ 35 ไวโอลิน 52
ภาพประกอบ 36 ลกซุน 52
ภาพประกอบ 37 ขลุ่ยตงเซี่ยว 53
ภาพประกอบ 38 ปี่น้ำเต้าจีน 53
ภาพประกอบ 39 ระบำนกยูงร่วมสมัย 54
ภาพประกอบ 40 เครื่องแต่งกายนกยูงสีเขียว 55
ภาพประกอบ 41 แพนหางนกยูงที่ใช้ประดับชุดการแสดง 56
ภาพประกอบ 42 ชุดนกยูงสีเขียวที่ประดับด้วยแพนขนนกยูง 56
ภาพประกอบ 43 เครื่องแต่งกายชุดนกยูงสีขาว 57
ภาพประกอบ 44 ท่าจิตวิญญาณของนกยูง 59

ภาพประกอบ 45 ท่านกยูงสงบนิ่ง 60
ภาพประกอบ 46 ท่านกยูงรำแพน 61
ภาพประกอบ 47 ท่าหัวนกยูง 62
ภาพประกอบ 48 ท่านกยูงกางปีกสะบัดหาง 63
ภาพประกอบ 49 ท่านกยูงขยับปีก 64
ภาพประกอบ 50 ท่านกยูงกระพือปีก 65
ภาพประกอบ 51 ท่าเหลียวมอง 66
ภาพประกอบ 52 ท่ายกเท้า 67
ภาพประกอบ 53 ท่าหมุนตัว 68
ภาพประกอบ 54 ท่าแอ่นตัว 69
ภาพประกอบ 55 แผนภูมิสรุปกระบวนท่าระบำนกยูงร่วมสมัย ของหยางลี่ผิง 70
ภาพประกอบ 56 ท่าจิตวิญญาณของนกยูง (เชี่ย จือ หลิง) 71
ภาพประกอบ 57 ท่านกยูงหมุนหาง (หุย โก จ้วน) 72
ภาพประกอบ 58 ท่านกยูงขยับปีก (ฝาน โจว กุ้ย) 73
ภาพประกอบ 59 ท่านกยูงกางปีก (เปีย เซียง กุ้ย คาย โฉ่ว) 74
ภาพประกอบ 60 ท่านกยูงกางปีกสะบัดหาง (เหนี่ยว ฉุน) 75
ภาพประกอบ 61 ท่านกยูงเตรียมบิน (จ้าง คาย ซง เย้า) 76
ภาพประกอบ 62 ท่านกยูงลำแพน 77
ภาพประกอบ 63 ท่านกยูงสื่อความรัก (ฝาน โฉว ฟู เชิน) 78
ภาพประกอบ 64 ท่านกยูงเชิญอาย (หาน ซง ไค โฉว) 79
ภาพประกอบ 65 ท่านกยูงมีความสุข (ซิง กู๋ จือ เชี่ย) 80
ภาพประกอบ 66 นกยูงแต่งองค์ทรงเครื่อง 81
ภาพประกอบ 67 การใช้มือแทนรูปหัวนกยูง 83
ภาพประกอบ 68 ใช้มือทำท่านกยูงชูคอ 84

ภาพประกอบ 69 ใช้นิ้วมือทำท่านกยูงเหลียวมอง..... 84
ภาพประกอบ 70 การใช้มือแทนรูปหัวนกยูง 85
ภาพประกอบ 71 ท่านกยูงขยับปีก 86
ภาพประกอบ 72 ท่านกยูงบินยกหาง 86
ภาพประกอบ 73 แผนภูมิแสดงนาฏยประดิษฐ์ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง..... 88
ภาพประกอบ 74 ผู้วิจัยแสดงท่าสัญลักษณ์ในระบำนกยูง..... 113
ภาพประกอบ 75 ผู้วิจัยแสดงท่าสัญลักษณ์ในระบำนกยูง..... 113
ภาพประกอบ 76 อาจารย์ Sushenglin ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์จีน จากมหาวิทยาลัยกวางโจว 114
ภาพประกอบ 77 ผู้วิจัยกับอาจารย์ Sushenglin ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะการแสดงประเทศจีน อาจารย์ Guo Qian อาจารย์Ren sijing อาจารย์Pan Bo ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัฒนธรรมจีน เพื่อนๆ ที่ทศึกษามหาวิทยาลัยกวางโจ ประเทศจีน 114
ภาพประกอบ 78 ผู้วิจัยร่วม Work Shop กับ อาจารย์ Sushenglin ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์จีน จากมหาวิทยาลัยกวางโจว..... 115
ภาพประกอบ 79 ผู้วิจัย ผู้วิจัยร่วม Work Shop กับอาจารย์ที่ปรึกษา พัฒนาวิทยานิพนธ์..... 115
ภาพประกอบ 80 ผู้วิจัยกับรศ.ดร.สุพรรณี เหลือบุญชู ผู้ทรงคุณวุฒิด้านดนตรีและศิลปะการแสดง 116
ภาพประกอบ 81 ผู้วิจัยกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อาจารย์ประจำหลักสูตร 116
ภาพประกอบ 82 รศ.ดร.ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ช่วยดูแลการบันทึกภาพประกอบการวิจัย 117
ภาพประกอบ 83 รศ.ดร.ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดูแลเครื่องแต่งกายในการบันทึกภาพให้ผู้วิจัย 117
ภาพประกอบ 84 การสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัย..... 118
ภาพประกอบ 85 ผู้วิจัยกับล่ามผู้ช่วยในการแปลภาษา..... 118

บทที่1
บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล มีเนื้อที่ 9,596,960 ตารางกิโลเมตร หรือเปรียบเทียบอย่างคร่าวๆคือมีอาณาเขตเท่ากับ 22 เท่าของประเทศไทยโดยประมาณ ด้วยอาณาบริเวณที่ครอบคลุมพื้นที่อันกว้างใหญ่นี้เอง ทำให้ประเทศจีนรวบรวมเอาประชากรที่ต่างชาติพันธ์ไว้มากมายถึง 56 ชนเผ่าอยู่ด้วยกัน รัฐบาลจีนแบ่งกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ โดยใช้เกณฑ์เรื่องประวัติศาสตร์ความเป็นมา การสืบเชื้อสาย ประเพณีวัฒนธรรม ถิ่นที่อยู่ ศาสนา และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตามความเห็นชอบของกลุ่มชาติพันธุ์เอง ซึ่งกำหนดกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศออกเป็น 56 กลุ่ม พบว่าประเทศจีนมีชาวฮั่น 96.39 % และ 4.71 % เป็นกลุ่มชาติพันธุ์อื่น รัฐบาลจีนจึงเรียกกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆที่นอกเหนือจากชาวฮั่นว่า “ชนกลุ่มน้อย” (เมชฌ สอดส่องกฤษ และฉวีวรรณ ล่องเจริญกุล, 2564)

ในมณฑลยูนนาน กวางสี กุ้ยโจว ไหหลำ ประกอบไปด้วยชาวจ้วง ไทใหญ่ ชาวหลี ไทลื้อ ชาวยี่ ในพื้นที่ที่มีความหลากหลายเชื้อชาติ ชาวยี่เป็นคนขยัน กล้าหาญ อ่อนโยน ใจดี เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นชนชาติที่มีลักษณะคล้ายน้ำ พวกเขามีความอ่อนน้อมและสุภาพ มีอารมณ์ขันและเยือกเย็น เช่นแม่น้ำที่บางครั้งก็ไหลเอื่อย บางครั้งก็ไหลกรรโชกแรง ในอดีตคนยี่มีภาษาของตนเองในรูปแบบที่แตกต่างกัน โดยพัฒนามาจากตัวอักษรภาษาสันสกฤตในสิบสองปันนา และเต๋อห่งที่ชาวยี่อาศัยอยู่พวกเขาเชื่อในพระพุทธศาสนาเช่นเดียวกับคนที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ และปลูกฝังศาสนาดังเดิมจนแพร่หลายไปทั่วประเทศ ประเพณีเทศกาลที่เกี่ยวกับชาติพันธุ์ของชาวยี่จะแตกต่างกันตามพื้นที่ แต่พวกเขายึดมั่นและศรัทธาในศาสนาเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในแคว้นสิบสองปันนา เต๋อห่งและพื้นที่อื่นๆ เทศกาลสำคัญเหล่านี้ได้แก่ ปีใหม่ทางจันทรคติ เทศกาลปิด การเปิดตัวของกาศขาว และการแกว่งลูกข่าง ปีใหม่ทางจันทรคติเป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่า “เทศกาลสาดน้ำ” สุภาษิตคือ “Sang Kuangbi Mai” และ “Su He Sangkan” ในเดือนมิถุนายน และช่วงเทศกาลอยู่ระหว่าง 3-5 วัน มีกิจกรรมต่างๆ เช่น การเก็บดอกไม้ การก่อกองทราย สรงน้ำพระพุทธรูป สาดน้ำ เรือมังกร กิจกรรมร้องเพลง และการเต้นรำเป็นกิจกรรมสำคัญอย่างยิ่งในช่วงปีใหม่ การปิดและเปิดเทศกาลกาว สุภาษิต “Mwasa” และ “Owasa” ซึ่งวิวัฒนาการมาจากคำว่าพุทธศาสนา “Sasana” ที่มีความหมายว่า “การอดอาหาร” ในปฏิทินจันทรคติตั้งแต่เดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม ทั้งสามเดือนนี้อยู่ในฤดูฝน ผู้คนควรมีสมาธิในการไปวัดเพื่อบูชาพระพุทธเจ้าและหยุดกิจกรรมสนุกสนานรื่นเริงอื่นๆ ชายหนุ่มและหญิงสาวไม่สามารถแต่งงานกันได้ เมื่อสิ้นสุดฤดูฝน ใกล้ถึงฤดูการเก็บเกี่ยว งานเทศกาลจึงจะจัดขึ้น

ในเวลานั้นชายหนุ่มและหญิงสาวจะสวมใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ รวมตัวกันตีกลองเดินไปรอบๆหมู่บ้านและไปที่วัด ในสมัยก่อนในวันที่แปดของเดือนที่เจ็ด ของปฏิทินฤดูร้อน จะมีการละเล่นของผู้ชายในหมู่บ้าน โดยทุกคนจะเตรียมอาหารไปถวายพระที่วัด อีกกลุ่มจะนำเครื่องดนตรีประเภทฉาบเล็ก ฉาบใหญ่ และกลองมาตี ดื่มสุรา เต้นรำกัน แล้วจึงแยกย้ายกันกลับ กิจกรรมการเล่นรื่นเริงเช่นนี้ในปัจจุบันแทบไม่จะไม่เห็นแล้ว ในอดีตจะมีกิจกรรมก็ต่อเมื่อจัดงานบูชาพระพุทธรูปที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งชาวยี่เรียกว่า “การแกว่งครั้งใหญ่” นั่นคือการสวดมนต์ในตอนกลางวันและเต้นรำในเวลากลางคืน (Chen Shanshan, 2558)

การเต้นรำของชาวยี่ในยูนนานประเทศจีนเป็นการเต้นรำที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของชาวยี่ที่แสดงความรู้สึกของพวกเขา การเต้นรำยี่จะแบ่งออกเป็นการเต้นรำที่ให้ความบันเทิงของตนเอง, การเต้นรำในการแสดง, การเต้นรำแบบเสียสละ, การเต้นรำศิลปะการต่อสู้ และอื่นๆ ซึ่งเป็นการเต้นที่สวยงาม, Paced ช้าและแสงชัดเจน ในมณฑลยูนนาน Dehong Dai Jingpo เขตปกครองตนเอง Xishuangbanna เขตปกครองตนเอง Hummer Yi และเขตปกครองตนเอง Yi เขตปกครองตนเอง Menglian Dai Lahu และเขตปกครองตนเอง Yi และกระจายอยู่ใน Linyi, Yi, Xinping, Yuanjiang, Jinping, Huaping, Daingging เหยา Luquan และอีกกว่า 30 มณฑลสัญชาติยี่ มีภูเขาและแม่น้ำที่สวยงามทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์และป่าทึบเรียกว่า “ อาณาจักรพืช” และ “ อาณาจักรสัตว์” พื้นที่หุบเขาอุดมสมบูรณ์สะดวกสำหรับการชลประทานผู้มีอากาศร้อนและฝนตกชุกเหมาะสำหรับปลูกพืชและปลูกพืชเศรษฐกิจเมื่อย้อนกลับไปจนถึงศตวรรษที่ 1 บันทึกประวัติศาสตร์จีนได้รับการบันทึกเกี่ยวกับชาวยี่ ราชวงศ์ฮั่นเรียกบรรพบุรุษของชาวยี่ว่า “อ้ายลาว” หรือ “ Chan” หลังจากราชวงศ์ถังบรรพบุรุษของชาวยี่ เป็นที่รู้จักในนาม “วูชาย”, “ตากใบชาย”, “ชายผ้าขาว” ฯลฯ หลังจากราชวงศ์ซ่งบรรพบุรุษของชาวยี่เรียกว่า “ เสื้อผ้าสีขาว” หลังจากหยวนบรรพบุรุษของชาวยี่ถูกเรียกว่า “โกลเด้นฟัน” , “Baiyi” , “Baiyi” , “Baiyi” ฯลฯ “ ราชวงศ์ชิงเรียกคน Yi “ สวมใส่เสื้อผ้า “ สาธารณรัฐจีนเรียกว่าคนยี่ “ ไต้หวัน “ หลังจากการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนมีชื่อว่า “ Yu “

นอกจากนั้นการเต้นรำบูชาของชาวยี่ ก็ยังสะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกที่มีสีสันและชีวิตชีวาของชนชาตินี้อย่างเต็มที่ การเต้นรำยี่มีประวัติอันยาวนานตาม “Han Han Shu Nan Xi Chuan “ ปีแรกของ Yongning (120) บรรพบุรุษผู้นำของประชาชนชาวยี่ได้มอบเพลงและการเต้นรำที่ยิ่งใหญ่ให้กับจักรพรรดิฮั่น แสดงให้เห็นว่ากว่า 1,000 ปีที่ผ่านมา การเต้นรำของชาวยี่เป็นการเต้นรำที่สูงส่งที่แสดงความเป็นชนชาติ ซึ่งการเต้นรำนั้นได้แก่ “Peacock Dance “ Elephant Dance “ “Fish Dance “ “Butterfly Dance “ “Cap Dance “ แต่การแสดงที่ได้รับความนิยมมาอย่างยาวนานจนเป็นสัญลักษณ์ของชาติพันธุ์คือการเต้นรำนกยูง (Peacock Dance)

ระบำนกยูงเป็นท่าเต้นที่มีลักษณะเฉพาะมากที่สุดในการเต้นรำ Dai มีการเผยแพร่ในพื้นที่ Dehong, สิบสองปันนา และ Jinggu, Menglian, Hummer และมณฑลอื่นๆ การเต้นรำนกยูงใน

Dehong แสดงว่า “ Yu Luoyong “ ในสุภาษิตสิบสองปันนา “ ตลอดกาล” “ga “ และ “ fan” เป็นความหมายของการกระโดดหรือการเต้นรำ “Luoyong “ และ nuoyong “ เป็นความหมายของนกยูง ในระหว่างการแสดงนักเต้นจะสวมมงกุฎทองคำและหน้ากากเจดีย์ และพกพาอุปกรณ์เก็บของนกยูงพร้อมกับเครื่องดนตรีเช่นกลองเท้าและฉาบ มีการเต้นรำเดี่ยว เต้นรำคู่ เต้นรำสามคน และการแสดงเต้นรำ (ZhangShasha, 2007) วิธีการเต้นรำของการเต้นรำแบบนกยูงนั้น แตกต่างกันไปในแต่ละสถานที่และสไตล์ที่แตกต่างนั้นเกิดขึ้นจากทักษะทางเทคนิคที่แตกต่างกันของนักแสดง ตัวแทนของการเต้นรำเดี่ยวมากที่สุดคือศิลปินของ Ruili County พวกเขาสร้างท่าเต้นที่โดยนางแบบมีศิลปินกึ่งอาชีพหลายคนใน Ruili County เช่น Ruiban, Hefei, Mao Xiang, Xiang Xiang, Wang La นวัตกรรมใหม่ในการแสดงและเป็นที่รู้จักทั่วทั้งจังหวัด การเต้นรำแบบนกยูงคู่เรียกอีกอย่างว่า “Fan Nanuo” การเต้นรำแบบนกยูงคู่ที่เป็นตัวแทนที่สุดคือการเปลี่ยนแปลงในเขตจิงหง “ใต้” หมายถึง “หญิงผู้สูงศักดิ์” , “Nuo “ หมายถึง “นก” หรือ “ นก” “ Fan Nanuo” สามารถแปลเป็น “ เจ้าหญิงเต้นรำ” การเต้นรำนี้แสดงให้เห็นถึงการบินของฝูงนกอยู่เพศผู้สองตัวและนกยูงสองตัว การเต้นรำของนกยูงในเมือง Mangshi, Luxi County เดิมเป็นการเต้นรำแบบสามคนของ “Peacock and Devil “ ต่อมาได้พัฒนาเป็นการเต้นรำเดี่ยว การประกอบฉากนกยูงนั้นมีขนาดใหญ่และสวยงามและเปิดและปิดอย่างอิสระดึงดูดผู้ชมได้เป็นจำนวนมาก The Peacock Dance ใน Jinggu County เป็นเพลงและการเต้นรำค่อนข้างง่าย ส่วนใหญ่เป็นการเดินและการแยกส่วนของการแสดงของพระไตรปิฎกคือ “Calling the Peacock “

การเต้นระบำนกยูงมีพัฒนาการมาตามยุคสมัย ในสมัยปัจจุบันระบำนกยูงที่ได้รับความนิยมอย่างสูงจากชาวจีน คือการเต้นระบำนกยูงแบบร่วมสมัยของศิลปินชาติที่ชื่อว่า หยาง ลี่ ผิง ซึ่งเป็นการเต้นเดียวที่โชว์ลีลาของนกยูงด้วยเทคนิคการเต้นขั้นสูงซึ่งไม่มีใครเทียบได้

หยาง ลี่ ผิง เป็นศิลปินแห่งชาติจีน ที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับมายาวนาน และได้รับการขนานนามว่าเป็น”เจ้าหญิงนกยูง” นอกจากเป็นนักเต้นที่มีฝีมือเยี่ยมยอดและลีลาการเต้นที่สวยงามแล้ว ยังเป็นนักออกแบบท่าเต้นที่มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ที่ทันสมัย ผลงานการแสดงทุกชุดของหยาง ลี่ ผิง เป็นที่ชื่นชอบและตราตรึงใจของชาวจีนมาถึงทุกวันนี้ ระบำนกยูงจากการออกแบบของหยาง ลี่ ผิง เป็นการผสมผสานความเป็นนกยูงแบบดั้งเดิมกับการเต้นรำแบบจีนสมัยใหม่ได้อย่างงดงาม และเต็มไปด้วยพลังแห่งความสง่างามและจิตวิญญาณของนกยูงจนเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ผู้วิจัยพบว่าการศึกษารูปแบบและนาฏยประดิษฐ์ระบำนกยูงของ หยาง ลี่ ผิง จะทำให้เห็นถึงพัฒนาการการเต้นรำของชาวจีน ตลอดจนทฤษฎีการใช้ร่าง กายการฝึกฝน หลักการออกแบบการเต้นรำที่สามารถนำมาเป็นประโยชน์ในการพัฒนาศิลปะการแสดงทั้งสองประเทศได้อย่างดียิ่งและยังเป็นการสร้างสัมพันธไมตรีระหว่าง ไทย จีน ได้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นด้วยการเชื่อมโยงด้านศิลปะการแสดง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาต้นกำเนิดของระบำนกยูง

2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ได้แก่ รูปแบบการแสดง , กระบวนท่าเต้น , เครื่องแต่งกาย , ดนตรี

คำถามการวิจัย

1. ต้นกำเนิดของระบำนกยูง มีความเป็นมาอย่างไร

2. องค์ประกอบการแสดงและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงของ หยาง ลี่ ผิง เป็นอย่างไร

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้เกิดความรู้ ด้านความเป็นมาถึงต้นกำเนิดของระบำนกยูง

2.ทำให้เกิดองค์ความรู้ในด้านองค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงของหยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติของมลฑลยูนนาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ระบำ	หมายถึง	การแสดงที่ใช้ท่าฟ้อนรำ ไม่เป็นเรื่องราว มุ่งความสวยงามหรือความบันเทิง จะแสดงคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ หรือการฟ้อนรำที่แสดงไม่เป็นเรื่องราว มุ่งความสวยงามหรือความบันเทิง จะแสดงคนเดียวหรือหลายคนก็ได้.
นกยูง	หมายถึง	นกยูงจีนที่เป็นสัญลักษณ์ของความงดงาม ความพร้อมสะพรั่ง ความรัก ความสุข ความโชคดี และความเจริญในด้านการเงิน
นกยูงร่วมสมัย	หมายถึง	ระบำที่แสดงโดยผู้หญิงและมีการสร้างสรรค์คีลีลาการเต้น ดนตรี และเครื่องแต่งกาย ขึ้นมาใหม่
นาฏยประดิษฐ์	หมายถึง	การออกแบบท่าเต้นประกอบดนตรีและเครื่องแต่งกายรูปแบบใหม่ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างลงตัว เกิดความสมบูรณ์สวยงาม
องค์ประกอบ	หมายถึง	รูปแบบการแสดง กระบวนท่าเต้น เครื่องแต่งกาย และดนตรี ของการแสดงระบำนกยูง

กรอบแนวคิด

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาระบำนกยูงร่วมสมัยของหยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนานโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาต้นกำเนิดของการเต้นรำนกยูงและศึกษาองค์ประกอบการแสดงระบำนกยูงของ หยาง ลี่ ผิง โดยมีแนวคิดและทฤษฎีดังภาพประกอบกรอบแนวคิดในการวิจัย

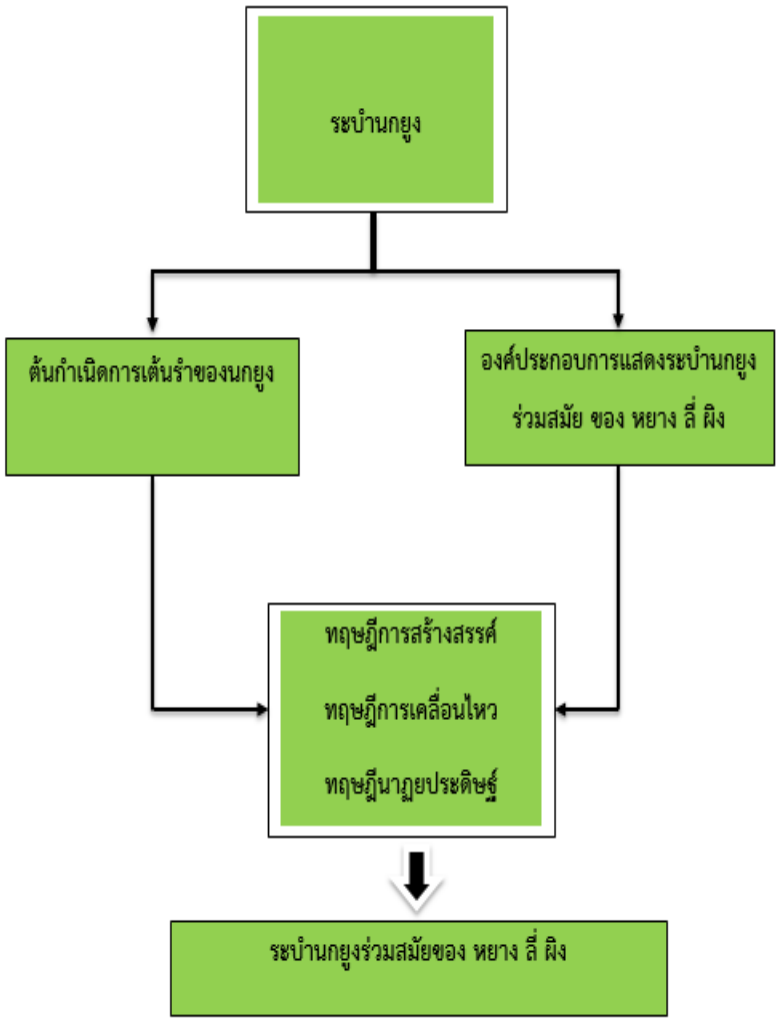

ตาราง 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย,2563

บทที่2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและเอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องตามความมุ่งหมายของงานวิจัย ดังต่อไปนี้

1. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับ “ความคิดและรูปทรง" ของการเต้นรำนกยูงแห่งชาติยี่
2.องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับปัจจัยที่สร้างลักษณะความงามของการเต้นรำ ได
3.องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยในพื้นที่ชายแดน
4.องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการศึกษาการสืบทอดและความเปลี่ยนแปลงของระบำนกยูง
5. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
6. งานวิจัยเกี่ยวข้อง

1. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับ “ความคิดและรูปทรง" ของการเต้นรำนกยูงแห่งชาติยี่

เรื่อง "ความคิดและรูปทรง" ของการเต้นรำนกยูงแห่งชาติยี่ นำ"Peacock Flying" เป็นตัวอย่าง ประวัติความเป็นมาของการเต้นรำนกยูงของชาวDaiนั้นยาวนานและได้รับการบันทึกไว้ใน "ประวัติศาสตร์ Shaoye ใต้" ซึ่งรวบรวมโดย Yang Shen ในราชวงศ์หมิงและใน "Bai Yi Chuan" ของราชวงศ์หมิง หลังจากการปลดปล่อยให้เป็นอิสระนกยูงเต้นรำเข้ามาสร้างเวทีเปลี่ยนรูปแบบดั้งเดิมของชาวบ้านและผสมผสานสีส่วนตัวของผู้กำกับในการเปลี่ยนแปลงนั้นหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะชนกับ "เจตนาและรูปร่าง" ซึ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างศิลปินในอดีตและปัจจุบัน "ความหมายและรูปร่าง" ที่เกิดขึ้นในคนหลังจากการปรับแต่งส่วนตัวของผู้กำกับการรวมสามมิติของนักแสดงหลังจากการแสดงมีลักษณะทางภาษาร่วมสมัยและลักษณะประจำชาติ นี้ผ่านการวิเคราะห์ความหมายและรูปแบบของการทำงานของ "Peacock Flying" บทความนี้วิเคราะห์วิธีการทำงานของการกลั่นกรองชาวบ้าน "ความหมายและรูปแบบ" เพื่อและวิธีการแสดง "ความหมายและรูปร่าง"

Wang Yang, (2015) กล่าวว่าชาวยี่เป็นชนกลุ่มน้อยทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีนพวกเขาเริ่มแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับฝ่ายต่าง ๆ เมื่อ 2,000 ปีก่อน ในการพัฒนาตนเองและการมีปฏิสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านมันค่อยๆก่อตัวเป็นวัฒนธรรมของชาติที่ไม่เหมือนใคร ตลอดประวัติศาสตร์ของการพัฒนาของการเต้นรำไดนั้นการเต้นรำนกยูงมีบทบาทสำคัญในนั้นของหมิงหยาง

เฉินเรื่อง "Nan Shao Ye Shi"; "การแต่งงานต้องใช้เวลานานและกระโดดเต้นรำเป่ากกในการเต้นรำนกยูง " ราชวงศ์หมิง "Bai Yi Chuan" ยังให้คำอธิบายรายละเอียดของการแสดงเต้นรำนกยูงและดนตรีบรรเลง หลังจากการปลดปล่อยศิลปินที่เป็นตัวแทนของเหมาเซียงเริ่มพัฒนาและคิดค้นการเต้นนกยูงซึ่งทำให้การเต้นนกยูงค่อยๆเปลี่ยนจากรูปแบบดั้งเดิมของชนพื้นเมืองไปเป็นรูปแบบการแสดงบนเวที ผ่านการหวีตามยาวเราสามารถมองเห็นเส้นเลือดที่ชัดเจนของการพัฒนาของการเต้นรำนกยูง: เพียงแค่เลียนแบบรูปนกยูง - ให้จิตวิญญาณของนกยูงและรวมกับคำสอนของชาวพุทธ - การจัดเรียงของการเต้นรำนกยูงบนเวที

ชาวยี่มีการเต้นรำนกยูงและผู้คนมี "ความหมาย" และ "รูปร่าง" การสร้างเวทีมี "รูปร่าง" และ "ความหมาย" ไม่ว่าใครจะชนะหรือใครชนะพวกเขาก็เป็นอีกคนหนึ่งและไม่สามารถแยกออกจากกันได้ "แนวคิดและรูปแบบ" เป็นความขัดแย้งแบบวิภาษวิธีตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบันศิลปินในแต่ละยุคสมัยต่างก็ให้ความสำคัญกับงานศิลปะ "Peacock Flying" ละลาย "ความตั้งใจและรูปแบบ" ของชาวบ้านในผลงานอย่างแผ่วเบาในงานและไม่มีคำแนะนำสำหรับการวางนัยทั่วไปของความหมายและรูปร่างของการเต้นรำนกยูง Dai แต่ยังเป็นนักแสดงสำหรับการทำงาน การแสดงออกของภาพ "ความหมายและรูปแบบ" ให้เราดู "นกยูงบิน" กับยุคและสัญชาติภาษาของมันคือการรับใช้ภาพนั้นไม่ใช่รูปแบบโดดเดี่ยวเราถูกล้อมรอบด้วยภาพรวมและเห็นความสดใหม่และจิตวิญญาณของนกยูง โดยรวมแล้วงานของ "Peacock Flying" นั้นเป็นรูปธรรมและมีความหมาย

2. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับปัจจัยที่สร้างลักษณะความงามของการเต้นรำ ได

Yu Yuting, (ม.ป.ป.) กล่าวว่าการเต้นรำของยี่นั้นมีความยืดหยุ่นเรียบง่ายและมีสุขภาพดีและความสัมพันธ์ทางอารมณ์โดยธรรมชาติการเต้นรำนั้นเต็มไปด้วยประติมากรรมร่างกายส่วนล่างถูกเก็บไว้ในกิ่งกิ่งหมอบและข้อต่อของร่างกายและแขนโค้งเป็นปรากฏการณ์สามโค้งที่ไม่ซ้ำกัน ท่าเต้นลักษณะความงามพิเศษนั้นสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติเศรษฐกิจสังคมความเชื่อทางศาสนาและนิสัยการใช้ชีวิต "ด้านหนึ่งของน้ำและดินเลี้ยงเลี้ยง"คนของชาวยี่อาศัยอยู่ในทิวทัศน์ที่สวยงามที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ชลประทานที่สะดวกและเหมาะสำหรับการเจริญเติบโตของพืชธัญพืชในหลายพื้นที่สามารถปรุงสุกได้ตั้งแต่สองถึงสาม ในอดีตประมาณ 2,000 ปีมาแล้วชาวยี่เข้าสู่ยุคเกษตรกรรม ดังนั้นคนยี่จึงอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มั่นคงเต็มไปด้วยอาหารและเสื้อผ้า เมื่อเปรียบเทียบกับคนภูเขาที่อาศัยอยู่ในที่ราบสูงที่มีหิมะและสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีลักษณะทางจิตวิทยาของคนยี่มักจะสงบและมีเสถียรภา เช่นเดียวกับชาวมองโกเลียที่รู้จักกันว่าเป็นคนที่อยู่บนหลังม้าคนยี่เป็นที่

รู้จักในฐานะคนที่มีน้ำ ชาวยี่อาศัยอยู่ริมน้ำพวกเขารักน้ำและชื่นชมน้ำคนบริสุทธิ์และนุ่มนวลเหมือนน้ำ หญิงสาวจับเหยือกไปที่ริมน้ำของแม่น้ำและโรยสายัณห์ของพระอาทิตย์ตกบนใบหน้าของเธอเธอเห็นร่างที่ดีของเธอจากน้ำความสุขอ่อนเยาว์โผล่ออกมาเธอกระจายผมยาวสวยงามในที่ชัดเจน ล้างในน้ำของแม่น้ำ เธอเริ่มที่จะนั่งบนชายฝั่งและเต้นรำด้วยเท้าของเธอและสาดน้ำและแม่น้ำที่ใสและใสดึงดูดเธอเธออดไม่ได้ที่จะกระโดดข้ามแม่น้ำเพื่อล้างความเหนื่อยล้าของวัน สายลมมาเธอลูบผมยาวที่ล้างและทำให้แห้ง เมื่อพระอาทิตย์ตกดินฉันเห็นเธอลุกขึ้นสามรอบและสองรอบและทำทรงผมที่เป็นเอกลักษณ์สำหรับเด็กผู้หญิง จากนั้นเขาก็ยั่วยุในถังเก็บน้ำและเดินตรงไปยังควันบุหรี่ Meilan นักเต้นชื่อดังแสดงให้ผู้ชมเห็นในน้ำเต้นรำ ฉันเห็นน้ำเหมือนถ้วยน้ำใสจริง ๆ ฉันเห็นการแสดงของมีด Meilan ฉันเห็นหัวใจของน้ำของหญิงสาวโปร่งใส เนื่องจากสภาพอากาศร้อนคน Yi มักอาศัยอยู่ในอาคารไม้ไผ่ที่ทนความร้อนและป้องกันความชื้นและอาคารไม้ไผ่ถูกซ่อนอยู่ในป่าไผ่

ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมกลางแจ้งหรือในอาคารการเต้นรำของยี่ได้รับผลกระทบและถูก จำกัด โดยสถานที่และสภาพอากาศซึ่งกำหนดว่าการเต้นรำของชาวยี่ไม่สามารถใหญ่และใหญ่ได้และการเคลื่อนไหวต้องเบาเบาและมั่นคง นอกจากนี้เนื่องจากชาวยี่อาศัยอยู่ในสถานที่ซึ่งช้างนกยูงและนก Dapeng มักจะปรากฏขึ้นมีการเต้นรำสามประเภทในการเต้นรำ Dai ที่มีความโดดเด่นมากที่สุดเป็นแบบอย่างและเป็นตัวแทน มีสองคน นกยูงเป็นลัทธิของชาวยี่และชาวยี่ถือว่านกยูงเป็นสัญลักษณ์ของความโชคดี การเต้นรำนกยูงเป็นธรรมชาติที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดของคนยี่ดั้งเดิมมันมีคำศัพท์ที่ร่ำรวยที่สุดของการเคลื่อนไหวและเป็นเต้นรำที่ชื่นชอบของคนยี่มันจะดำเนินการเฉพาะในช่วงเทศกาลที่ยิ่งใหญ่และการชุมนุมที่ยิ่งใหญ่

3. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยในพื้นที่ชายแดน

มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ (ต่อไปนี้จะเรียกว่าไม่ใช่มรดก) ของการเต้นรำนกยูงตั้งอยู่ในเมือง Ruili, Dehong, จังหวัด Dehong, มณฑลยูนนานและมรดกแห่งชาติเป็นหนึ่งในจุดรับมรดกของเมือง ขับเคลื่อนด้วยการสนับสนุนของรัฐบาลแห่งชาติและผู้สืบทอดการเต้นรำนกยูงยี่นั้นได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีและได้รับการพัฒนาในหมู่บ้านShoutingShaและนำไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรม

Yu Yuting, (ม.ป.ป.) กล่าวว่าวัฒนธรรมการท่องเที่ยวในหมู่บ้าน Sha ในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมที่มีการแบ่งปันกันโดยชาวยี่ของจีนและพม่าการเต้นรำนกยูงแห่งชาติยี่ได้ทำให้การพัฒนาของพวกเขาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเนื่องจากความแตกต่างในประเทศเป็นผลให้ชาวเมียนม่าจำนวน

วนมากเริ่มเข้าสู่หมู่บ้าน Shasha เพื่อเรียนรู้การเต้นรำนกยูงยี่ทั้งสองฝ่ายได้เปิดตัวกิจกรรมการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมมากขึ้นตามวัฒนธรรมการเต้นรำนกยูงส่งผลให้วัฒนธรรมการเต้นรำนกยูงนั้นมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับชาวจีนและชาวพม่าการเชื่อมโยงเพื่อให้ทั้งสองฝ่ายมีการติดต่อและการติดต่อมากขึ้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อเอกลักษณ์ประจำชาติของคนยี่ของทั้งสองประเทศเอกลักษณ์ประจำชาติของคนจีนฯลฯและยกระดับการเต้นรำนกยูงของคนยี่เพื่อเพิ่มพลังอ่อนนุ่มทางวัฒนธรรมแห่งชาติและบทบาทของแพลตฟอร์มของการสื่อสารทางวัฒนธรรมของจีนมีบทบาทเชิงบวกในการเสริมพลังอำนาจทางวัฒนธรรมของจีนส่วนเกริ่นนำกล่าวถึงเหตุผลในการเลือกงานวิจัยนี้นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมการเต้นรำแบบนกยูงที่ไม่เป็นพยานจึงเป็นที่คุ้นเคยและได้รับมากขึ้นเขาได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้พลังอ่อนนุ่มและการเต้นรำของนกยูงได แนะนำสั้น ๆ เกี่ยวกับสถานการณ์การตะโกน Sha Village

บทแรกส่วนใหญ่สำรวจรากของการเต้นรำนกยูงในศาสนาและศุลกากรและแสดงให้เห็นถึงประวัติศาสตร์อันยาวนานของการเต้นรำนกยูงนกยูงจากนั้นฉันก็หันความสนใจไปที่บทบาทของการเต้นรำนกยูงในปัจจุบันในชีวิตประจำวันของชาวยี่และบทบาทของพวกเขาในชีวิตประจำวันเช่นการแสดงความสุขในเวทีที่เร่งรีบและการชื่นชมบนเวที จากการแสดงทั้งสองด้านของการเต้นรำนกยูงไดและความกระตือรือร้นของผู้คนการพัฒนาและการสืบทอดในปัจจุบันของการเต้นรำนกยูงนกยูงนั้น

บทที่สองแรกบอกสถานที่สมัครของเมืองRuiliสำหรับการเต้นรำนกยูงไดและประสบความสำเร็จในการประกาศว่าเป็นระดับชาติกระบวนการที่ไม่ใช่แบบดั้งเดิม ผ่านการจัดเรียงประวัติชีวิตของผู้สืบทอดสองสัญชาติของชาว Dai ผู้สืบทอดและครอบครัวของพวกเขาเชื่อมโยงกับการเต้นรำนกยูงของชาวยี่วัฒนธรรมของการเต้นรำนกยูงนั้นแสดงให้เห็นรอบ ๆ ประสบการณ์ชีวิตของผู้สืบทอดและในที่สุดวิถีชีวิต ความสัมพันธ์การศึกษาของโรงเรียนและด้านอื่น ๆ เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้านตะโกนซึ่งเป็นจุดสืบทอดของการเต้นรำนกยูงของชาว Dai

บทที่สามอธิบายถึงอิทธิพลของกลไกการสืบทอดที่แตกต่างกันในการพัฒนาวัฒนธรรมการเต้นรำนกยูงระหว่างจีนและพม่าวัฒนธรรมการเต้นรำนกยูงของชาวยี่ได้เพิ่มการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างสองกลุ่มชาติพันธุ์ในขณะเดียวกันก็วิเคราะห์การไหลบ่าเข้ามาของชาวพม่าเหตุผลที่หมู่บ้านแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของประเทศต่อวัฒนธรรม

บทที่สี่วิเคราะห์อิทธิพลของวัฒนธรรมการเต้นรำนกยูงที่มีต่อเอกลักษณ์ทางชาติพันธุ์ของชาวยี่ในจีนและพม่าวิธีเสริมสร้างเอกลักษณ์ประจำชาติของคนชายแดนจีนและทำให้ความสัมพันธ์

ระหว่างทั้งสองประเทศกลมกลืนกันมากขึ้นและตระหนักถึงการทำงานร่วมกันของประเทศการพัฒนาทางวัฒนธรรมมีส่วนช่วยและพลังที่อ่อนนุ่มทางวัฒนธรรมได้รับการปรับปรุงในกระบวนการ บทสรุปนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยเช่นการเต้นรำนกยูงในพื้นที่ชายแดนต่อพลังอำนาจทางวัฒนธรรมที่อ่อนนุ่มของประเทศ

4. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการศึกษาการสืบทอดและความเปลี่ยนแปลงของระบำนกยูง

ZhangShasha, (2007) ได้ศึกษาการพัฒนาของขั้นตอน "Peacock Dance" จากมุมมองของประวัติศาสตร์และพยายามวิเคราะห์ลักษณะการพัฒนาของ Peacock Dance โดยวิเคราะห์การพัฒนาของ Peacock Dance Stage และชื่นชมความสำคัญของแต่ละยุคสมัย ยอมรับข้อบกพร่องสรุปกฎหมายการเปลี่ยนแปลงวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงปัจจัยภายนอกปัจจัยทางวัฒนธรรมของชาวยี่และปัจจัยออนโทโลยีของการเต้นรำไดและวิเคราะห์ผลงานของแต่ละยุคสมัยจากมุมมองของศิลปะและวัฒนธรรม ในที่สุดการสืบทอดระดับต่าง ๆ ได้ประเมินผลทางประวัติศาสตร์โดยย่อเกี่ยวกับการสร้างเวทีการเต้นรำนกยูงและขยายการตรัสรู้เกี่ยวกับการสร้างการเต้นรำพื้นบ้านจากมุมมองทางวิชาการการเต้นรำนกยูงเป็นระบบที่สำคัญในการเต้นรำของชาวยี่ในการพัฒนาประวัติศาสตร์มันจะค่อยๆสร้างการแสดงเต้นรำที่มีคุณค่าทางศิลปะสูงซึ่งแสดงถึงระดับสูงสุดของศิลปะการเต้นรำพื้นบ้านของชาวยี่และกลายเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของประเทศจีน สมบัติศิลปะดังนั้นการศึกษาการพัฒนาเวทีการเต้นรำนกยูงจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสืบทอดและอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวยี่เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการปกป้องและส่งเสริมวัฒนธรรมพื้นบ้าน จากมุมมองของภาคปฏิบัติการเต้นรำนกยูงเป็นส่วนสำคัญของการเต้นรำพื้นบ้านของจีนการพัฒนาบนเวทียังแสดงถึงพัฒนาการของการเต้นรำพื้นบ้านจีนด้วยการศึกษาขั้นตอนของการเต้นรำนกยูงช่วยให้การสอนเต้นรำพื้นบ้าน สำหรับความเข้าใจและความเข้าใจที่ถูกต้องของสไตล์การเต้นรำยี่ในทางกลับกันก็ให้การสะท้อนและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์สำหรับการสร้างธีมการเต้นรำแบบดั้งเดิมที่เหมือนกันในการสร้างสรรค์การเต้นรำพื้นบ้านแห่งชาติในประเทศจีนและวิธีโครงสร้างการวิเคราะห์เชิงปริมาณของวิวัฒนาการสมัยใหม่ของการเต้นรำนกยูงสำรวจการเปลี่ยนแปลงของวิญญาณวัฒนธรรมและกฎหมายมรดก

ผลการวิจัยของการพัฒนาการสร้างการเต้นรำไดส่วนใหญ่ ได้แก่ "ทบทวนและไตร่ตรองเกี่ยวกับการสร้างการเต้นรำของมณฑลยูนนาน" ซึ่งมีการแบ่งกระบวนการพัฒนาของการเต้นรำพื้นบ้านของมณฑลยูนนานออกเป็นสามขั้นตอนวิเคราะห์ลักษณะสร้างสรรค์ของแต่ละช่วงเวลา

ประวัติศาสตร์ การวางแนวคุณค่าของสุนทรียภาพทางศิลปะเป็นตัวกำหนดสไตล์และลักษณะของการสร้างสรรค์งานศิลปะในยุคต่าง ๆ นอกจากนี้ผู้เขียนยังหวังว่าจะได้พัฒนาการเต้นพื้นบ้านของมณฑลยูนนานในศตวรรษใหม่และให้คำแนะนำตามลักษณะและรูปแบบของการเต้นรำเต้นรำของมณฑลยูนนานในระยะต่าง ๆ บทความของ Liu Jinwu "แรงบันดาลใจจากการพัฒนาของการเต้นรำไต" บทความนี้ตามยาวการพัฒนาหลายแง่มุมของการเต้นรำ Dai จากสถานะความบันเทิงด้วยตนเองก่อนที่จะปลดปล่อยให้เป็นที่ตั้งของประเทศและดึงแรงบันดาลใจบางอย่างจากมัน การขุดงานดูดซับและเรียนรู้อย่างกล้าหาญและการทำงานเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาทุกรอบเป็นเหตุผลสำหรับการพัฒนาอย่างรวดเร็วของการเต้นรำไตเสี่ยวเฟยเรื่อง "การสืบทอดและการพัฒนาของการเต้นรำไต" บทความนี้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการสืบทอดและการพัฒนาของการเต้นรำไตจากสี่ด้านครั้งแรกของมรดกและการศึกษาประเพณีและเชื่อว่ามรดกทางวิทยาศาสตร์คือการส่งเสริมการพัฒนาการเต้นรำไต เหตุผลสำคัญตามมาด้วยการพัฒนาและนวัตกรรมของประเพณีมันเชื่อว่าการสืบทอดเป็นวิธีการนวัตกรรมเป็นวัตถุประสงค์และมีความสัมพันธ์เชิงตรรกะแยกออกไม่ได้ประเด็นที่สามคือสัญลักษณ์ของการพัฒนาและนวัตกรรมด้วย "Zhushuyu และ Nanmu Nona" และ "Finch ตัวอย่างเช่นจิตวิญญาณของชาวยี่ทำให้เกิดกระแสใหม่ของการพัฒนาของการเต้นรำไตในที่สุดมันเป็นความคิดของแนวโน้มในอนาคตของการเต้นรำ Dai และเสนอสองประเภทหลักและสามแนวคิดการพัฒนาที่สำคัญ บทความเรื่อง "การวิวัฒนาการและรูปแบบทางการของการเต้นรำของไดเทียน" ซู่เถียนบทความนี้นำเสนอมุมมองสี่ประการเกี่ยวกับการพัฒนาการเต้นรำไตและรูปแบบของสไตล์จากสี่ด้าน: ประวัติศาสตร์ประเพณีลักษณะชาติและอิทธิพลของสภาพแวดล้อมโดยรอบ ผู้เขียนเชื่อว่าสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและชีวิตการทำงานเป็นแรงผลักดันในการพัฒนาการเต้นของ Dai แนวคิดเกี่ยวกับศุลกากรขนบธรรมเนียมและความงามนั้นมีลักษณะที่ไม่เหมือนใครตัวละครประจำชาติเป็นอีกหนึ่งความคิดทางวัฒนธรรมที่มีความทนทานต่อยีนผลการวิจัยของการเต้นรำแบบดั้งเดิมของการเต้นรำนกยูงส่วนใหญ่รวมถึงการเต้นรำพื้นบ้านจีนแก้ไขโดย Wu Xiaobang

"Dynamic Integration - Yunnan Volume" และ Liu Jinwu, Su Tianwei, Ma Wenjing, Duan Jianlan's "ยูนนานแห่งชาติชุดเต้นรำพื้นบ้าน - Dai Dance" อดีตแบ่งการเต้นรำนกยูงแบบดั้งเดิมออกเป็นสองประเภท: การเต้นรำนกยูงมือเดียวและการเต้นรำนกยูงหิ้งพวกเขาอธิบายเครื่องแต่งกายอุปกรณ์ประกอบฉากและรูปแบบการกระทำของการเต้นรำนกยูงทั้งสองหลังมีรายละเอียดมากกว่าเดิมและบันทึกนกยูงในพื้นที่ที่แตกต่างกัน รูปแบบการเต้นรำและตำนานทางประวัติศาสตร์บางอย่าง การวิจัยข้างต้นนั้นเป็นการตกแต่งขั้นพื้นฐานของการเต้นรำนกยูงแบบดั้งเดิม

และไม่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาของเวที เท่าที่ผลการวิจัยโดยรวมของการเต้นรำนกยูงไดมีการแสดง "การวิจัยการเต้นรำนกยูงนกยูงแบบดั้งเดิมจากหยางหลี่" บทความนี้วิเคราะห์ความเป็นจริงของการอยู่ร่วมกันหลายมิติและการมีปฏิสัมพันธ์จากแง่มุมต่าง ๆ ของระบบนิเวศดั้งเดิมห้องเรียนและเวทีเต้นรำนกยูง กลไกนี้ใช้วิธี "ไดนามิกคัทอิน" รวมกับจังหวะร่างกายมนุษย์ของลาบัน

5.ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

5.1 ทฤษฎีกระบวนการสร้างสรรค์

เวสคอทและสมิท (Wesott M.S. and D.W. Smith, 1963) อธิบายความคิดสร้างสรรค์เป็น กระบวนการทางสมองที่รวมถึงประสบการณ์เดิมของแต่ละคนออกมา แล้วนำมาจัดให้อยู่รูปใหม่ของ ความคิดนี้เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคน ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งใหม่ในระดับโลกก็ได้

ทอรานซ์ (Torrance E.P, 1969) ได้กล่าวถึงความคิดสร้างสรรค์จะมีลักษณะเป็นผลงานดังนี้

1. ผลงานที่เริ่มโดยไม่มีตัวแบบหรือหุ่นให้ เช่น การวาดภาพของจิตรกร การแต่งเพลงหรือคำประพันธ์
2. งานที่แสดงออกอย่างมีกฎเกณฑ์ทั้งทางวิทยาศาสตร์และศิลปะ
3. งานที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่โดยอาศัยสิ่งประกอบพื้นฐานที่มีอยู่
4. งานที่นำเอาความคิดของผู้อื่นมาดัดแปลง หรือปรับปรุงให้ดีขึ้นโดยชี้ให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน
5. งานใหม่ที่ยังไม่มีผู้ใดคิดหรือค้นพบมาก่อนเลย เช่น การส่งยานอวกาศ

จากลักษณะความคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยสรุปได้ว่านักนาฏยประดิษฐ์จัดว่าเป็นบุคคลที่ต้องมีความคิดสร้างสรรค์เหมือนกับนักนาฏยประดิษฐ์สาขาอื่น ๆ ดังนี้

1.มีความคิดอย่างเป็นระบบ

2.คิดประยุกต์จากงานเดิมได้หลายทาง

3.มีความคิดริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ ให้แปลกไปจากเดิม

5.2 ทฤษฎีแห่งการเคลื่อนไหว (Kenetology)

ทฤษฎีแห่งการเคลื่อนไหว คือ หลักการที่มนุษย์ใช้ร่างกายเคลื่อนไหวให้เกิดอิริยาบถต่าง ๆ และขณะที่เกิดการเคลื่อนไหวนั้นมีองค์ประกอบสำคัญคืออะไรบ้าง และการเคลื่อนไหวต่าง ๆ

เหล่านั้น ได้สื่อความหมายในเชิงความรู้สึกหรืออารมณ์อย่างไรได้บ้าง และหัวข้อสำคัญของทฤษฎีแห่งการเคลื่อนไหวที่ผู้สร้างสรรค์ใช้เป็นพื้นฐานในการสร้างสรรค์นาฏยประดิษฐ์ คือการใช้พลัง (Energy) และการใช้ที่ว่าง (Space)

1.การใช้พลัง (Energy) มนุษย์ต้องใช้พลังในการเคลื่อนไหวร่างกายต้านกับแรงโน้มถ่วงของโลก การใช้พลังเพื่อการแสดงนาฏยศิลป์ มี 3 ประเภท คือ ความแรงของพลัง การเน้นพลัง และลักษณะของการใช้พลัง

1.1 ความแรงของพลัง ในขณะผู้แสดงเคลื่อนไหว มีการใช้พลังเกิดขึ้น ปริมาณพลังเกิดขึ้นของพลังมีปริมาณที่ใช้ตั้งแต่น้อยจนแทบสัมผัสมิได้ จนไปถึงรุนแรงประหนึ่งเป็นร่างกายจะระเบิดออก การฟ้อนรำด้วยพลังแรงมาก ๆ ย่อมทำให้เห็นอาการที่กระปรี้กระเปร่าแข็งแรงรุกรัน ในทางตรงกันข้ามการเคลื่อนไหวด้วยพลังงานน้อยย่อมเป็นตัวเปรียบต่างให้การเคลื่อนไหวด้วยพลังมากมีความหมายมากขึ้นชัดเจนขึ้น และการเคลื่อนไหวด้วยพลังน้อยให้ความรู้สึกที่นุ่มนวลอ่อนโยน เชื่องช้า เป็นความรู้สึกลึก ๆ ที่แฝงอยู่ภายในอย่างไรก็ตามมีข้อเตือนใจว่าการเคลื่อนไหวที่ใช้พลังมากไม่จำเป็นต้องใช้เนื้อที่มากไปกว่าการเคลื่อนไหวที่ใช้พลังน้อยแต่อย่างใด

1.2 การเน้นพลัง หมายถึงการเร่งหรือการลดความแรงของการใช้พลัง เพื่อการ เคลื่อนไหวในขณะใดขณะหนึ่งอย่างกะทันหัน ซึ่งเป็นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งต่างไปจากสิ่งที่กำลัง กระทำอยู่ขณะนั้น การเน้นพลังเป็นศิลปะในการเรียกร้องความสนใจจากคนดู การเน้นพลังเป็นวิธีการ จำแนกให้เห็นรูปลักษณะของการฟ้อนรำอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในเรื่องของจังหวะการที่ผู้แสดงเน้น ด้วยจังหวะที่สม่ำเสมอ ทำให้เกิดความรู้สึกสมดุล คงที่ และหนักแน่น การเน้นที่ไม่สม่ำเสมอด้วยพลังที่มี ความแรงแตกต่างกันทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่คงที่ตื่นเต้น สับสน การเน้นพลังของนาฏศิลป์ไทยอาจ หมายถึงการกระทบจังหวะ การเดาะแขน การข่มเข่า และการย่ำเท้า

1.3 ลักษณะของการใช้พลังหมายถึง ลักษณะของการใช้พลังในการเคลื่อนไหว ซึ่ง แบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท คือ 1) การแกว่งไกว 2) การระเบิด 3) การสืบเนื่อง 4) การสั่นพริ้วและ 5) การลอยตัว

1) การแกว่งไกว คือการที่ผู้แสดงใช้พลังแกว่งลำตัว แขนขาไปมาคล้ายการ แกว่งชิงช้า

2) การระเบิด คือ การที่ผู้แสดงระเบิดพลงออกมาอย่างกะทันหัน เห็นจุดเริ่มต้น และจุดจบชัดเจนคล้ายการตีกลอง

3) การสืบเนื่อง คือการที่ผู้แสดงเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องโดยไม่ปรากฏ จุดเริ่มต้น และจุดจบที่ชัดเจน โดยไม่มีการเน้นพลังเป็นการเคลื่อนไหวที่ราบเรียบ

4) การสั่นพริ้ว คือ การเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องของการระเบิด เมื่อเคลื่อนไหว แบบระเบิดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ก็เกิดเป็นการสั่นพริ้วเหมือนการรัวกลองนั่นเอง

5) การลอยตัว เกิดขึ้นเมื่อผู้แสดงกระโดดลอยตัวขึ้นไปในอากาศ โดยอาศัยพลัง ส่งตัวให้ลอยไปในอากาศ และมีแงโน้มถ่วงดึงดูด ตัวผู้แสดงให้ตกลงมายังพื้น

การใช้พลัง 5 ประเภทนี้ มิได้แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด เพียงแต่ผู้แสดงและ การประดิษฐ์จากนักนาฏยประดิษฐ์ประสงค์จะใช้พลังแบบใด เมื่อใด หรือผสมผสานกันต่อเนื่องเป็น รูปแบบของนาฏยศิลป์ขึ้นมาได้

2. การใช้ที่ว่าง (Space) การเคลื่อนไหวใด ๆ ต้องอาศัยที่ว่างเป็นปริมาตร คือมีทั้งความ กว้าง ความยาวและความสูง ที่ว่างมีความสำคัญในการกำหนด 1) ตำแหน่ง 2) ขนาดและ3) ทิศทาง

2.1 ตำแหน่ง คือ การจัดที่ผู้แสดงหยุดอยู่บนเวทีในขณะใดขณะหนึ่ง ก่อนที่จะ เคลื่อนที่ไป ณ จุดนั้น ผู้แสดงอาจทำท่านิ่ง หรือเคลื่อนไหวเป็นท่าทางต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องก็ได้แต่ไม่ เคลื่อนเท้าไปจากจุดยืนของตน นักนาฏยประดิษฐ์มักออกแบบให้ผู้แสดงหยุด ณ ที่ใดที่หนึ่งเป็นระยะ เพื่อเป็นจุดเปลี่ยนกระบวนท่า หรือแสดงการจบท่อนหนึ่งของกระบวนฟ้อนรำ ผู้แสดงหยุดอยู่จุดนั้น ๆ นานเพียงใดขึ้นอยู่กับการออกแบบนาฏยประดิษฐ์

2.2 ขนาด หมายถึง การที่ผู้แสดงสามารถเคลื่อนไหวร่างกายโดย การออกท่าทาง ให้กว้างหรือแคบ และเคลื่อนที่ไปยังจุดอื่น ๆ บนเวทีได้กว้างและไกลเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับที่ว่างหรือที่ อำนวยให้ หากมีที่ว่างมากผู้แสดงก็ออกท่าและเคลื่อนที่ไปได้มาก แต่เมื่อเพิ่มจำนวนผู้แสดงเข้าไปมาก ที่ว่างผู้แสดงคนหนึ่งก็ย่อมลดลงเพราะผู้อื่นแบ่งไป และหากผู้แสดงอื่นหยุดอยู่กับที่ก็จะทำให้ผู้แสดงที่ เคลื่อนไหวไปมาอยู่คนเดียวมีที่วางมากขึ้น

2.3 ทิศทาง หมายถึงแนวที่ผู้แสดงเคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง เช่นการ แปรแถว ผู้แสดงสามารถเคลื่อนไปบนเวทีได้ใน 8 ทิศทางซึ่งสัมพันธ์กับตำแหน่งของคนดูคือ 1) การเข้า หาคนดู 2) การถอยออกจากคนดู 3) การขนานกับคนดู 4) การทแยงมุมกับคนดู 5) การวนเป็นวงหน้า คนดู และ 6) การกดต่ำ การเคลื่อนไหวไปในทิศทางดังกล่าวอาจผสมผสานกันให้ดูซับซ้อนขึ้นก็ได้ เช่น การถอยหลงแบบทแยงมุม หรือการวนเป็นวงกลมสลับฟันปลา การเคลื่อนไหวไปในทิศทางต่าง ๆ กัน ย่อมให้ความรู้สึกแก่คนดูแตกต่างกันด้วย โดยอาศัยมุมมองคนดูเป็นแกนทิศทางที่แตกต่างของผู้แสดง ย่อมให้ความรู้สึกแก่คนดูแตกตางกัน ดังนี้

1) การเดินหาคนดูเป็นการเรียกร้องความสนใจการสร้างความน่าเกรงขาม การ แสดงความยิ่งใหญ่

2) การถอยหนีคนดูเป็นการแสดงความอ้างว้าง สูญเสีย หวาดกลัวลังเล

3) การเคลื่อนที่ขนานคนดูเป็นการเน้นให้คนดูในจุดต่าง ๆ ได้มีโอกาสเห็นผู้แสดง ในระยะเท่า ๆ กัน และเป็นการนำสายตาคนดูไปสู่อีกจุดหนึ่ง

4) การเคลื่อนที่ทแยงมุม เป็นการแสดงให้เห็นความลึกของการเรียงแถวได้ดีกว่า 2 เท่า การเดินเข้าหาตรง ๆ แบบตั้งฉาก

5) การวนเป็นการแสดงความผูกพัน ความอ่อนโยน ความสามัคคี

6) การฉวัดเฉวียน แสดงถึงความปราดเปรียว หากเคลื่อนไหวเร็วมากเกินไป ใน ทิศทางต่างกันจะแสดงความสับสนวุ่นวาย

7) การยกสูง แสดงความเบา ความสง่างาม ความยิ่งใหญ่

8) การกดต่ำแสดงความหวาดกลัว ความอ่อนน้อม ความด้อยค่าซึ่งเนื้อหาการ วิเคราะห์ หลักการเคลื่อนไหวร่างกายนี้ (สุรพล วิรุฬห์รักษ์, 2547 : 246)

จารุณี หงส์จารุ, (2558 : 137) ได้ศึกษาและอธิบายการเคลื่อนไหวในมิติต่าง ๆ ทั้งการ เคลื่อนไหวในละคร และการเต้นรำ ดังนั้นการศึกษาการเคลื่อนไหวในละครและการเต้นรำจึงมี องค์ประกอบที่สำคัญหลายส่วนประกอบกัน ซึ่งจะอธิบายตามลำดับ ดังนี้

1. การเคลื่อนไหวบนเวที

Meyerhold ได้สังเกตว่าในการกระทำทุกอย่างประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้ ก่อนการ กระทำ การกระทำ และจุดจบของการกระทำ การเคลื่อนไหวสามารถดึงดูดสายตาผู้ชม การเคลื่อนไหว อย่างไร้จุดหมายของนักแสดงบนเวที ทำให้ผู้ชมหลุดจากการติดตามเรื่องราวในละครได้ สังเกตได้จาก การเล่าเรื่องให้เพื่อนฟังโดยใช้ท่าทางประกอบมากมายเกินไป จะทำให้เพื่อนที่ฟังอยู่ไม่สนใจในสิ่ง เหล่านั้นเท่าใดนัก

นักแสดงที่มีพรสวรรค์หรือมีความสามารถ จะมีความนิ่ง ความนิ่งมิได้หมายถึงความ เซื่องซึม แต่เป็นความสามารถในการควบคุมจิตใจ อารมณ์และอาจพูดไปไกลถึงวิญญาณจิตได้เช่นกัน ถ้า มีความนิ่งมากเกินไปอาจน่าเบื่อได้ ดังนั้น การเคลื่อนไหวในจำนวนที่พอเหมาะพอดีจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ แม้ในตัวละครที่เต็มไปด้วยความกระวนกระวายก็ตาม การเคลื่อนไหวไม่จำเป็นต้องมีอยู่อย่างต่อเนื่อง ตลอดเวลา เพื่อจะให้เห็นถึงความกระวานกระวายใจนั้น ในขณะพูดบทสำคัญ นักแสดงจะหยุดนิ่ง ไม่มี การเคลื่อนไหว เพื่อดึงดูดความสรใจให้ทุกคนได้ยิน ถ้านักแสดงจะต้องเดินข้ามจากฟากหนึ่งของเวทีไป ยังอีกฟากหนึ่ง บทที่พูดในขณะที่เดินอยู่นั้นมักไม่ได้มีความสำคัญมาก

นอกจากนี้ยังมีเรื่องของการนั่ง การยืน การเดิน การมอง การหมุนตัวเหล่านี้ล้วนแต่ เป็นการเคลื่อนไหวบนเวทีทั้งสิ้น นักแสดงอาชีพมักต้องมีสิ่งนี้ติดตัวและแสดงอย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ ต้องระวังตัวหรือไม่ทราบว่าจะวางมือวางเท้าไว้ที่ใด

แม้ว่าการกำหนดตำแหน่งของนักแสดงบนเวที (Blocking) มาจากผู้กำกับการแสดง แต่นักแสดงจำเป็นต้องใส่รายละเอียดเอง เช่น การเดิน การยืน ท่าทางของนักแสดง นักแสดงจำเป็นต้อง มั่นใจในทิศทางที่ตนเองจะเคลื่อนที่ไป การเคลื่อนไหวตามลักษณะพิเศษของตัวละคร (Characteristic Movement) มาจากตัวละคร และนักแสดงต้องไม่คิดว่าการเคลื่อนไหวเป็นสิ่งที่เพิ่มขึ้นมาหรือต้องวาง ท่าทางที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละคร สิ่งสำคัญคือนักแสดงต้องสังเกตการเคลื่อนไหวของผู้อื่น มนุษย์มีการ เคลื่อนไหวที่เป็นแบบรูป (Pattern) ซึ่งมาจากจิตใจ ดังนั้นการเคลื่อนไหวของแต่ละบุคคลจึงแตกต่างกัน

1.1 ลักษณะการเคลื่อนไหวบนเวที มี 3 ลักษณะ คือ

1.1.1 จากที่หนึ่งสู่อีกที่หนึ่ง เป็นการเคลื่อนไหวร่างกายจากจุดหนึ่งบนเวทีไปยัง อีกจุดหนึ่ง

1.1.2 ท่าทาง เป็นการเคลื่อนไหวร่างกายที่เป็นอากัปกิริยา หรือท่าทาง เช่น ไหว้โบกมือลา ยิ้ม เป็นต้น

1.1.3 กิจกรรมบนเวที เป็นการเคลื่อนไหวที่มีกิจกรรมเป็นแกนหลัก เช่น ซักผ้า ทำอาหาร เป็นต้น

1.2 รูปแบบการเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวบนเวทีที่มีลีลาหลากหลายในลักษณะที่ เป็นไปตามลักษณะนิสัยของตัวละคร (Characterized) ยุค (period) และตามสไตล์ (stylised) นอกจากนี้ยังมีการเคลื่อนไหวแบบกลุ่มคน (crowd)

1.2.1 การเคลื่อนไหวแบบลักษณะนิสัยตัวละคร (Characterized movement) การเคลื่อนไหวแบบลักษณะนิสัยตัวละคร ขึ้นอยู่กับลักษณะนิสัยของตัวละครนั้นๆ ตัวละครบางตัวอาจ เป็นคนพิการหรือมีนิสัยบางอย่างที่ทำให้ต้องขึ้นไหวไม่เป็นปกติ หรือเป็นลักษณะเฉพาะตัวบุคคล เช่น คนขี้ระแวงจะเหลียวหน้าเหลียวหลังโดยไม่รู้ตัว ตัวละครบางตัวชอบกัดเล็บ หรือตัวละครบางตัวอาจเป็น คนพิการ ตัวอย่างในเรื่องอามาห์ลเป็นเด็กชายขาพิการข้างหนึ่ง ดังนั้นการเคลื่อนไหวของตัวละครตัวนี้ ต้องถือไม้เท้า

1.2.2 การเคลื่อนไหวแบบยุคสมัย (period movement) เพื่อการเคลื่อนไหวแบบยุคสมัย มีลีลาการเคลื่อนไหวที่สัมพันธ์กับเครื่องแต่งกาย ที่แตกต่างไปจากเครื่องแต่งกายในสมัยปัจจุบันซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งที่ห่อหุ้มร่างกาย สิ่งที่อยู่บนศีรษะ และสิ่งที่สวมที่เท้า สิ่งเหล่านี้มีส่วนทำให้การเคลื่อนไหวเปลี่ยนไปไม่ว่าจะเป็นการเดินการโครงการจับสิ่งของต่างๆล้วนมีลักษณะที่แตกต่างไปจากการแต่งตัวในสมัยปัจจุบัน เช่นการเคลื่อนไหวแบบยุคสมัยในสมัยบาโรค ตัวละครหญิงใส่ชุด

กระโปรงสุ่มตัวละครไม่สามารถเคลื่อนไหวได้รวดเร็วคล่องแคล่วเท่าใดนักการเดินการนั่งจึงมีลักษณะที่ แตกต่างไปจากการแต่งกายในยุคปัจจุบันเป็นต้น

1.2.3 การเคลื่อนไหวแบบสไตล์ (stylised movement) การเคลื่อนไหวแบบสไตล์ ขึ้นอยู่กับรูปแบบที่ผู้ผลิตหรือผู้กำกับการแสดงต้องการ ซึ่งหมายถึงการจัดจังหวะที่ชัดเจนของการ เคลื่อนไหวโดยมากจะมีดนตรีเข้ามาเกี่ยวข้อง และมักจะมีจังหวะความเร็วที่แตกต่างจากการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างเช่นการเคลื่อนไหวแบบสมจริง (realistic) มีหญิงชรา 2 คนนั่งที่เก้าอี้โดยนั่ง หันหน้าเข้าหากัน และพูดคุยกันในการเคลื่อนไหวแบบสไตล์นั้นอาจทำได้โดยให้หญิงทั้งสองคนนั่งหัน หลังเข้าหากันกลางเวที ทั้งสองอาจกำลังถักผ้าอยู่ คนนึงพูดอีกคนนึงก้มหน้าลงถักผ้าโดยในขณะพูดให้ หันหน้าไปทางผู้ชม เมื่อพูดจบอีกคนพูดต่อทำเช่นเดียวกันทำสลับกันไป การเคลื่อนไหวแบบสไตล์นี้ ผู้แสดงสามารถหันหลังให้ผู้ชมได้มาก และบ่อยกว่าการเคลื่อนไหวแบบสมจริง

การเคลื่อนไหวแบบตามยุคสมัยและแบบสไตล์สามารถนำมาผสมกันได้เช่นสมัยเช็คสเปียร์ที่มีการเคลื่อนไหวแบบยุคสมัยโดยนักแสดง 1 คนจากนั้นมีการเคลื่อนไหวซ้ำเลียนแบบกันไป หรือการเคลื่อนไหวใหญ่ขึ้นเกินจริงนับได้ว่าเป็นสไตล์เช่นกัน

1.2.4 การเคลื่อนไหวแบบกลุ่มคน (Crowd movement) กลุ่มคนนั้นหมายถึงบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปที่มีความสัมพันธ์ทางสังคมด้วยการกระทำต่อกันคือมีปฏิกิริยาโต้ตอบกันและเข้าใจกัน ด้วยจำนวนของคนบนเวทีกลุ่มคนจึงมีน้ำหนักของภาพบนเวที และมีพลังมากการเคลื่อนไหว ของกลุ่มคนจึงสามารถดึงความสนใจจากผู้ชมได้สูง หรือในอีกมุมหนึ่งคืออาจทำให้ผู้ชมเกิดความรำคาญ ได้เช่นกัน การจัดวางตำแหน่งและการเคลื่อนที่ของกลุ่มคุณจึงมีผลต่อภาพบนเวทีเป็นอย่างยิ่ง การ เคลื่อนไหวของกลุ่มคนบนเวทีที่ต้องมีการออกแบบอย่างระมัดระวัง ต้องคำนึงถึงจำนวนของผู้คนในกลุ่ม ขนาดของเวที และประเภทของบทละคร การแปรแถวโดยการจัดวางตำแหน่งบนพื้นที่นั้น สามารถจัด ตำแหน่งได้ในลักษณะต่าง ๆ ทั้งแบบวงกลม สี่เหลี่ยม สามเหลี่ยม ครึ่งวงกลม เส้นทแยงมุม ฟันปลา เส้นตรง แนวนอน แนวตั้ง หรือแม้แต่รูปดาวหรืออื่น ๆ

1.3 การฝึกการเคลื่อนไหวในละคร การฝึกการเคลื่อนไหวในละคร ส่วนมากมุ่งเน้น ในเรื่องผ่อนคลายอาการเกร็งและตึงเครียดเพื่อให้ร่างกายสามารถ เปิดตัวกล้าแสดงออกและมีปฏิกิริยา โต้ตอบได้ดีขึ้นการฝึกการเคลื่อนไหวในปัจจุบันแม้ไม่กำหนดให้นักแสดงใช้การเคลื่อนไหวแบบ ตายตัวซึ่งผิดกับการฝึกฝนการเคลื่อนไหวในสมัยก่อนมักกำหนดให้นักแสดงต้องเคลื่อนไหวตามนักแสดง นำแต่การฝึกการเคลื่อนไหวในปัจจุบันเปิดโอกาสให้นักแสดงต้องได้ทดลองค้นหาความเป็นไปได้ของการ เคลื่อนไหวอันหลากหลายของมนุษย์เพื่อสามารถถ่ายทอดบทบาทและความต้องการของตัวละครนั้น ๆ ได้ อย่างชัดเจน

ปัจจุบันการฝึกการเคลื่อนไหวโดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาได้เกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงขึ้นเป็นสองสายได้แก่

1. อิทธิพลทางด้านจิตวิทยาที่มีผลต่อความรู้สึกนึกคิดต่อ ของนักแสดงและความรู้สึกนึกคิดนี้ส่งผลต่อการเคลื่อนไหวของร่างกาย

2. วิธีการเคลื่อนไหวที่มาจากความหลากหลายของกลุ่มคนในชั้นเรียนหรือโรงละครที่ครูผู้สอนการเคลื่อนไหวในละครได้ใช้การสอนอย่างผสมกลมกลืน ทั้งเทคนิคของศิลปะป้องกันตัว กายกรรมโยคะศิลปะการต่อสู้และการใช้หน้ากากไปจนถึงเทคนิคของเฟดเดอเลอไรซ์ (Feldenlerais) และเทคนิคของอเล็กซานเดอร์ (Alexander Technique)

การเคลื่อนไหวพัฒนาจากความรู้สึกที่อยากจะเคลื่อนไหวไปสู่การเคลื่อนไหวที่ได้แสดงออกซึ่งอารมณ์ได้อย่างชัดเจน โดยที่ก่อนหน้านั้นยังถูกซ่อนอยู่และไม่สามารถแสดงออกมาได้ ร่างกายเป็นอุปกรณ์สำคัญของนักแสดง นักแสดงต้องสามารถควบคุมและสามารถใช้อุปกรณ์นี้ได้อย่างดี เยี่ยมโดยการฝึกฝนการเคลื่อนไหว เริ่มด้วยความต้องการจากภายในของตัวละครนั้นก่อน เมื่อความ ต้องการเป็นที่เข้าใจอย่างแท้จริงแล้วนั้น มักจะตามมาด้วยการสร้างสรรค์ด้วยความสมจริงของการ เคลื่อนไหวนักแสดงต้องสามารถนำเอาทัศนคติ และความต้องการของตัวละครนั้นๆมาแสดงออกผ่าน การเคลื่อนไหว

ในการศึกษาเกี่ยวกับความงามไม่ว่าจะเป็นจิตวิสัยหรือ วัตถุวิสัยก็ยังเป็นเรื่องที่ให้ความเห็นไม่ตรงกันอยู่ นั้นเองและทัศนะที่แตกต่างกันของสุนทรีศาสตร์เหล่านั้น ก็เกิดทฤษฎีความงามขึ้นหลายทฤษฎี ดังนี้

1. ความงามเป็นคุณสมบัติของวัตถุ ผู้เชื่อในทฤษฎีนี้เชื่อว่าวัตถุต่าง ๆ ล้วนแต่มีความงามในตัวของวัตถุเอง เช่น สวยเพราะสีสัน ทรวดทรง พื้นผิว ไม่ว่าเราจะสนใจวัตถุนั้นหรือไม่การ ที่เราเริ่มให้ความสนใจในวัตถุนั้นก็เป็นเพราะความงามของวัตถุนั้นเอง

บุคคลที่ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับทฤษฎีนี้ท่านหนึ่ง ก็คือ Aristotle ท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความงามที่เป็นวัตถุวิสัยนี้ว่า สุนทรียธาตุนั้นมีจริง โดยไม่ขึ้นกับความคิดของมนุษย์สุนทรียธาตุ มีมาตรการตายตัวในตัวเอง ดังนั้นความงามทางวัตถุจึงเป็นความสมบูรณ์อันเกิดจากรูปร่างรูปทรง สีสัน สัดส่วนที่ประกอบกันอย่างกลมกลืน มีความสมดุล จึงถือว่าความงามที่เป็นวัตถุวิสัยหรือสุนทรียธาตุนั้น เป็นความงามที่สมบูรณ์แบบ

2. ความงามคือความรู้สึกเพลิดเพลิน แนวคิดตามทฤษฎีนี้กล่าวคือ การที่เราจะมองเห็นคุณค่าของความงามในสิ่งใดจิตจะเป็นตัวกำหนดความงาม Plato ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับเรื่องของ ความงามว่า ความงามที่แท้จริงนั้นอยู่ที่ห้วงแห่งจินตนาการที่อยู่นอกเหนือไปจากโลกนี้ กล่าวคือต้นแบบแห่งความงามขึ้นอยู่กับสิ่งใดที่มีลักษณะใกล้เคียงกับจินตนาการในต้นแบบมากเพียงใดย่อมถือว่าเป็นความงามเพียงนั้น ความชอบความเพลิดเพลินเป็นสิ่งแสดงถึงคุณค่าตามมา

3. ความงามเป็นสภาวะสัมพันธ์ นั้นคิดบางคนเชื่อว่าความงาม ไม่ใช่เป็นจิตวิสัยอย่างสิ้นเชิงเช่นกัน แต่เป็นสภาวะสัมพันธ์ระหว่างวัตถุกับบุคคล ทัศนะนี้ก็นับว่ามีส่วนถูกต้องอยู่ที่การยอมรับว่าสัมพันธ์ระหว่างสิ่งสองสิ่งดังกล่าวมาแล้วนั้นเอง ที่เป็นรากฐานรองรับคุณค่าของสุนทรียะอย่าง แน่นอน เพราะฉะนั้นการที่จะอธิบายว่าความงามคือ สภาวะสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (ทวีเกียรติ ไชยยงยศ, 2538 : 2-3)

5.3 ทฤษฎีนาฏยประดิษฐ์

สุรพล วิรุฬห์รักษ์, (2543 ; 216) ได้กล่าวรายละเอียดทฤษฎีนาฏยประดิษฐ์ในการกำหนดรูปแบบของนาฏยประดิษฐ์ชุดใหม่ได้ 4แนวดังนี้ คือ

1. ให้อยู่ในหนึ่งนาฏยจารีต นักนาฏยประประดิษฐ์ทั่วไปนิยมสร้างสรรค์ผลงานแนวนี้ เพราะ มีกฎเกณฑ์เน้นการนำท่ารำฉบับทดลองมาใช้ประดิษฐ์นาฏยศิลป์ซึ่งมีให้เห็นทั่วไปในงานต่าง ๆ เช่น การราอวยพร เป็นต้น

2. กำหนดให้เป็นการผสมหลายนาฏยจารีต นักนาฏยประดิษฐ์ที่มุ่งแหวกแนวออกไปจากจารีตเดิมโดนการนำเอานาฏยจารีตตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปมาผสมกันให้เกิดเป็นพันธุ์ผสมคล้ายการผสมพันธุ์กล้วยไม้ ตัวอย่าง เช่น การผสมการรำไทยกับบัลเล่ต์ การรำไทยกับ คอนเทมปอรารี่ด้านซ์ การฟ้อนอีสานกับการรำของญี่ปุ่น เป็นต้น การผสมการรำไทยกับบัลเล่ต์ มีเป็นตัวอย่างเด่นชัด คือ บัลเล่ต์ เรื่อง มโนราห์ เป็นนักนาฏยประดิษฐ์บัลเล่ต์ เป็นนาฏยจารีตหลัก แล้วสอดแทรกการรำไทยลงไปในที่ ๆ เหมาะสม เช่น การตั้งวง การจีบ การกระดกหลัง ผลก็คือ ประเทศไทยมีบัลเล่ต์ที่มีลักษณะเฉพาะตัวเกิดขึ้น

3.กำหนดให้ประยุกต์จากนาฏยจารีตเดิม การคิดสร้างสรรค์ในลักษณะนี้มักอาศัยเพียงเอกลักษณ์ หรือลักษณะเด่นเช่น โครงสร้าง หรือท่าทาง หรือเทคนิคบางอย่างมาเป็นหลัก นอกนั้น นักนาฏยประดิษฐ์ก็พยายาม บุกเบิกแสวงหาท่าทางใหม่ๆ มาใช้ในการออกแบบ ตัวอย่างเช่น โมเดิร์นบัลเล่ต์ ซึ่งนักนาฏยประดิษฐ์จะใช้หลักของบัลเล่ต์ อาทิ การขึ้นปลายเท้า การเตะสูง การเต้นคู่ชายหญิงที่เกาะเกี่ยวกัน และการยกลอย การคิดสร้างสรรค์ในลักษณะนี้แม้จะมีนาท่าใหม่ๆเข้ามาใช้ แต่นักนาฏยประดิษฐ์ก็จะปรับให้ดูกลมกลืนกับนาฏยจารีตเดิมเพื่อความมีเอกภาพ โดยที่ผลงานใหม่มีความต่อเนื่องกับอดีต

4.กำหนดให้อยู่นอกนาฏยจารีตเดิม นักนาฏยประดิษฐ์ในปัจจุบันได้พยายามค้นคว้าหารูปแบบนาฏยศิลป์ใหม่ๆที่จะสะท้อน วิถีชีวิตของมนุษย์ในปัจจุบัน โดยไม่นาเอาอดีตมาปะปน เพราะเห็นว่าการนำปัจจัยต่าง ๆ เช่น ดนตรีท่าราของนาฏยจารีตใดก็ตาม ซึ่งเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของอดีตมาใช้ ผลงานอาจไม่สะท้อนความเป็นศิลปะปัจจุบันได้ดีพอตัวอย่างเช่น บูโต ซึ่งเป็นนาฏยศิลป์สมัยใหม่ของ ญี่ปุ่นที่แพร่หลายไปในสหรัฐอเมริกาและยุโรป ก็เป็นมิติใหม่ทางนาฏยศิลป์ ที่นักนาฏยประดิษฐ์และ นาฏยศิลปินของญี่ปุ่นพยายามคิดค้นขึ้นใหม่ โดยไม่อาศัยรูปแบบนาฏยศิลป์ทั้งหลายที่มีอยู่ก่อนนี้ แต่อย่างใด

โดยสรุปได้ว่าทฤษฎีนาฏยประดิษฐ์ ในการกำหนดรูปแบบนาฏยประดิษฐ์ของระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง นั้น รูปแบบการสร้างสรรค์ที่เป็นนาฏยประดิษฐ์นั้นเป็นตัวกำหนดให้อยู่นอกนาฏยจารีตเดิมได้ แต่อาศัยเพียงเอกลักษณ์ หรือลักษณะ ท่าทาง หรือเทคนิคบางอย่างมาเป็นหลักมาใช้ในการออกแบบให้ดูกลมกลืนกับนาฏยจารีตเดิมเพื่อความมีเอกภาพให้เกิดผลงานในการสร้างสรรค์ที่ใหม่และมีความต่อเนื่องกับอดีต ผู้วิจัยจึงได้นำทฤษฎีนาฏยประดิษฐ์มาร่วมวิเคราะห์และอธิบายองค์ประกอบของการแสดงระบำนกยูงในครั้งนี้

7. งานวิจัยที่เขี่ยวข้อง

Broun Marion, (1976 : 952) ได้ศึกษาการเต้นรำกับศาสนา การศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาองค์ประกอบของการเต้นรำการละครและศาสนา มีความสัมพันธ์กันอย่างไร การเต้นรำแบบอเมริกันดั้งเดิมมีการรวมทำนองต่าง ๆ ใช้ส่วนประกอบในการเคลื่อนไหวและการไม่เคลื่อนไหวส่วนการละครใช้ลักษณะการดำเนินเรื่องและขั้นตอนและความตื่นเต้นเร้าใจ

Clark Mary and Crisp, (1997 : 89-90) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องเกี่ยวกับการรำตามวรรณคดี อินเดียทางทิศเหนือ ในลักษณะการรำที่ เรียกว่า Hindi และการวิเคราะห์การรำใน Hindi ตาม ประวัติศาสตร์อิทธิพลของการรำบนบทบาทของผู้หญิง ซึ่งมีการรำไปตามเพลง และคำพรรณนาโดยการวิจัยเจาะลึกไปยังข้อมูลปฐมภูมิและการสัมภาษณ์ถึงลักษณะบุคลิกผู้รำ

Casillan BR, (1997 : 345) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสไตล์การทำศิลปะใน การเต้นข้อกำหนดในการศึกษาการเต้น โดยทำในลักษณะการออกแบบการเต้นรำไปสอนเมื่อทำการสอนนักเรียนด้วยเพลงแจ๊สที่ได้ประดิษฐ์ขึ้น ด้วยสไตล์การเต้นต่าง ๆ นานาที่ รวมกันคุณภาพเข้าถึงอารมณ์ ที่แตกต่างซึ่งทำให้นักเรียนได้ทราบถึงความคิดการสื่ออารมณ์ของท่าเต้น ซึ่งเป็นการเต้นที่น่าสนใจ

Foulkes P, (1997 : 249) ได้ทำการวิจัยเรื่องเกี่ยวกับ การเต้นอเมริกา และ การเต้นสมัยใหม่ ในระหว่าง ปีพ.ศ. 1925-1950 และถือได้ว่าช่วงนั้นเป็นการเต้นในรูปแบบของยุคนั้น เป็นท่าเต้นที่เป็นศิลปะของอเมริกา ในรูปแบบศิลปะใหม่ หรือการเต้นสมัยใหม่ โดย ศิลปะการเต้นในยุคนี้เข้ามามีบทบาทในการเต้นแบบเท้าเปล่าในยุคต่อมา

Lausevic M, (1998 : 356) ได้ทำการวิจัยเรื่องเกี่ยวกับ การเต้นในอเมริกา ผู้คนที่อพยพมาจากหลาย ๆ ที่ ได้นำเอาวัฒนธรรมของตนเข้ามาในแห่งนี้ด้วย ดังนั้น จึงเกิดการรวบรวมของวัฒนธรรมที่หลากหลาย และได้มีการพัฒนารูปแบบตามลำดับจนกลายเป็นมรดกทางวัฒนธรรมการเต้นของอเมริกาไป

Chun Mi Hyun, (1999 : 60-114) ได้ศึกษาหลักสูตรการเรียนการสอนการเต้นรำ การเต้นพื้นเมืองได้เปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะลักษณะเด่นของผู้เต้น เกิดจากบุคลิกภาพของผู้เต้น ผู้ศึกษาต้องการรักษารูปแบบการเต้นพื้นเมือง และพัฒนายุทธศาสตร์การเต้นรำพื้นเมือง จึงศึกษาการเคลื่อนไหวของมนุษย์กับการเต้นรำแล้วได้นำไปทดลองใช้กับคณะวิชาเต้นรำในมหาวิทยาลัยเซยอง การศึกษาปรากฏว่าการพัฒนาร่างกายมีส่วนต่อการเต้นรำ

Hyman Randolph-Daltion., (2000 : 142) ได้ศึกษาผลงานของมาร์ธา เกรแฮม ผู้บุกเบิกการเต้นรำ ร่วมสมัยใหม่ และผลงานของแซม ผู้บุกเบิกการเต้นรำร่วมสมัย ในประเทศแคนาดา มีจุดประสงค์เพื่อระบุ การเต้นรำโลก ว่ามีลักษณะประสมประสานกัน เพื่อเสนอแนะความสัมพันธ์ต่อกัน เพื่อการศึกษาที่มีความเป็นหนึ่งเดียว การเต้นรำจำเป็นต้องรวมการเต้นแบบแอฟริกาและการเต้นรำที่ไม่ใช่รูปแบบตะวันตกเข้าด้วยกัน เพื่อการศึกษาร่วมสมัย การละครยุคก่อนมีศิลปะความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม ซึ่งเปรียบเสมือนวัตถุกับสัญลักษณ์ ในการศึกษาวัฒนธรรมของโลกมีความเกี่ยวพันโดยตรงกับพิพิธภัณฑ์ทางศิลปะ สถานศึกษาและสื่อโดยเฉพาะ

LiShuangyun, (2013) ได้กล่าวว่านกยูงของชาวเต๋อหยานยี่เป็นหนึ่งในตัวแทนศิลปะการต่อสู้ของศิลปะการต่อสู้เพื่อสัญชาติยี่นี้ประกอบด้วยรูปแบบการผลิตที่พอเพียงและวิถีชีวิตของชนชาติ, ระบบสังคมของศักดินาของขนมปังปิ้ง, ความเชื่อในการบูชาธรรมชาติดั้งเดิมและศาสนาพุทธลักษณะประจำชาติที่ขยันและมีน้ำใจและเทศกาลและประเพณีของคนธรรมดานั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดเป็นผู้ให้บริการการสื่อสารชนิดหนึ่งที่สื่อถึงและถ่ายทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวยี่ผ่านการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของความบันเทิงของเทพเจ้า กับการพัฒนาของเวลาวัฒนธรรมดั้งเดิมและศิลปะการต่อสู้แบบดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อยได้รับผลกระทบจากอิทธิพลของผลประโยชน์ทาง

เศรษฐกิจและการแทรกแซงของวัฒนธรรมหลายเชื้อชาติค่อยๆจางหายไปการผลิตและชีวิตของชนกลุ่มน้อย

นอกจากนี้ Peacock ยังมีประสบการณ์ในการพัฒนาและวิวัฒนาการของยุคที่แตกต่างกันจนถึงขณะนี้ยังไม่มีใครได้จัดระบบการศึกษาและการพัฒนาของสถานะพิเศษซึ่งทำให้การแพร่กระจายและการพัฒนาของกีฬาแห่งชาติซึ่งเดิม "น้อย" มากขึ้น ข้อ จำกัด วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ใช้วิธีการสัมภาษณ์วิธีการรวบรวมข้อมูลวิธีการสอบสวนภาคสนามและวิธีการวิเคราะห์แบบครอบคลุมเพื่อตรวจสอบและวิเคราะห์การก่อตัวสถานการณ์ปัจจุบันและการพัฒนาของนักมวยนกยูงในจังหวัด Dehong จังหวัดยูนนานและวิเคราะห์ความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของการต่อสู้นกยูง พัฒนาสภาพที่เป็นอยู่เปิดเผยเหตุผลที่ขัดขวางการพัฒนาของนกยูงและจัดหาชุดโซลูชันที่นำไปปฏิบัติได้สำหรับความต้องการของเวลา ในท้ายที่สุดจะให้วัสดุที่ครอบคลุมและครอบคลุมมากขึ้นสำหรับวัฒนธรรมกีฬาดั้งเดิมของสัญชาติยี่และยังมีเส้นทางการพัฒนาที่เป็นไปได้สำหรับการดำรงอยู่ตามวัตถุประสงค์ของโครงการวูซูแบบดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อย ผลการวิจัยพบว่ามวยนกยูงที่มีอยู่นั้นมีพื้นฐานมาจากศิลปะการต่อสู้ของชาวยี่ปรับให้เข้ากับความต้องการของการแข่งขันกีฬาเลียนแบบนกยูงและผสมผสานองค์ประกอบทางศิลปะของการเต้นรำนกยูง เหตุผลหลักในการขัดขวางการแพร่กระจายและการพัฒนามีดังนี้: ประการแรกด้วยการพัฒนาของสังคมสถานการณ์ที่ปัจจัยทางเศรษฐกิจครอบงำได้เปลี่ยนโหมดการผลิตที่คนรุ่นก่อนใช้ชีวิตเกษตรกรรมเป็นแหล่งรายได้หลักวัฒนธรรม Dai และวัฒนธรรมฮั่น บูรณาการผู้คนได้ลดความกระตือรือร้นดั้งเดิมของพวกเขาสำหรับวัฒนธรรมกีฬาแบบดั้งเดิมของประเทศ ประการที่สองนักมวยพื้นบ้านมีการปรับตัวและการสุ่มเมื่อฝึกฝนกิจวัตรมวยนกยูงยังไม่ได้กำหนดกิจวัตรประจำวันและบทสรุปทางทฤษฎีโดยธรรมชาติดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะดำเนินการโรงเรียนและการส่งเสริมชาวบ้าน ประการที่สามเพื่อปรับให้เข้ากับความต้องการของการแข่งขันกีฬาได้ดีขึ้น Peacock Boxing ที่มีอยู่ได้เข้าร่วมการเคลื่อนไหวทักษะที่ยากและผสมผสานเข้ากับท่าเต้นโดยไม่สนใจลักษณะสำคัญของสัญชาติประเพณีและการกีฬา บทความนี้เชื่อว่าเพื่อปกป้องและสืบทอดวัฒนธรรมการกีฬาแห่งชาติให้ดีขึ้นเราควรสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องวัฒนธรรมกีฬาของผู้คนก่อนอื่นประการที่สองเราควรสรุปสถานะเดิมของการต่อสู้นกยูงและยกระดับไปสู่มุมมองเชิงทฤษฎี ลักษณะของชาติและรูปแบบดั้งเดิมของมวย ในที่สุดก็ขอแนะนำให้ทันกับเวลาและแนะนำชุดของกิจวัตรที่มีทั้งการแข่งขันและความพึงพอใจทางสุนทรียะซึ่งเอื้อต่อการสอนและการเผยแพร่ของนกยูงมวย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่า ระบำนกยูงนั้นมาจากความเชื่อในเรื่องของศาสนา เชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ เชื่อเรื่องจิตวิญญาณ และรักในธรรมชาติ เพราะชีวิตส่วนใหญ่ติดอยู่กับขนบประเพณี พิธีกรรม รักถิ่นฐานอารยธรรม และเป็นแหล่งศูนย์รวมยึดเหนี่ยวจิตใจของผู้คนในการปฏิบัติในขนบธรรมเนียมที่สืบทอดกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันจึงทำให้เกิดระบำนกยูงร่วมสมัย เพื่อแสดงออกถึงการเคารพบูชานับถือและรักในวัฒนธรรมท้องถิ่นของมณฑลยูนาน

บทที่3
วิธีการดำเนินวิจัย

ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในลักษณะของวิจัยเชิงคุณภาพ การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอีกทั้งจัดเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามโดยกำหนดกรอบและขั้นตอนของระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

1.ขอบเขตของการวิจัย
- 1.1 ขอบเขตเนื้อหา
- 1.2 วิธีการวิจัย
- 1.3 ระยะเวลาในการวิจัย
- 1.4 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.วิธีการดำเนินวิจัย
- 2.1 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล
- 2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 2.3 การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
- 2.4 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาในการศึกษาระบำระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน ดังนี้

1.1 ศึกษาต้นกำเนิดของการเต้นระบำนกยูง

1.2 องค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงของ หยาง ลี่

2. วิธีการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร เก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม โดยการสำรวจ สัมภาษณ์ สังเกต การสนทนากลุ่มแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์

3. ระยะเวลาการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตั้งแต่เดือน ตุลาคม 2562 เป็นต้นไป

4. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.1ประชากร

4.1.1 ประชากรที่ศึกษาได้แก่ กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องการเต้นระบำนกยูง

4.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล โดยมีกลุ่มเป้าหมายดังนี้

4.2.1 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะการแสดง

1) รศ.ดร.ศิริมงคล นาฏยกุล	ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์ตะวันตก
2) ผศ.ดร.พีระ พันลูกท้าว	ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์ตะวันต
3) Miss Chilile	ผู้เชี่ยวชาญนาฏศิลป์จีน
4) Mr. Su Shenglin	ผู้เชี่ยวชาญนาฏศิลป์จีน

4.2.2 กลุ่มผู้ปฏิบัติ

1 Ms. Yang Liping	ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน

4.2.3 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ผู้ชมการแสดง 20 คน

วิธีการดำเนินวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้สร้างเครื่องมือ 4 ประเภท ประกอบด้วยแบบสำรวจ แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต แบบสนทนากลุ่ม

1.1 แบบสำรวจ ใช้สำรวจข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเต้นระบำของนกยูง และจำนวนผู้ที่สนใจเข้าร่วมโครงการวิจัย

1.2 แบบสัมภาษณ์ กลุ่มผู้รู้กลุ่มผู้นำทางการกลุ่มผู้ปฏิบัติ และกลุ่ม บุคคลทั่วไป

1.3 แบบสังเกต ประกอบด้วย แบบสังเกตแบบมีส่วนร่วม และแบบสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม

2.การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.เอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูล ได้แก่ สำนักวิทยบริการมหาวิทยาลัยมหาสารคาม และฐานข้อมูลวิจัยทางอินเตอร์เน็ต

2.การเก็บข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ข้อมูลภาคสนาม ชาวยูนนาน ประเทศจีน

3.การจัดทำข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องและการเก็บข้อมูลภาคสนามมาแยกแยะจัดหมวดหมู่และวิเคราะห์ข้อมูล

4.การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้หลักการทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.ตรวจสอบข้อมูลที่สัมภาษณ์จากกลุ่มประชากร

2.นำข้อมูลที่ได้มาจัดหมวดหมู่

3.สรุปและวิเคราะห์ข้อมูล

4.นำข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียง

5.การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการสรุปผลข้อมูลการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์การวิจัยและอภิปรายผลโดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการสังเกต โดยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. เพื่อศึกษาต้นกำเนิดของระบำนกยูง
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง

1. ต้นกำเนิดของระบำนกยูง

นกยูงเป็นสัตว์ที่มีสีสวยงาม ซึ่งช่วยสร้างสีสันบนโลกให้สดใส รวมทั้งเสียงร้องที่ไพเราะก็นับเป็นเสียงที่สร้างความรื่นรมย์ไม่น้อย โดยเรื่องราวของนกยูงนั้นถูกนำมาสร้างเป็นภาพเขียน บทกวี และเป็นความเชื่อของหลายๆประเทศ เช่น จีน อินเดีย ไทย พม่า เป็นต้น

1.1 ความรู้เกี่ยวกับนกยูง

นกยูงเป็นสัตว์ตระกูลไก่ฟ้าที่มีขนาดใหญ่ โดยมีอยู่ 2 สกุลทั่วโลก คือ นกยูงทางทวีปอาฟริกา และนกยูงทางทวีปเอเชีย ซึ่งแบ่งเป็น 2 ชนิด คือนกยูงอินเดีย (Indian Peafowl) หรือนกยูงสีน้ำเงิน (Blue Peafowl) และนกยูงไทย หรือนกยูงสีเขียว (Green Peafowl) สำหรับนกยูงไทยจะมีขนาดใหญ่กว่านกยูงอินเดีย และมีขายาวซึ่งสมส่วนกว่า โดยทั้งตัวผู้และตัวเมีย จะมีหงอนเป็นเส้นสีเขียวเหลืองชี้ขึ้นตรง ผิดกับนกยูงอินเดียที่เป็นรูปพัด ส่วนบนหัวและคอมีขนสั้นๆ สีเขียว เหลือง น้ำเงิน บริเวณหน้าหน้าของนกยูงไทยทั้งสองจะเป็นสีฟ้า ดำ และเหลือง ซึ่งตรงขอบปีกจะมีขนสีเขียว เหลือง ดำ มองคล้ายกับเกล็ดปลา โดยขนของนกยูงสามารถปรับระดับความเข้มของสีได้อย่างรวดเร็วจากแสงแดด เมื่อแดดส่องแสงขนจะเป็นสีใส แวววาว แต่ถ้าอยู่ในที่ร่มขนจะเป็นสีหม่นลง เพื่อปรับให้กลมกลืนกับสีเขียวของพุ่มไม้ ซึ่งนกยูงตัวผู้จะมีแพนขนปัดหางหลายเส้น โดยมีปลายแพนขนปัดหางจะมีลายออกเรียกว่า “ แวววยุรา ” ซึ่งตรงกลางดวงเป็นสีน้ำเงินอยู่บนพื้นวงกลม สีเหลือง เขียว ล้อมด้วยลายวงรูปไข่สีทองแดง โดยเวลานกยูงรำแพน จะเป็นเหมือนพัดขนาดใหญ่ และสีสันสวยงาม โดยนกยูงตัวผู้และตัวเมียจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อย เพราะตัวเมียจะมีขนาดเล็กกว่าและสีสันไม่ค่อยสดใส รวมทั้งยังมีเดือยสั้นกว่า และบริเวณขนของตัวเมียมักจะเป็นสีน้ำตาลแทรก จึงทำให้มองเห็นเป็นลายคลื่น

ภาพประกอบ 1 นกยูงอินเดีย

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

ภาพประกอบ 2 นกยูงไทย

ที่มา : https://www.koi-i.org/,2564

โดยปกตินกยูงจะหากินร่วมกันเป็นฝูงขนาดเล็กประมาณ 2-6 ตัว ซึ่งตัวเมียในกลุ่มนี้มีหน้าที่นำสมาชิกออกหากิน และดูแลฝูงให้ปลอดภัย เมื่อนกยูงโตเต็มที่ก่อนถึงฤดูผสมพันธุ์มันจะอยู่กินกับฝูงตัวเมีย แต่เมื่อเข้าสู่ฤดูผสมพันธุ์นกยูงตัวผู้จะแทรกออกจากฝูงไป

นกยูงมักจะหากินตามริมน้ำ โดยไม่ได้ใช้เท้าคุ้ยเขี่ยอาหาร แต่จะให้ปากจิกกินอาหาร ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเมล็ดหญ้า และใบอ่อนของพืชล้มลุกจำพวกหญ้าแห้วหมู อ้อ กุ่มน้ำ ฯลฯ รวมทั้งแมลงชนิดต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตามนกยูงไม่มีพื้นที่ในการหากินตายตัว เพราะบางครั้งมันก็จะหากินตามป่าใหญ่ๆ ที่มีแหล่งน้ำและที่โล่งแจ้งกลางป่า เพื่ออำพรางร่างกายจากศัตรู โดยมันมีจุดอ่อนอยู่ว่าเมื่อเกิดเสียงดังผิดปกตินกยูงจะมีการส่งเสียงร้อง ซึ่งทำให้นักล่าทางธรรมชาติ และพรานสามารถพบพวกมันได้ง่าย

ในช่วงฤดูผสมพันธุ์ของนกยูง ตัวผู้จะมีขนปีดหางยาวอกมาเรื่อย ๆ ประมาณ 150 เซนติเมตร และเริ่มหาที่อยู่ โดยจะมีพื้นที่หวงห้ามของตนเอง เพื่อการเกี้ยวพาราสีและผสมพันธุ์ เมื่อมีนกยูงตัวผู้เข้ามาย่ำกราย มันจะมีวิธีต่อสู้กันเหมือนกับไก่ชน แต่เมื่อตัวเมียผ่านเข้ามามันจะรำแพนหางเพื่ออวดตัวเมีย ด้วยการเกร็งแพนหางให้ขนานกับพื้น และค่อยๆยกขึ้นให้ตั้งลากกับพื้น พร้อมทั้งคลี่แพนหางออกจนเป็นรูปพัดขนาดใหญ่ พร้อมหมุนตัวไปรอบ ๆ ตัวเมีย และส่งเสียงร้อง หากตัวเมียเริ่มให้ความสนใจ และพร้อมที่จะผสมพันธุ์มันจะเดินเข้าไปหาตัวผู้ และจิกขนตามที่ต่าง ๆ พร้อมกับเดินไปข้างหน้าตัวผู้ และย่อตัวลงเพื่อให้ตัวผู้ขึ้นผสมพันธุ์ หลังจากนั้นตัวเมียจะเริ่มหาพื้นที่วางไข่บริเวณผืนป่าที่มีใบไม้เป็นที่รองรับ โดยจะออกไข่ครั้งละ 4-8 ฟอง และใช้เวลาฟักประมาณ 30 วัน ซึ่งลูกนกยูงจะบินได้เมื่อมีอายุ 1 ปี แต่จะยังคงหากินร่วมกับพ่อแม่จนถึงฤดูผสมพันธุ์ต่อไป (สุรินทร์ หว่างจิตร, 2564 : 3)

ภาพประกอบ 3 นกยูงรำแพนหาง

ที่มา : https://sites.google.com/,2564

ภาพประกอบ 4 นกยูงสิบสองปันนา

ที่มา : http://www.aumlucktour.com/articlegroup.asp?gid=6869/,2564

1.2 ระบำนกยูง

ระบำนกยูงมีถิ่นกำเนิดในมณฑลยูนาน เป็นจังหวัดในประเทศจีนที่มีพรมแดนติดกับเวียดนาม ลาว และพม่า มณฑลยูนานเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ มีแม่น้ำและภูเขาที่ปกคลุมด้วยธรรมชาติที่สวยงาม เป็นแหล่งของนกยูงที่อาศัยอยู่เป็นจำนวนมากทำให้คนยูนานมีความใกล้ชิดและผูกพันกับนกยูงโดยเฉพาะชาวยี่

ชาวยี่เป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลยูนนาน มีการปลูกข้าวเป็น หลัก เพราะภูมิประเทศอุดมสมบูรณ์ ชาวยี่เป็นคนขยัน กล้าหาญ อ่อนโยน และใจดี เป็นที่ยอมรับของทุกคนว่า มีลักษณะอ่อนน้อม สุภาพ จิตใจอ่อนโยน มีอารมณ์ขัน และเยือกเย็นเช่นแม่น้ำ ชอบการเต้นรำบูชา ตาม เทศกาลและประเพณี เช่น เทศกาลขึ้นปีใหม่ เทศกาลไหว้พระจันทร์ เทศกาลสาดน้ำ (สงกรานต์) เทศกาลเกี่ยวข้าว และเทศกาลในวันพิธีทางศาสนา จะมีการตีกลอง ตีฉาบ ร้องเพลง เต้นรำ และดื่มสุรา การเต้นที่มีมา นาน และเป็นที่นิยม เพื่อใช้บูชาศาสนาจนถึงปัจจุบันนี้ คือการเต้นระบำนกยูง เพราะนกยูงนอกจากจะมีทั้ง นกยูงเลี้ยง และนกยูงป่า และนกยูงยังเป็นสัญลักษณ์ของความสง่างาม ความเป็นเจ้าหญิง ซึ่งเปรียบนกยูง เหมือนเจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์ที่ทุกคนนับถือสืบกันมา

ระบำนกยูงในยุคแรก ๆ จะเป็นการเต้นเลียนแบบกิริยาของนกยูงที่บินอยู่บนท้องฟ้า การรำแพนหางของนกยูง การเดินคู่ของนกยูงตัวผู้และนกยูงตัวเมีย และการเดินนกยูงเดี่ยวของนกยูงตัวเมีย ในการเต้นดั้งเดิมนั้นจะแสดงเพื่อรับใช้ศาสนา นักแสดงจะแต่งกายด้วยสีขาว สวมมงกุฎ และสวมหน้ากากที่ทำลักษณะคล้ายกับทรงเจดีย์ เพื่อประกอบการบูชา ต่อมาการเต้นระบำนกยูงได้เผยแพร่ไปในพื้นที่ต่าง ๆ เช่น กัมพูชา มาเลเซีย อินโดนีเซีย เวียดนาม และไทย เป็นต้น (ศูนย์

วัฒนธรรมอาเซี่ยน, 2558 : 1) จากการเต้นเพื่อศาสนาตามประเพณี เป็นการเต้นเพื่อความบันเทิง มีการสร้างเวที สร้างฉาก ให้การเต้นระบำนกยูงมีความอลังการและผู้ชมสนใจมากขึ้น

ภาพประกอบ 5 ระบำนกยูงกัมพูชา
ที่มา : cass msu,2564

ภาพประกอบ 6 ระบำนกยูงพม่า
ที่มา : threecoinsinthefount,2564

ภาพประกอบ 7 ระบำนกยูงมาเลเซีย

ที่มา : En. Adzrin JB ,2564

ภาพประกอบ 8 ระบำนกยูงอินโดนีเซีย

ที่มา : Sanddar Mekar Asih,2564

ภาพประกอบ 9 ระบำนกยูงเวียดนาม

ที่มา : Hoàng Ngọc Vinh,2564

ภาพประกอบ 10 ระบำนกยูงไทย(ระบำมยุราภิรมย์)

ที่มา : https://fernpcy.blogspot.com/2020/02/blog-post_23.html/, 2564

การเต้นระบำนกยูง มีรูปแบบการเต้นที่แตกต่างกันออกไป เนื่องจากนักเต้นนำเอาสไตล์การเต้นของตนเองเข้าไปกำกับท่าเต้น ทำให้เกิดระบำนกยูงในรูปแบบต่าง ๆ การแสดงระบำนกยูงแบบฉบับของคนยูนานที่ได้รับชอบสูงสุดเป็นการแสดงของ YANG LIPING (หยาง ลี่ ผิง)

ภาพประกอบ 11 หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติของมณฑลยูนาน

ที่มา : http://www.liekr.com/,2564

1.3 หยาง ลี่ ผิง

หยาง ลี่ ผิง เกิดเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน ค.ศ.1958 ที่เมืองต้าหลี่ มณฑลยูนานทางตอนใต้ของประเทศจีน เนื่องจากพ่อแม่ของเธอหย่าขาดกัน และเธอมีพี่น้องหลายคน ฉะนั้นภาระหนักทั้งหมดก็ตกมาอยู่ที่เธอคนเดียว ด้วยเธอเกิดมาในฐานะของชนกลุ่มน้อย แต่สนใจการเต้นรำตั้งแต่อายุยังน้อย เมื่ออายุเก้าขวบได้ย้ายไปอยู่กับครอบครัวที่สิบสองปันนา ด้วยพรสวรรค์ของเธอ เธอจึงได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมวงสิบสองปันนา และคณะนาฏศิลป์เมื่อเธออายุ 13 ปี ทุกลมหายใจข้าวของเธอเต็มไปด้วยพรสวรรค์ด้านการเป็นนักเต้น เธอไม่เคยได้เข้าเรียนการเต้นรำ อาศัยการศึกษาเรียนรู้ และพัฒนาฝึกฝนด้วยตนเอง ทำให้เธอสามารถเข้าสู่คณะร้องเพลง และการเต้นรำแห่งชาติได้ เมื่อเข้าไปไม่นาน เธอก็กลายเป็นเสาหลักของคณะ และต่อมาเธอก็มีชื่อเสียงในการเต้นรำที่มีชื่อว่า “ นกยูง ”

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาพประกอบ 12 หยางลี่ผิงในวัยเด็ก

ที่มา : www.lujuba.cc,2564

ภาพประกอบ 13 หยางลี่ผิงเป็นคนรักบ้านเกิดและจะแต่งกายด้วยผ้าพื้นเมืองแบบชนชาติของตนเองเสมอ

ที่มา : www.lujuba.cc,2564

ต่อมาเธอกลายเป็นนักเต้นอันดับหนึ่งบนเวทีของ “ ชวนหวั่น ” ของช่อง CCTV แม้ว่าการเต้นของเธอทำให้หลายคนชื่นชม แต่เธอต้องเสียสละตนเอง เพื่ออาชีพการเต้นเป็นอย่างมาก เพื่อให้การเต้นที่งดงามและสมจริง เธอต้องอดทนไว้เล็บมานานกว่า 20 ปี หมั่นบำรุงรักษาอย่างระมัดระวัง แต่เล็บยาวดังกล่าวทำให้ชีวิตปกติของ หยาง ลี่ ผิง ไม่สะดวกมาก แม้แต่การรับประทานอาหารและอาบน้ำในห้องน้ำก็ต้องมีผู้ช่วยตลอดเวลา

ภาพประกอบ 14 เล็บมือที่งดงามของ หยาง ลี่ ผิง

ที่มา : www.lujuba.cc,2564

นอกจากนี้เธอมักจะทานอาหารแบบใช้มือหยิบ ฉะนั้นในขณะที่รับประทานอาหารก็จะมีผู้ช่วยป้อนอาหารให้เธอกิน ด้วยชีวิตแบบนี้เหมือนจักรพรรดิราชินีก็ไม่ปาน เพื่อให้มีรูปร่างที่ดี หยาง ลี่ ผิง ก็จะกินข้าวเพียงไม่กี่เม็ดเท่านั้น ยิ่งกว่านั้นรูปร่างที่เรียวบางก็ต้องเอากระดูกซี่โครงออก 1 ซี่ด้วย

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

ภาพประกอบ 15 หยางลี่ผิงวัย 63 ปี
ที่มา : http://www.liekr.com/,2564

ปัจจุบัน หยาง ลี่ ผิง อายุ 63 ปี แต่ดูเหมือนว่าเธอจะยังอ่อนเยาว์ แต่เพราะการบำรุงรักษาร่างกายทำให้เธอต้องเสียสละหลายๆอย่างในชีวิต และเพราะอาชีพการแสดงของเธอทำให้เธอต้องล้มเหลวกับชีวิตการแต่งงานถึง 2 ครั้ง เพราะไม่ว่าสามีจะเจรจาอย่างไรก็ตาม เธอก็ยืนยันที่จะไม่มีลูกเด็ดขาด เพื่อไม่ให้ทำลายความฝัน และรูปร่างของตนเองทำให้สุดท้ายเส้นทางชีวิตรักของเธอจบลง

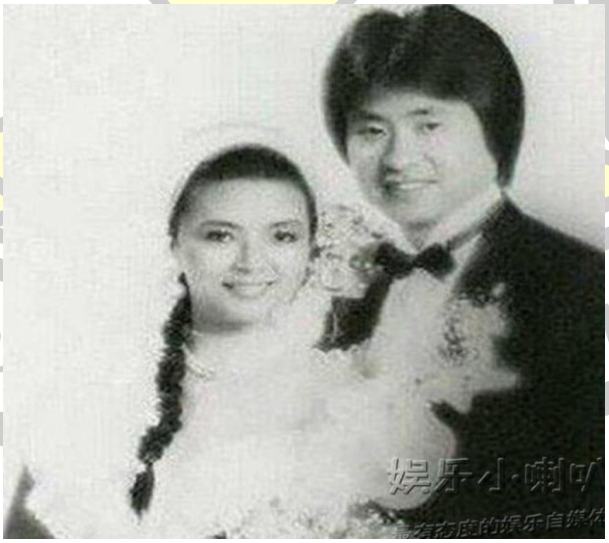

ภาพประกอบ 16 หยาง ลี่ ผิง และ จู้เสี่ยวตง อดีตคู่สมรส
ที่มา : http://www.liekr.com/,2564

เธออุทิศทั้งชีวิตให้กับการเต้นรำ ดังที่ ผ่ง เสี่ยว ถัง ผู้กำกับภาพยนตร์จีนกล่าวไว้ว่า “ เธอไม่ใช่คน แต่เธอเป็นพระเจ้า ” นอกจากนี้สื่อทั้งประเทศรายงานว่า หญิงชาวจีน หยาง ลี่ ผิง ได้รับขนานนามว่า “ เจ้าหญิงนกยูง ” ในคืนหนึ่งช่วงฤดูใบไม้ผลิเธอขึ้นแสดงการเต้นรำบนเวที หลังจากนั้นเป็นต้นมาเธอได้รับการยอมรับจากผู้ชมหลายร้อยล้านคน ซึ่งมีเพียงไม่กี่คนที่สามารถบรรลุความสำเร็จในการเต้นเหมือนเธอได้ (August, 2564 : ออนไลน์)

ภาพประกอบ 17 ผลงานการแสดงของหยางลี่ผิง
http://www.liekr.com/,2564

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

หยาง ลี่ ผิง เป็นทั้งศิลปินการเต้นรำของจีน เป็นรองประธานคณะกรรมการนักเต้นรำ ชุดที่ 10 ของจีน เป็นนักแสดงชั้นนำระดับประเทศจีนได้รับเบี้ยเลี้ยงรัฐบาลพิเศษ จากคณะรัฐมนตรีของประเทศจีน และเป็นสมาชิกคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบมาตรฐานด้านการเต้นรำพื้นเมืองจีน

ภาพประกอบ 18 สรีระที่งดงามของ หยาง ลี่ ผิง

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

1.3.1 ผลงานด้านการแสดง

หยาง ลี่ ผิง เป็นศิลปินที่มีความสามารถด้านการเต้น การออกแบบท่าเต้น และการกำกับการแสดง ผลงานที่สร้างชื่อเสียงมีทั้งการเต้น การออกแบบท่าเต้นและการกำกับการแสดงละครประกอบการเต้นในแบบต่าง ๆ ผลงานทุกชิ้นที่นำเสนอต่อสาธารณะชน ได้รับความสนใจและกล่าวถึงอยู่เสมอ การแสดงจะการแสดงทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศ ชุดการแสดงบางชุดจัดแสดงประมาณ 100-150 รอบ ใช้เวลาแสดงประมาณเกือบ 2 ปี

ผลงานการเต้นที่สร้างชื่อเสียง

1. เหมันต์แห่งมยุรี เป็นการแสดงที่ หยาง ลี่ ผิง ได้สร้างสรรค์ขึ้นและเป็นนักแสดงเอง เป็นการแสดงที่โชว์ความงดงามของนกยูงและสร้างชื่อเสียงให้เป็นที่รู้จัก และได้รับสมญานามว่า “ เจ้าหญิงนกยูง ”

ภาพประกอบ 19 การแสดงชุดเหมันต์แห่งมยุรี

ที่มา : www.tcjapress.com,2563

2. วิญญาณของนกยูง เป็นการเต้นระบำนกยูงที่ได้รับรางวัลของการเต้นรำคลาสสิกในศตวรรษที่ 20 ของจีน ปี ค.ศ.1994 และ หยาง ลี่ ผิง ได้เป็นนักเต้นรำคนแรกที่ได้จัดงานเต้นรำคนเดียวของประเทศจีน

ภาพประกอบ 20 การแสดงชุดจิตวิญญาณของนกยูง

ที่มา : สมาคมนักสื่อข่าว ไทย – จีน,2563

1.3.2 ผลงานด้านการกำกับการแสดง

1. การแสดง “ ฤดูของนกยูง ” เป็นการแสดงละครประกอบระบำ แสดงโดย หยาง ลี่ ผิง เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตนกยูง โดยจัดการแสดงที่หอแสดงสื้อย่าน(วิทยาเขตหมาหยวน)สถาบันศิลปะมณฑลยูนาน เปิดแสดง 28 รอบ ในเมืองต่าง ๆทั่วประเทศ เช่น หนานจิง นครเซี่ยงไฮ้ ฉงชิ่ง และเซินเจิ้นเป็นต้น

ภาพประกอบ 21 การแสดงชุดฤดูของนกยูง แสดงโดย หยาง ลี่ ผิง

ที่มา : สำนักข่าว NEW CHINA,2563

2. การแสดงชุด “ ความประทับใจต่อมณฑลยูนาน ” เป็นการแสดงถึงความสงบเงียบ และธรรมชาติอันโดดเด่นของมณฑลยูนาน และเปิดแสดงที่มณฑลยูนนาน และที่อื่น ๆ ทั่วประเทศจีน

ภาพประกอบ 22 การแสดงชุด ความประทับใจต่อมณฑลยูนาน

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

3. การแสดงชุด “ ความประทับใจต่อภูเขาหวนซาน ” เป็นการแสดงความสวยงามของภูเขาหวนซานที่ปกคลุมไปด้วยภูเขาหิน ต้นสน เมฆหมอก ธารน้ำแร่ และหิมะ และเป็นจุดที่สวยงามแห่งหนึ่งของประเทศจีน

ภาพประกอบ 23 การแสดงชุดความประทับใจต่อภูเขาหวนซาน

ที่มา : www.yunnan.gn,2564

4. การแสดงชุด “ ความประทับใจต่อผิงถาน ” เป็นการแสดงเน้นวัฒนธรรมของชาวเกาะผิงถาน มณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน ที่งดงามด้วยธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ แสดงให้เห็นถึงทัศนียภาพธรรมชาติดั้งเดิม และประเพณีวัฒนธรรมของผิงถาน การแสดงชุดนี้แสดงทั้งสิ้น 150 รอบ เป็นเวลา 2 ปี แสดงในประเทศจีน 110 รอบ และแสดงในต่างประเทศอีก 40 รอบ

ภาพประกอบ 24 การแสดงชุดความประทับใจต่อผิงถาน

ที่มา : www.yunnan.gn,2564

5. การแสดงชุด “Rite of Spring” เป็นผลงานการออกแบบท่าเต้นและละครของ หยาง ลี่ผิง ที่มีองค์ประกอบที่โดดเด่นของจีน จากปรัชญาศาสนา และสุนทรียศาสตร์ โดยนำสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณของชาติพันธุ์ไปสู่เวทีระดับนานาชาติและทำให้ผู้ชมรู้สึกและเข้าใจการผสมผสานระหว่างความเป็นตะวันออกและตะวันตกในรูปแบบของการเต้นรำ และการนำดนตรีคลาสสิกดั้งเดิมของ STRAVINSKY นำเสนอเรื่องราวที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังผสมผสานองค์ประกอบบางอย่างจากพุทธศาสนาในทิเบต

ภาพประกอบ 25 การแสดงชุดความประทับใจต่อผิงถาน

ที่มา : www.yunnan.gn,2564

การแสดงทั้ง 5 ชุด เป็นการแสดงที่ หยาง ลี่ ผิง เป็นผู้ออกแบบท่าเต้นและกำกับการแสดง เป็นการแสดงละครประกอบการแสดงที่มี แสง สี งดงามตระการตาบนเวที แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องของศิลปะวัฒนธรรมกับการแสดงร่วมสมัย

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

1.3.4 ผลงานการสอน

หยาง ลี่ ผิง ได้ถูกรับเชิญให้เป็นผู้ถ่ายทอดศิลปะการแสดงตามสถาบันการศึกษา และถ่ายทอดการเต้นรำให้กับศิลปินดาราของจีนที่มีชื่อเสียงอยู่เสมอ

ภาพประกอบ 26 หยาง ลี่ ผิง สอนระบำพื้นเมืองให้ หวัง อี้ ป๋อ ดารานักแสดงของจีน

ที่มา : www.yunnan.gn,2564

ภาพประกอบ 27 หยาง ลี่ ผิง สอนการเต้นท่ากยูงให้ หวัง อี้ ป๋อ ดารานักแสดงของจีน

ที่มา : www.yunnan.gn,2564

ภาพประกอบ 28 หยาง ลี่ ผิง ในงานแสดงละครความประทับใจผิงถาน

ที่มา : www.yunnan.gn,2564

ภาพประกอบ 29 หยาง ลี่ ผิง เจ้าหญิงนกยูงของประเทศจีน

ที่มา : เพจมันต้องมี,2564

การเต้นรำของ หยาง ลี่ ผิง จะแสดงออกถึงความรักที่มีต่อธรรมชาติ และสร้างจินตนาการให้ผู้ชมผ่านภาษากายที่แสดงออกทางอารมณ์ และการแสดงที่สื่อสารกับผู้ชม หยาง ลี่ ผิง หรือเรียกว่า “ เจ้าหญิงนกยูง ” ซึ่งเป็นศิลปินชาวไป๋ที่มีชื่อเสียงเป็นต้นแบบของการเต้น “ ระบำนกยูง ” เอกลักษณ์ของชาวยูนนานตอนใต้อันเลื่องชื่อ เอกลักษณ์ของระบำนกยูงนั้นอยู่ที่ท่าเต้นอันอ่อนช้อย โดยใช้วงแขนและนิ้วอันเรียวยาว ส่วนใหญ่นักเต้นระบำนกยูงต้องใส่นิ้วปลอม แต่ หยาง ลี่ ผิง ไว้เล็บยาวมาเกือบ 30 ปี เธอคิดว่าความสวยงามของระบำนกยูงครึ่งหนึ่งอยู่ที่นิ้ว และความสวยงามของนิ้วมีครึ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับเล็บ ซึ่งเล็บเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย จึงสามารถใช้สื่อความรู้สึกของนักเต้นได้อย่างดี (วิกรม กรมดิษฐ์, 2556)

ภาพประกอบ 30 การออกแบบการแสดงของหยางลี่ผิงในการเต้นของนกยูงตัวผู้และตัวเมีย

ที่มา : www.yunnan.gn,2564

เอกลักษณ์ของนกยูงคือ ความสวยงามมีสีสัน ดึงดูดผู้พบเห็นบวกกับความอ่อนช้อยในการเยื้องย่าง และผู้ที่สื่อออกมาในความเป็นนกยูง สามารถแสดงออกมาจากจิตและวิญญาณโดยแท้จริง

ภาพประกอบ 31 หยาง ลี่ ผิง ไว้เล็บยาวเพื่อการแสดงระบำนกยูง

ที่มา : www.midnighteast.com,2564

ภาพประกอบ 32 หยาง ลี่ ผิง สาธิตทำท่าสัญลักษณ์นกยูง

ที่มา : www.midnighteast.com,2564

ภาพประกอบ 33 หยาง ลี่ ผิง แสดงการใช้วงแขนให้เสมือนนกกำลังกางปีก

ที่มา : CCTV

ภาพประกอบ 34 การแต่งกายของ หยาง ลี่ ผิง

ที่มา : www.midnighteast.com

2. องค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนาน

ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนาน เป็นการแสดงระบำนกยูงที่มีถิ่นกำเนิดในมณฑลยูนาน เป็นจังหวัดหนึ่งในประเทศจีน ที่มีพรมแดนติดกับเวียดนาม ลาว และพม่า เป็นระบำนกยูงที่โดดเด่นอย่างมากในแถบเอเชียที่สามารถสื่อถึงสวรรค์ ความสงบ ความสง่างาม และความโชคดี มีทั้งการเต้นเลียนแบบนกยูง และการเต้นแบบจีนสมัยใหม่ เป็นการแสดงที่สามารถสื่อได้ชัดเจน จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า

2.1 องค์ประกอบการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง

องค์ประกอบที่สำคัญในการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง มีดังนี้

2.1.1. แนวคิดในการแสดง

2.1.2. รูปแบบการแสดง

2.1.3. การออกแบบนาฏยประดิษฐ์

2.1.1 แนวคิดในการแสดง

ระบำนกยูงเป็นระบำของชนชาติยูนนาน ที่แสดงให้เห็นถึงความอุดมสมบูรณ์และความเจริญรุ่งเรือง ระบำนกยูงแบบดั้งเดิมมีอายุมากเกือบ 100 ปี จนอาจกล่าวได้ว่าระบำนกยูงคือจิตวิญญาณของชนชาติยูนนาน หยาง ลี่ ผิง เป็นนักเต้นรำของชนชาติ ที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในความสามารถและความงดงาม มีความคิดที่จะทำให้ระบำนกยูงเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก จึงออกแบบท่าระบำนกยูงให้มีความร่วมสมัยด้วยการผสมผสานความเป็นนาฏศิลป์จีนกับนาฏศิลป์ตะวันตก แต่ยังคงความสง่างามและจิตวิญญาณของนกยูงของจีนดั้งเดิม

2.1.2 รูปแบบการแสดง

เป็นการแสดงเดี่ยว โดยใช้รูปแบบการแสดงผสมผสานระหว่างท่าธรรมชาติของนกยูงมี ท่าโลดแล่น บิน หรือ วิ่ง หมุนตัวแบบจีนสมัยใหม่ โดยการนำอากัปกิริยาของนกยูงออกมาแสดงโชว์เพื่อสื่อถึงเอกลักษณ์ของตัวนกยูงที่สง่างาม และสงบนิ่ง

2.1.3 การออกแบบนาฏยประดิษฐ์

การออกแบบนาฏยประดิษฐ์ของ หยาง ลี่ ผิง ได้กำหนดการออกแบบดังนี้

1. การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยประกอบด้วย ดนตรี ท่าเต้น นักแสดง เครื่องแต่งกาย โดยให้มีความหมายที่เกี่ยวกับนกยูง

2. ดนตรี ได้กำหนดเป็นดนตรีคลาสสิก ที่สื่อความหมายดังนกยูงที่ตั้งแต่ตื่นนอน อาบน้ำ โบยบิน เต้นรำ ให้ผู้ชมจินตนาการได้อย่างชัดเจน

3. การเคลื่อนไหว เป็นการแสดงที่โชว์เดี่ยว ใช้ผู้แสดงคนเดียว ต้องการให้ผู้ชมเห็นความโดดเด่น การเคลื่อนไหว ร่างกายบนเวทีการแสดงมีการเดินรอบเวที โชว์ท่ากลางเวที การหมุนตัวรอบ ๆ เวที ด้วยความรวดเร็ว และน่าสนใจที่สุด

2.1.4 การออกแบบเครื่องแต่งกาย

การกำหนดเครื่องแต่งกายเป็นชุดนกยูงที่เลียนแบบและแต่งชุดให้เหมือนนกยูง ซึ่งในเวลาเคลื่อนไหวบนเวทีสามารถเคลื่อนไหวได้สะดวก เวลาหมุนรอบตัวชุดจะพลิ้วไหวได้เหมือนหางของนกยูง

2.2. นาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง

นาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง มีส่วนประกอบที่สำคัญ 4 ส่วนประกอบคือ ดนตรี ผู้แสดง เครื่องแต่งกาย กระบวนท่าระบำนกยูงร่วมสมัย

2.2.1 ดนตรี

ดนตรีที่ใช้ในการแสดง เป็นดนตรีที่ได้แนวคิดและทำนองเพลงที่สามารถสื่อถึงกิริยาของนกยูงในรูปแบบต่าง ๆ เช่น บิน หมุนตัว อาบน้ำ หาอาหาร เป็นต้น ในการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยจึงเลือกนำดนตรีคลาสสิกซึ่งเครื่องดนตรีในยุคคลาสสิกได้รับการพัฒนามากขึ้นดนตรีคลาสสิคหรือดนตรีตะวันตก ได้รับการบันทึกว่าถูกนำเข้าสู่ประเทศจีน (อย่างเป็นทางการ) ครั้งแรกใน พ.ศ. 2144 โดยคณะนักบวชเยซูอิต และดนตรีคลาสสิคเป็นที่ได้รับความนิยมในประเทศจีนเป็นอย่างมาก ในขณะนั้นก็คือ ดนตรีในกระแสโรแมนติค ซึ่งแน่นอนว่ามีนักแต่งเพลงอย่าง เบโธเฟนเป็นตัวละครเอกผู้เป็นเสมือนวีรบุรุษแห่งแนวคิดมนุษยนิยม และเจือปนไปด้วยกลิ่นอายแห่งการปฏิวัติเพื่อการเปลี่ยนแปลงระบอบเก่า ก่อเกิดเป็นกระแสชาตินิยม (Madeleine Thien, 2559 : ออนไลน์) และความใฝ่ฝันถึงโลกที่คนทุกคนจะมีศักดิ์ศรีและคุณค่าของความเป็นมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน

ในการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ใช้ดนตรีคลาสสิกผสมผสานเครื่องดนตรีของท้องถิ่นจีน โดยทำนองเพลงมีการสื่อความหมายถึง ธรรมชาติและความอุดมสมบูรณ์ ในบทเพลง

Pastorale ที่ยังมีอีกหนึ่งความหมายที่สื่อถึงการปกปักและการบำรุงรักษาผืนป่าแห่งธรรมชาติให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ เนื่องจากนกยูงเป็นสัตว์มักอาศัยอยู่ในป่าดิบและป่าผลัดใบผสมตามริมลำธารในป่าที่มีความอุดมสมบูรณ์

ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง มีทั้งหมดสามเวอร์ชั่นและมีความแตกต่างกันไปในแต่ละเวอร์ชั่น ได้แก่

1. เวอร์ชั่นแรกเป็นบทเพลงของ Secret Garden หรือที่เรียกว่า Secret Garden’s "Pastoral" เป็นเวอร์ชันที่มีการเผยแพร่อย่างกว้างขวางที่สุด และเป็นบทเพลงทำได้นำมาบรรเลงในงานเทศกาลฤดูใบไม้ผลิ ทำนองของดนตรีมีจังหวะจะช้าและค่อนข้างยากที่จะเข้าใจเมื่อใช้ในการแสดง

2. เวอร์ชั่นที่สองประพันธ์ขึ้นโดย Zhang Pingsheng ทำนองของดนตรีมีความเร็วและสม่ำเสมอ แต่ในแง่ของความหนักแน่นของดนตรียังไม่เท่ากับเวอร์ชั่นแรกสักเท่าไหร่

3. เวอร์ชั่นที่สามเป็นบทเพลง Yunnan Impression ประพันธ์โดย Three Treasures ทำนองของดนตรีมีความกระจัดกระจายและจับจังหวะได้ง่าย แต่บทเพลงเวอร์ชั่นที่ 3 ได้ออกแบบมาเพื่อหยางลี่ ผิง จึงอไม่มีชื่อเพลง แต่ได้ขนานามว่า Sparrow’s Spirit

ในเพลงที่กล่าวมานั้น เป็นบทเพลงที่มีความผ่อนคลายและนุ่มนวล และเผยให้เห็นความเศร้าเล็กน้อยโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่มันถูกผลักดันด้วยท่วงทำนองที่รวดเร็วและเพิ่มจังหวะขึ้น เนื้อหาในแต่ละบทเพลงสื่อถึงความมุ่งมั่นและเจตจำนงที่แน่วแน่ซึ่งทำให้ผู้คนหลงไหลและพร้อมที่ระเริงไปกับความไพเราะความจริงใจอย่างเป็นธรรมชาติ

ดนตรีที่แท้จริงคือสิ่งที่ระบุไว้ใน ความลึกของจิตวิญญาณและดนตรีของ Secret Garden คือการตีความประโยคนี้ได้ดีที่สุด บทเพลงนี้ค่อยๆแทรกซึมเข้ามาในจิตวิญญาณของเราอย่างช้าๆและนุ่มนวลด้วยภายในโน้ตพลงที่ทำให้เราสัมผัสได้ถึงนกยูงกระพือปีกบนสายลมที่สดชื่นในธรรมชาติ การเต้นรำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ได้นำบทเพลง Pastorale เพื่ออรรถรสในการรับฟังและเข้าถึงการแสดง จึงใช้เครื่องดนตรีประกอบ เช่น ไวโอลิน ,ลกซุน,ตงเซี่ยว และปี่น้ำเต้า

2.2.2 เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบในการประกอบการแสดง

1. ไวโอลิน

ภาพประกอบ 35 ไวโอลิน

ที่มา : ผู้วิจัย,2563

2. ลกซุน

ภาพประกอบ 36 ลกซุน

ที่มา : ผู้วิจัย,2563

3. ขลุ่ยตงเซี่ยว

ภาพประกอบ 37 ขลุ่ยตงเซี่ยว

ที่มา : ผู้วิจัย,2563

4. ปี่น้ำเต้าจีน

ภาพประกอบ 38 ปี่น้ำเต้าจีน

ที่มา : ผู้วิจัย,2563

ทำนองเพลงของการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยใช้การบรรเลงแบบคลาสสิกผสามกับเครื่องดนตรีจีนท้องถิ่นจึงเป็นหัวใจสำคัญอีกประการหนึ่งที่ไม่อาจสัมผัสได้, รู้สึกได้ เนื่องจากดนตรีคลาสสิกเป็นสิ่งมีคุณค่าต่อจิตวิญญาณอย่างแท้จริงสำหรับมนุษย์ (ไม่ว่าจะยุคใดสมัยใด) แต่จะมีความหมายอย่างแท้จริงได้ก็ต่อเมื่อได้รับการปลูกถ่ายและปลูกฝังเข้าไปสู่เบื้องลึกของจิตใจและความรู้สึก ซึ่งต้องอาศัยความพากเพียรพยายามรวมไปถึงความเอาใจใส่ที่จะแสวงหาอุทิศตนให้อย่างต่อเนื่อง เปรียบดัง หยาง ลี่ ผิง ที่อุทิศกายและใจให้กับการเต้นระบำนกยูงอย่างมีความเพียรพยามจนนำมาสู่การกลายเป็นศิลปินที่เป็นเจ้าหญิงแห่งนกยูงของมณฑลยูนาน

2.2.2 ผู้แสดง

สำหรับการแสดงชุดนี้ ได้ออกแบบการแสดงโดยใช้นักแสดงคนเดียว ที่มีความสามารถและเหมาะสมกับการแสดงมีรูปร่างเพรียวบาง และสามารถใช้พลังกล้ามเนื้อแสดงออกมาได้อย่างงดงาม

ภาพประกอบ 39 ระบำนกยูงร่วมสมัย
ที่มา : http://www.liekr.com/,2564

2.2.3 เครื่องแต่งกาย

สำหรับเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงเป็นเครื่องแต่งกายที่เลียนแบบนกยูงที่ออกแบบมาให้มีลักษณะแต่งกายคล้ายคลึงมากที่สุด โดยให้กระโปรงเลียนแบบหางนกยูง มีการนำเอาหางนกยูงมาเป็นเครื่องประดับบนชุด ตกแต่งด้วยความวิจิตร เวลาแสดงขณะเคลื่อนไหวจะดูเหมือนนกยูงรำแพนหาง สีที่ใช้ในการแสดงมีทั้งชุดนกยูงทีขาว และสีเขียว แล้วแต่ผู้แสดงจะเลือกใช้ตามความเหมาะสม

เครื่องแต่งกายระบำนกยูงร่วมสมัยที่ใช้แสดง ได้แนวคิดมาจากนกยูงของมณฑลยูนาน

ภาพประกอบ 40 เครื่องแต่งกายนกยูงสีเขียว
ที่มา : http://www.liekr.com/,2564

ส่วนประกอบของเครื่องแต่งกายมีดังนี้

- เป็นชุดแนบตัวช่วงบน ช่วงล่างเป็นกระโปรงยาวบาน ประดับด้วยขนนกยูงสีเขียว เรีย’สลับซ้อนกันแบบหางนกยูง

ภาพประกอบ 41 แพนหางนกยูงที่ใช้ประดับชุดการแสดง

ที่มา : ymnzyx.cn,2564

ภาพประกอบ 42 ชุดนกยูงสีเขียวที่ประดับด้วยแพนขนนกยูง

ที่มา : ymnzyx.cn,2564

การออกแบบและการวางลวดลายตั้งแต่งศีรษะลงมา สร้างด้วยความประณีตบรรจง เพิ่มความงามให้กับเครื่องแต่งกายชุดนี้ สร้างความตื่นตาให้กับผู้ชมเป็นอย่างยิ่ง

ภาพประกอบ 43 เครื่องแต่งกายชุดนกยูงสีขาว

ที่มา : สมาคมนักสื่อข่าว ไทย – จีน

เครื่องแต่งกายชุดนกยูงสีขาว ใช้ขนนกยูงสีเขียวมาตกแต่งบนกระโปรงยาวปลายบาน โดยใช้ขนนกที่ประดับห่างกันเป็นแถว เมื่อเวลาหมุนตัวกระโปรงบานพลิ้วไหวจะดูคล้ายกับนกยูงสีขาวกำลังโผบินอยู่บนท้องฟ้า

2.3 กระบวนท่าเต้นระบำนกยูงร่วมสมัย

การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง เป็นการพัฒนาท่าเต้นมาจากระบำนกยูงดั้งเดิมซึ่งเป็นการเต้นหมู่ของผู้ชายหรือผู้หญิงที่เรียกว่า “ระบำ” ซึ่งเป็นการเต้นที่ความงดงามเกิดขึ้นจาก ความพร้อมเพรียง และการเคลื่อนไหวของนักแสดงหลายคน หยาง ลี่ ผิง เกิดแนวความคิดในการสร้างระบำนกยูงในรูปแบบใหม่ ด้วยการเต้นเดี่ยวและสร้างการเคลื่อนไหวด้วยการเต้นแบบระบำจีนสมัยใหม่ ผสมผสานกันจนเกิดเป็นระบำนกยูงร่วมสมัย ที่ยังคงไว้ซึ่งความสง่างามของนกยูง หยาง ลี่ ผิง ใช้ร่างกายทุกส่วนในการสื่อสาร และแสดงสัญลักษณ์ความเป็นธรรมชาติของนกยูง ตั้งแต่ การชูคอ บิน มอง หรือการลำแพนหาง จากการเฝ้ามองและสังเกตกิริยาของนกยูงมาอย่างใกล้ชิดและยาวนาน หยาง ลี่ ผิง จึงสามารถถ่ายทอดธรรมชาติและจิตวิญญาณของ นกยูงได้อย่างแนบเนียน กระบวนท่าเต้นระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ประกอบด้วยท่าเต้นต่อไปนี้

2.3.1. การใช้ท่าอากัปกิริยาของนกยูง

2.3.2. การใช้มือเป็นสัญลักษณ์

2.3.3. การใช้การเคลื่อนไหวจากระบำจีนร่วมสมัย

2.3.1. การเลียนแบบท่าอากัปกิริยาของนกยูง

เป็นท่าธรรมชาติที่มาจากอิริยาบถต่าง ๆ ของนกยูงที่ทำเป็นประจำเช่น ท่ายืน ท่าสงบนิ่ง ท่านกยูงลำแพน

1.ท่าจิตวิญญาณของนกยูง

ท่าจากกิริยาของนกยูง	ท่าในระบำนกยูง	ท่าหยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 44 ท่าจิตวิญญาณของนกยูง

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

คำอธิบาย

ท่าจิตวิญญาณของนกยูง เป็นท่าที่แสดงถึงการชูคอที่สง่างามของนกยูง ด้วยความเป็นสัตว์ที่มีปีกที่สง่างามและมีหางที่สวยงาม นกยูงจะมีความลำพองตนและจะชูคอตลอดเวลา หยาง ลี่ ผิง จะใช้มือเป็นสัญลักษณ์แทนหัวของนกยูง และใช้ลำตัวยืดเหยียดอ่อนตัวไปด้านหลัง ชูคอเปิดปลายคางให้แหงนขึ้นด้านบน หยาง ลี่ ผิง ใช้เครื่องแต่งกายที่พริ้วเบาปักด้วยเลื่อมแผ่นใหญ่ที่มีประกายวาววับเหมือนแววของนกยูงเป็นอุปกรณ์ในการสร้างภาพให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ด้วยความเชื่อที่ยังสื่อว่านกยูงเป็นสัตว์ชั้นสูงที่มีความสง่างาม

2. ท่านกยูงสงบนิ่ง

ท่าจากกิริยาของนกยูง	ท่าในระบำนกยูง	ท่าหยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 45 ท่านกยูงสงบนิ่ง

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

คำอธิบาย

ท่านกยูงสงบนิ่งเป็นท่าที่นกยูงยืนอยู่กับที่ด้วยความสงบนิ่งแต่ยังคงความสง่างาม หยาง ลี่ ผิง ได้ถอดลักษณะความ “พิเศษ” ของนกยูงไว้ในทุกท่วงท่าของกิริยา แม้แต่การยืนนิ่งโดยไม่ได้เคลื่อนไหว ความพิเศษที่เป็นลักษณะเด่นของนกยูงคือ ความสง่างาม ลำคอที่ชูอยู่ตลอดเวลา ลำตัวที่เหยียดตึง ท่านี้เป็นอีกท่าหนึ่งที่สื่อสารลักษณะของนกยูงได้ชัดเจน

3. ท่านกยูงรำแพน

ท่าจากกิริยาของนกยูง	ท่าในระบำนกยูง	ท่าหยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 46 ท่านกยูงรำแพน

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

คำอธิบาย

เป็นท่าของนกยูงที่กำลังรำแพนหาง เพื่ออวดความงามและพลังอำนาจ ซึ่งเป็นท่าธรรมชาติของนกยูงตัวผู้ เมื่อเจอนกยูงตัวเมียก็จะรำแพนหาขึ้นสูงแผ่กว้างให้เห็นแววที่สวยงาม หยาง ลี่ ผิง จะใช้มือทั้งซ้ายขวาจีบและยกกระโปรงที่ปักชายขึ้นสูงทั้ง 2 ข้าง แทนหางของนกยูงลำแขนเรียวงามเหยียดตึง ท่านกยูงรำแพนถือเป็นท่าที่โชว์ลักษณะพิเศษของนกยูงที่สวยงามอีกท่าหนึ่ง

2.3.2 ท่าที่ใช้มือเป็นสัญลักษณ์

ท่าสัญลักษณ์เป็นท่าที่ใช้แขนและนิ้วทำท่านกยูงด้วยการสื่อสารด้วยท่านกยูงในลักษณะต่าง ๆ กัน ดังนี้

1.ท่าหัวนกยูง

ท่าจากนกยูง	ท่าสัญลักษณ์	ท่าหยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 47 ท่าหัวนกยูง

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

คำอธิบาย

ท่าหัวนกยูงเป็นการใช้นิ้วมือทำท่าเป็นรูปหัวนก ด้วยการยกแขนขึ้นสูงเหนือศีรษะให้มีส่วนโค้งเล็กน้อย นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้จรดกันให้เกิดเป็นรูปปลายแหลม นิ้วที่เหลือทั้งสามกรีดออกให้เหมือนกับหงอนของหัวนกยูง ท่านี้ถือเป็นท่าหลักของระบำนกยูง เพราะจะพบการใช้ท่านี้ค่อนข้างบ่อย

2. ท่านกยูงกางปีกสะบัดหาง

ท่าจากนกยูง	ท่าสัญลักษณ์	ท่าหยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 48 ท่านกยูงกางปีกสะบัดหาง

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

คำอธิบาย

ท่านกยูงกางปีกสะบัดหาง เป็นท่าที่ใช้แขนทั้งสองข้างกางออกเป็นรูปปีกนก ยกและทอดลำแขนให้มีส่วนโค้ง มือทั้งสองแบ ยกขาขึ้นข้างหนึ่ง ปัดปลายเท้าไปด้านหลังให้เป็นส่วนหางของนกยูง ท่านี้เป็นท่าที่ต้องใช้พลังของกล้ามเนื้อแขนและขาที่แข็งแรง เพื่อแสดงความแข็งแกร่งของนกยูงเมื่อกางปีกขึ้นพร้อมที่จะบิน ตลอดจนหางที่มีขนและแวววที่หาง ท่านี้ความสวยงามจะอยู่ที่ระดับและองศาของแขนที่ยกขึ้นกับขาที่กางออกให้ได้ส่วนโค้ง

2.3ท่านกยูงขยับปีก

ท่าจากนกยูง	ท่าสัญลักษณ์	ท่าหยาง ลี่ ผิง
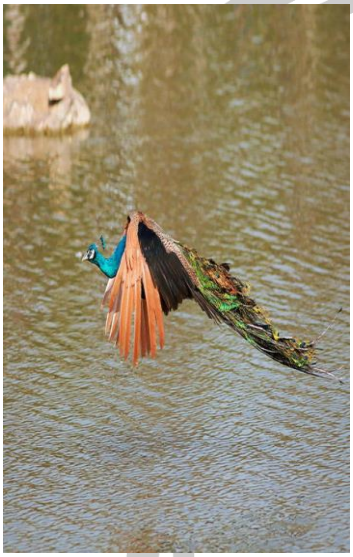		

ภาพประกอบ 49 ท่านกยูงขยับปีก

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

คำอธิบาย

ท่านกยูงขยับปีก เป็นท่าที่ใช้แขนทั้งสองข้างส่งไปข้างหลัง มือทั้งสองแบและหักข้อมือเข้าหาตัว จะมีการสลับแขนขึ้นลงให้เหมือนกับการขยับปีกของนก ท่านี้ หยาง ลี่ ผิง จากค่อมตัวลงต่ำจนลำตัวขนานกับพื้น แสดงให้เห็นถึงความอ่อนตัวของกล้ามเนื้อที่ถูกฝึกมาอย่างดี กับพลังขาที่แข็งแรงในการรับน้ำหนักของลำตัวที่ทอดลงมา

4.ท่านกยูงกระพือปีก

ท่าจากนกยูง	ท่าสัญลักษณ์	ท่าหยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 50 ท่านกยูงกระพือปีก

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

คำอธิบาย

ท่านกยูงกระพือปีก เป็นท่าที่ใช้แขนทั้งสองข้างส่งไปข้างหลัง มือทั้งสองกรีดนิ้วโดยหักข้อมือเข้าหาลำแขน แอ่นตัวไปด้านหน้า กดต้นคอลงเล็กน้อย แขนที่ส่งไปข้างหลังต้องยกให้มีระดับและได้ส่วนโค้งที่พอดี จะเกิดเป็นภาพปีกที่ชัดเจนและสวยงาม การส่งแขนไปด้านหลังต้องใช้การยืดหยุ่นของหัวไหล่ที่ดี จึงจะสามารถ ส่งวงแขนออกไปได้อย่างสุดแขนและได้รูป ปีกนกที่สวยงาม พร้อมทั้งขยับขึ้นลงเพื่อแทนกิริยาการกระพือปีกได้อย่างคล่องแคล่วและแข็งแรง

2.3.3. ท่าจากระบำจีนร่วมสมัย

ท่าจากระบำจีนร่วมสมัย เป็นท่าที่มาจากการผสมผสานการแสดงนาฏศิลป์ของจีน กับท่าของการแสดงตะวันตก ซึ่งกระบวนท่าเหล่านี้จะปรากฏในการเคลื่อนไหวของระบำนกยูง ทั้งการเคลื่อนไหวที่ช้าและเร็ว ด้วยการถ่ายน้ำหนักในการเดินการกระโดด การหมุนตัว การเอี้ยวตัว การกระโดด การแอ่นตัว มีการใช้ปลายเท้า การใช้วงแขน และมือประกอบ บางท่าอาจไม่มีความหมายแต่เป็นท่าที่แสดงอารมณ์ภายในของนกยูง เช่น สงบนิ่ง ร่าเริง ทะนงตน ตื่นตระหนก หวาดระแวง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.ท่าเหลียวมอง

ท่าระบำจีนร่วมสมัย	ท่าในการแสดง	ท่าหยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 51 ท่าเหลียวมอง

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

คำอธิบาย

ท่าเหลียวมอง ใช้การยืนถ่ายน้ำหนัก และพอยท์เท้าแบบตะวันตก แต่การใช้มือยังคงเป็นท่านกยูงของนาฏศิลป์จีน ท่านี้จะต้องเอี้ยวตัวมาทางด้านแขนที่ยกต่ำ จึงจะเกิดความสมดุลสวยงาม

2. ท่ายกเท้า

ท่าระบำจีนร่วมสมัย	ท่าในการแสดง	ท่าหยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 52 ท่ายกเท้า

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

คำอธิบาย

เป็นการยกเท้าแบบตะวันตก โดยยืนงอเท้าเล็กน้อยและยกเท้าไปข้างหน้า หันหลังข้างออกจิกปลายเท้าลง ท่านี้ หยาง ลี่ ผิง จะเอนตัวถ่ายน้ำหนักไปด้านหลังแต่ให้มีไหล่ทั้งสองข้างมาด้านหน้าเล็กน้อย ซึ่งท่าหนีต้องการทรงตัวที่ดีมาก ๆ จึงจะไม่หงายไปด้านหลัง ประกอบกับการที่มีกำลังขาที่แข็งแรง จึงจะพยุงและประคองตัวเองอยู่ในท่าที่สวยงามได้

3. ท่าหมุนตัว

ท่าระบำจีนร่วมสมัย	ท่าในการแสดง	ท่าหยาง ลี่ ผิง
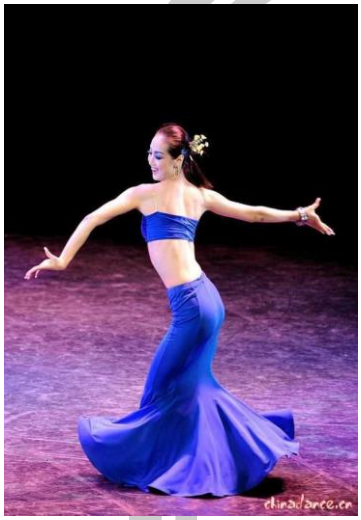		

ภาพประกอบ 53 ท่าหมุนตัว

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

คำอธิบาย

เป็นท่าที่ผสมผสานกันระหว่างนาฏศิลป์จีนและนาฏศิลป์ตะวันตก การยืนพอยท์ (Point) เท้าในท่าเตรียม การหมุนตัวใช้แรง เหวี่ยงแบบตะวันตก แต่การใช้มือ การหยุดในท่านั่ง เป็นแบบนาฏศิลป์จีน ท่านี้ หยาง ลี่ ผิง จะจับชายกระโปรงทั้งสองข้างให้พริ้วไปตามจังหวะ การหมุนตัวหลายๆรอบอย่างชำนาญด้วยความรวดเร็ว

4. ท่าแอ่นตัว

ท่าระบำจีนร่วมสมัย	ท่าในการแสดง	ท่าหยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 54 ท่าแอ่นตัว

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

คำอธิบาย

เป็นท่าที่ใช้พลังปลายเท้าที่ยึดไว้กับพื้น เขย่าและหงายตัวไปด้านหลัง พร้อมกับเหยียดแขนไปด้านข้างเหมือนนกยูงกลางปีก และแอ่นตัวเพื่อรับแสงตะวัน ท่านี้ หยาง ลี่ ผิง จะกดลำตัว ช่วงเอวลงได้อย่างอ่อนโยนนุ่มนวล จนแผ่นหลังเป็นแนวขนานกับพื้น ได้อย่างสมดุลและสามารถยกตัว ผงกศีรษะคืนกลับมาในท่าลำตัวตั้งตรงได้อย่างต่อเนื่อง ฉับไวแสดงให้เห็นถึงการฝึกฝนมาอย่างดีและพลังกล้ามเนื้อที่แข็งแรงและยืดหยุ่นได้ตลอดเวลา

กระบวนท่าในการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัย รูปแบบฉบับของ หยาง ลี่ ผิง จะพบว่าเป็นการใช้ท่ากริยาของนกยูงเป็นพื้นฐาน และสื่อสารผ่านการใช้มือแทนสัญลักษณ์ อาทิ หัวนกยูง หงอนนกยูง ปีกนกยูง เป็นต้น ซึ่งกระบวนท่าเหล่านี้มาจากการศึกษา เฝ้าดู และเลียนแบบนกยูงอย่างใกล้ชิด แล้วนำมาสร้างสรรค์ถ่ายทอดผ่านร่างกายผสมผสานการเคลื่อนไหวแบบระบำจีนร่วมสมัย เพื่อให้การกระโดด เอี้ยวตัว หมุนตัว ใกล้เคียงกับธรรมชาติของนกยูงมากที่สุด การประดิษฐ์ท่าระบำนกยูงแบบการเต้นเดี่ยวของ หยาง ลี่ ผิง ทำให้เห็นลีลาการเคลื่อนไหว การถ่ายทอดอารมณ์ และธรรมชาติของนกยูงได้ชัดเจนกว่าการเต้นเป็นระบำหมู่ ประกอบกับลีลาการเต้นรำที่จัดเจน และสง่างามของ หยาง ลี่ ผิง ด้วยแล้ว จึงทำให้ระบำนกยูงร่วมสมัยเป็นการแสดงที่เข้าถึงจิตวิญญาณของนกยูงและผู้ชมเป็นที่สุด กระบวนท่าในระบำนกยูงร่วมสมัย ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

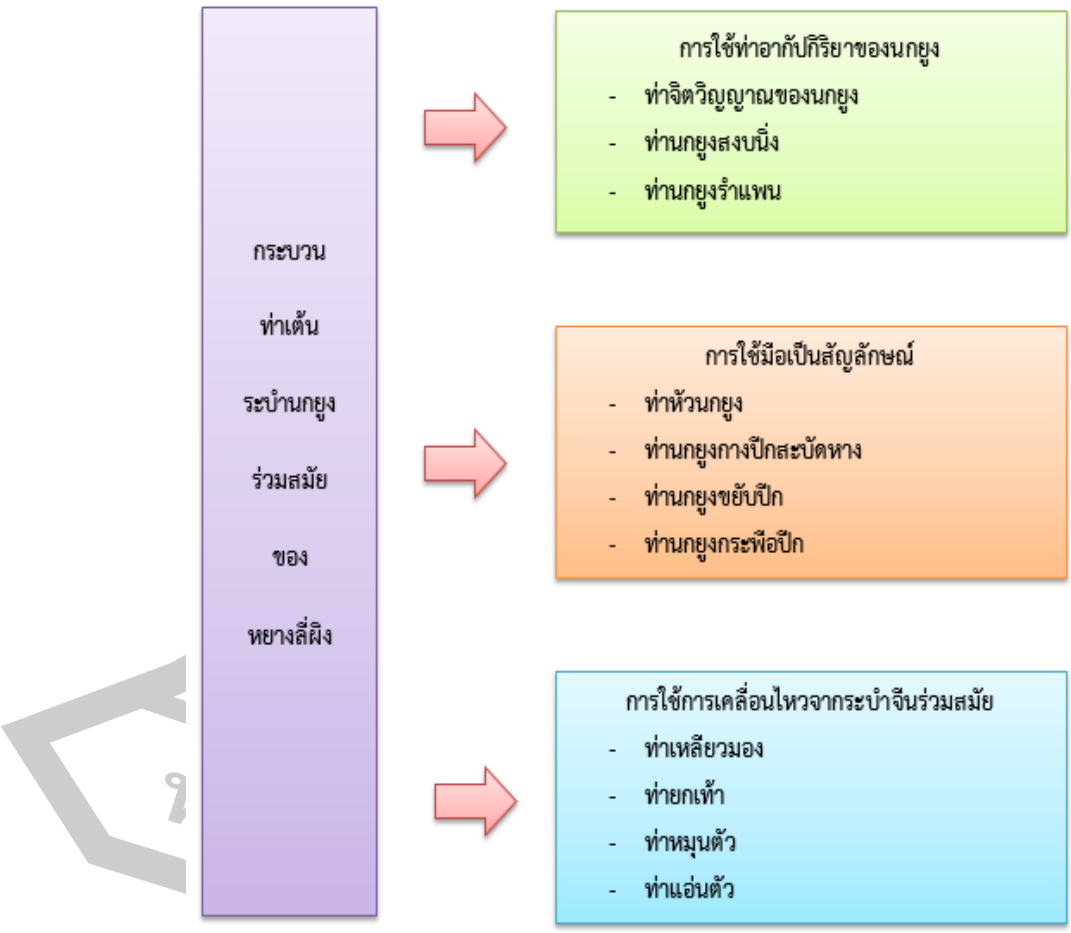

ภาพประกอบ 55 แผนภูมิสรุปกระบวนท่าระบำนกยูงร่วมสมัย ของหยางลี่ผิง

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

3. กระบวนท่าระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง

ภาพประกอบ 56 ท่าจิตวิญญาณของนกยูง (เชี่ย จือ หลิง)

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
1	จิตวิญญาณของนกยูง	ศีรษะ : เอียง 45 องศา หน้ามองมือสูง ลำตัว : หันลำตัวไปทางซ้ายของเวที แขน,มือ : แขนขวายกขึ้นสูงมือจีบเป็นหัวนกยูง ขา,เท้า : ขาขวาเหยียดตรงวางเท้าขาซ้ายยืดออกไปทางซ้าย 45 องศา	ผู้แสดงยืนค้างท่าตรงกลางเวที	แสดงให้เห็นถึงกิริยาท่าทางการยืนของนกยูงที่มีความรู้สึก ลำพองและชื่นชมในความงามของตนโดยการลำแพนหางเป็นสัญชาตญาณของนกยูงที่มักอวดโฉม อวดความงามของตน

ภาพประกอบ 57 ท่านกยูงหมุนหาง (หุย โก จ้วน)

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางกาเคลื่อนไหว	ความหมายม อารมณ์,ความรู้สึก
2	นกยูงหมุนหาง	ศีรษะ : เอียง 45 องศา มองตามทิศทางที่หมุนตัว ลำตัว : หันลำตัวไปตามทิศทางที่หมุน แขน,มือ : แขนและมือจับกระโปงหมุนไปตามทิศทาง ขา,เท้า : หมุนไปตามทิศทางของการหมุน	ผู้แสดงหมุนตัวอยู่กับที่ไปทางซ้ายมือเป็นวงกลมกลางเวที 5 รอบ โดยประมาณ	แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของนกยูงที่มีการเคลื่อนไหวอย่างสง่างามและภาคภูมิใจในความสวยงามของหาง

ภาพประกอบ 58 ท่านกยูงขยับปีก (ฝาน โจว กุ้ย)

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
3	นกยูงพักปีก	ศีรษะ : ก้มมองพื้นรอบๆ เล็กน้อย ลำตัว : โน้มลงระนาบกับพื้น แขน,มือ : แขนทั้งสองข้างยืดและส่งไปข้างหลังมือพลิกเข้าหาลำตัวสั่นมือเพื่อให้เกิดความพลิ้ว ขา,เท้า : ขาซ้ายงอวางเท้ากับพื้นขาขวาเหยียดตรงไปข้างหลัง	ทิ้งตัวลงแล้วหันลำตัวไปทางซ้ายของเวทีเป็นท่าลักษณะทำอยู่กับ	แสดงให้เห็นถึงกิริยาการพักผ่อนและขยับปีกเนื่องจากตามสัญชาตญาณของนกยูงเป็นสัตว์มักจะหยุดพักใช้ขนปีกหาง เป็นระยะ ๆ เพื่อความสวยงามของตน

ภาพประกอบ 59 ท่านกยูงกางปีก (เปีย เซียง กุ้ย คาย โฉ่ว)

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
4	นกยูงกางปีก	ศีรษะ : หันไปด้านหลังเวที ลำตัว : โน้มลงระนาบกับพื้นเล็กน้อย แขน,มือ : กางออกไปด้านข้างงอข้อศอกตั้งฉากเป็นสามเหลี่ยม ขา,เท้า : ขาซ้ายงอวางเท้ากับพื้นขาขวาเหยียดตรงไปด้านหน้าเวที	พลิกตัวแล้วหันไปทางหลังของเวที	แสดงให้เห็นถึงกิริยาการกางปีก เป็นระยะ เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจจากนกยูงตัวผู้

ภาพประกอบ 60 ท่านกยูงกางปีกสะบัดหาง (เหนี่ยว ฉุน)

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
5	นกยูงกางปีก	ศีรษะ : หันมองก้มลงไปทางขวาเล็กน้อย ลำตัว : หันได้ทางซ้ายแอ่นหน้าอกเล็กน้อย แขน,มือ : กางออกไปด้านข้างงอข้อศอกตั้งฉากเป็นสามเหลี่ยมแขนซ้ายสูงกว่าแขนขวา ขา,เท้า : ขาซ้ายงอเข่าวางเท้ากับพื้นขาขวายกกระดกไปข้างหลัง	ลักษณะเป็นการค้างท่าอยู่กับที่	แสดงให้เห็นถึงกิริยาการกางปีกสะบัดหาง ตีปีก ซึ่งพฤติกรรมนี้เป็นการเรียกความสนใจของสัตว์ อื่น ๆ

ภาพประกอบ 61 ท่านกยูงเตรียมบิน (จ้าง คาย ซง เย้า)

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
6	นกยูงเตรียมบิน	ศีรษะ : เอนศีรษะไปข้างหลัง ลำตัว : เอนตัวไปข้างหลังลำตัว แขน,มือ : กางออกไปด้านข้างพับข้อมือลงหันเข้าหาลำตัว ขา,เท้า : ขาทั้งสองข้างงอเข่าเล็กน้อยวางเท้าเต็มพื้น	ลักษณะการค้างท่ากลางเวที	เป็นการแสดงกิริยาการกางปีกเพื่อเตรียมพร้อมก่อนโผบิน

ภาพประกอบ 62 ท่านกยูงลำแพน

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
7	นกยูงลำแพน	ศีรษะ : ตรง ลำตัว : ตรง แขน,มือ : จับกระโปรงยกขึ้นกางออก 45 องศา ขา,เท้า : ขาและเท้าทั้งสองข้างวางเท้ายืนกางขา	ลักษณะการยืนค้างท่ากางปีแพนหางกลางเวที	เป็นการแสดงกิริยาการกางปีกแพนหางหรือนกยูงลำแพนหางเพื่อสื่อถึงอารมณ์ความลำพองที่ภาคภูมิใจในความสง่างามของตน

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาพประกอบ 63 ท่านกยูงสื่อความรัก (ฝาน โฉว ฟู เชิน)

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
8	นกยูงสื่อความรัก	ศีรษะ : ก้มศีรษะลง ลำตัว : ระนาบในแนวเดียวกับพื้น แขน,มือ : แขนทั้งสองข้างยืดออกไปข้างหลัง มือทั้งสองข้างประสานกัน ขา,เท้า : ขาทั้งสองข้างนั่งในลักษณะคุกเข่า	ลักษณะการนั่งค้างท่ากลางเวที	เป็นการแสดงกิริยาของนกยูงที่สื่อให้เห็นความรักที่มีต่อนกยูงเพศผู้

ภาพประกอบ 64 ท่านกยูงเขินอาย (หาน ชง ไค โฉว)

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
9	นกยูงเขินอาย	ศีรษะ : ก้มศีรษะลง ลำตัว : ตรง แขน,มือ : กางออกไปด้านข้างงอข้อศอกตั้งฉากเป็นสามเหลี่ยม ขา,เท้า : ขาและเท้าทั้งสองข้างวางเท้ายืนปกติ	ลักษณะการยืนหันหลังให้ผู้ชม อยู่กลางเวที	เป็นการแสดงกิริยาอาการเขินอายเมื่อได้รับการตอบรับจากนกยูงเพศผู้

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาพประกอบ 65 ท่านกยูงมีความสุข (ซิง กู๋ จือ เชี่ย)

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
10	นกยูงมีความสุข	ศีรษะ : เงยหน้าขึ้นมองไปตามทิศทาง ลำตัว : ตรงแอ่นอ แขน,มือ : แขนซ้ายยกขึ้นงอข้อศอกเล็กน้อย แขนขวายืดตรงออกไปข้างหลัง มือทั้งสองข้างจีบเหมือนหัวนกยูง ขา,เท้า : หมุนไปทางซ้าย	ลักษณะการหมุนตัวไปทางซ้ายมือเป็นวงกลมกลางเวที	เป็นการแสดงกิริยาของนกยูงที่กำลังมีความสุข

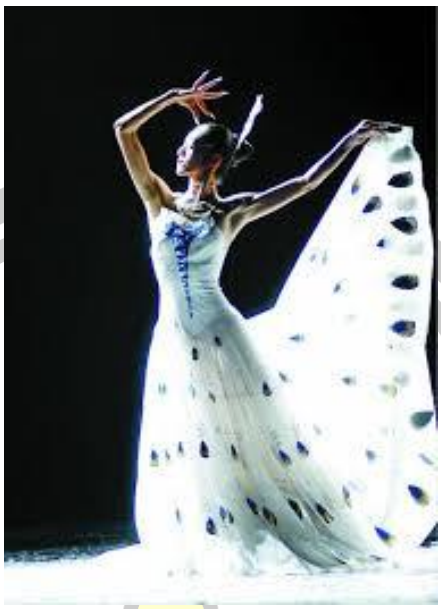

ภาพประกอบ 66 นกยูงแต่งองค์ทรงเครื่อง

ที่มา : ผู้วิจัย

ท่าที่	ชื่อท่า	คำอธิบาย	ทิศทางการเคลื่อนไหว	ความหมาย, อารมณ์,ความรู้สึก
11	นกยูงแต่งองค์ทรงเครื่อง	ศีรษะ : เอียง 45 องศาหน้ามองมือสูง ลำตัว : หันลำตัวไปทางขวาของเวที แขน,มือ : แขนขวายกมือจับกระโปง แขนซ้ายงอศอกมือจีบจรดศีรษะ ขา,เท้า : ขาซ้ายเหยียดตรงวางเท้าขาขวายืดออกไทางขวา45 องศา	ผู้แสดงยืนค้างท่าตรงกลางเวที	แสดงให้เห็นถึงกิริยาท่าทางของนกยูงตามสัญชาตญาณ คือการพักไซ้ขนปีกหาง เป็นระยะๆ แต่ทั่วไปแล้ว การไซ้ขน และ การจัดแต่งขนนกยูงจะทำจริงจัง หลังจากที่ออกหากิน เรียบร้อยแล้ว การจัดแต่งไซ้ขนบริเวณคอ และบริเวณรอบๆ หัว

จากการศึกษาองค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนาน ผู้วิจัยสามารถสรุปสาระสำคัญที่ผ่านกระบวนการวิเคราะห์ได้ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง เป็นที่นิยมและมีชื่อเสียงไปทั่วโลกมาจากปัจจัยสำคัญ ดังนี้

1.การเลียนแบบท่าทางและถ่ายทอดความเป็นนกยูงได้อย่างธรรมชาติ

หยาง ลี่ ผิง เป็นคนชาติไต (Dai) ที่อาศัยอยู่ในมณฑลยูนาน เมืองต้าหลี่ เธอใช้ชีวิตและเติบโตอยู่ท่ามกลางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ พบเห็นนกยูงอยู่ภายในเมืองเป็นจำนวนมากอย่างคุ้นชิน สามารถจำอากัปกิริยาของนกยูงได้อย่างละเอียดและเข้าใจจนสามารถเลียนแบบท่าทางของนกยูงด้วยภาษากายของเธออย่างสวยงาม หยาง ลี่ ผิง ถ่ายทอดความเป็นนกยูงด้วยการใช้นิ้วมือแสดงสัญลักษณ์เป็นรูปต่าง ๆ อาทิ หัวนกยูง นกยูงชูคอ หรือการใช้ลำแขนแสดงกิริยาลำแพน ขยับปีก อวดหาง เป็นต้น นอกจากการใช้ภาษากายแล้ว หยาง ลี่ ผิง ทุ่มเทและหมั่นฝึกฝนการเต้นระบำนกยูงพร้อมกับปรับสภาพร่างกายของเธอให้มีพลังในการเต้นรำด้วยการไว้เล็บยาว ควบคุมรูปร่างให้เพรียวสวยงาม จนเป็นที่ประทับใจของผู้ชมและได้รับการขนานนามเธอเป็น “เจ้าหญิงนกยูง”

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

1.1 ท่าจากการใช้นิ้วมือ

ภาพประกอบ 67 การใช้มือแทนรูปหัวนกยูง

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

การใช้นิ้วหัวแม่มือประกบกับนิ้วชี้และนิ้วที่เหลือกรีดออกสื่อความหมายถึง “หัวของนกยูง”

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาพประกอบ 68 ใช้มือทำท่านกยูงชูคอ

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

ภาพประกอบ 69 ใช้นิ้วมือทำท่านกยูงเหลียวมอง

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

1.2 ท่าจากการใช้แขน

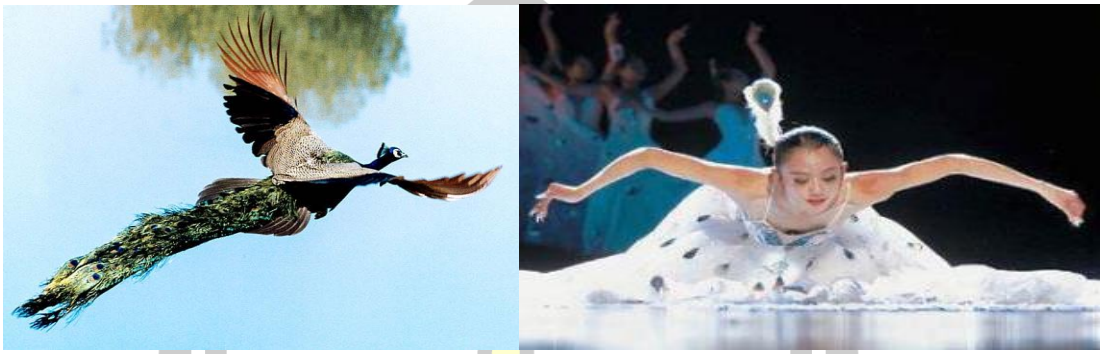

ภาพประกอบ 70 การใช้มือแทนรูปหัวนกยูง

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

การใช้แขนทั้งสองข้างกางออกให้มีส่วนโค้งคล้ายปีกนกขยับขึ้นลงพร้อมกับขยับมือทั้งสองแสดงถึงนกยูงกำลังโผบิน

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาพประกอบ 71 ท่านกยูงขยับปีก

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

ภาพประกอบ 72 ท่านกยูงบินยกหาง

ที่มา : ผู้วิจัย,2564

2. การออกแบบท่าเต้นมาจากความเชื่อศาสนา

หยาง ลี่ ผิง มีความเชื่อในเรื่องศาสนาที่ถูกสอนมาจาก หมู่บ้านว่านกยูงเป็นเทพที่นำพาแสงอาทิตย์มาส่องสว่าง ให้ความอุดมสมบูรณ์ต้องให้ความนับถืออีกทั้งศาสนาที่สอนเกี่ยวกับชีวิตการเวียน ว่าย ตาย เกิด เป็นวัฏจักรของชีวิต ทำให้หยาง ลี่ ผิง มีแนวคิดที่จะแสดงวัฏจักรชีวิตของนกยูงตั้งแต่ตื่นนอน เล่นน้ำ แต่งตัวเองให้สวยงาม แล้วโบยบินออกไปด้วยความเริงร่าสง่างาม ในการแสดงครั้งแรกที่ได้จัดการแสดงชีวิตของนกยูงในฤดูต่าง ๆ จนถึงการออกไปสร้างครอบครัวในฤดูผสมพันธ์

3.การผสมศิลปะตะวันตกและศิลปะการแสดงของจีน

เป็นการออกแบบการแสดงที่ใช้การแสดงของศิลปะตะวันตก เช่น การใช้เท้า ขา หมุนตัว การเคลื่อนไหวต่าง ๆ ผสมกับศิลปะของจีนในการแสดงระบำนกยูงได้อย่างสวยงามและลงตัว เป็นปรากฏการณ์ใหม่ให้กับวงการศิลปะการแสดงของจีนและสามารถนำมาใช้กับการแสดงชุดอื่น ๆ เพื่อนำการแสดงออกไปสร้างชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกได้

4.การแสดงออกทางจิตวิญญาณ

ในการแสดงระบำนกยูงไม่ใช่เป็นเพียงการแสดงเพื่อความงามหรือความเพลิดเพลินในการรับชม แต่ผู้แสดงต้องมีการเคลื่อนไหวที่พลิ้วเวลาหมุนตัวหรือเปลี่ยนอิริยาบถให้เหมือนกับนกยูง ทักษะความชำนาญจากการฝึกฝนจะทำให้เข้าใจถึงความรู้สึกของนกยูงได้เป็นอย่างดี เปรียบเสมือนผู้แสดงต้องสวมความรู้สึกและจิตวิญญาณของนกยูงออกมาปรากฏต่อสายตาของผู้ชมได้ การแสดงจึงจะได้รับความนิยมอย่างสูง การแสดงชุดนี้จึงหาผู้แสดงที่เข้าถึงได้ยาก อีกทั้งผู้แสดงต้องมีรูปร่างและมีสรีระที่งดงามจึงจะสามารถถ่ายทอดความสามารถด้านการแสดงออกมาได้อย่างสวยงาม

ปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงอัจฉริยะทางการเต้นรำของ หยาง ลี่ ผิง ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดจากจินตนาการและจิตวิญญาณที่คลุกคลีและเติบโตมาท่ามกลางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และความใกล้ชิดกับนกยูงจนสามารถถ่ายทอดวัฏจักรชีวิตของนกยูงได้อย่างเหมือนจริง ความมุ่งมั่นและการทุ่มเทในการเต้นรำของ หยาง ลี่ ผิง ตั้งแต่วัยเด็ก การเรียนรู้ ฝึกฝน ด้วยตนเองจนสามารถเข้าสู่คณะเต้นรำแห่งชาติของจีนได้ เธอทุ่มเทชีวิตทั้งชีวิตกับการเต้นรำจนมีชื่อเสียงไปทั่วโลกในสมญานาม “เจ้าหญิงนกยูง” ถึงแม้ในปัจจุบัน หยาง ลี่ ผิง จะมีอายุถึง 63 ปีแต่กาลเวลาไม่

สามารถทำลายหรือลบภาพเจ้าหญิงนกยูงของเธอ และไม่มีใครมาแทนที่เจ้าหญิงนกยูงแห่งมณฑลอยู่นานได้เลย

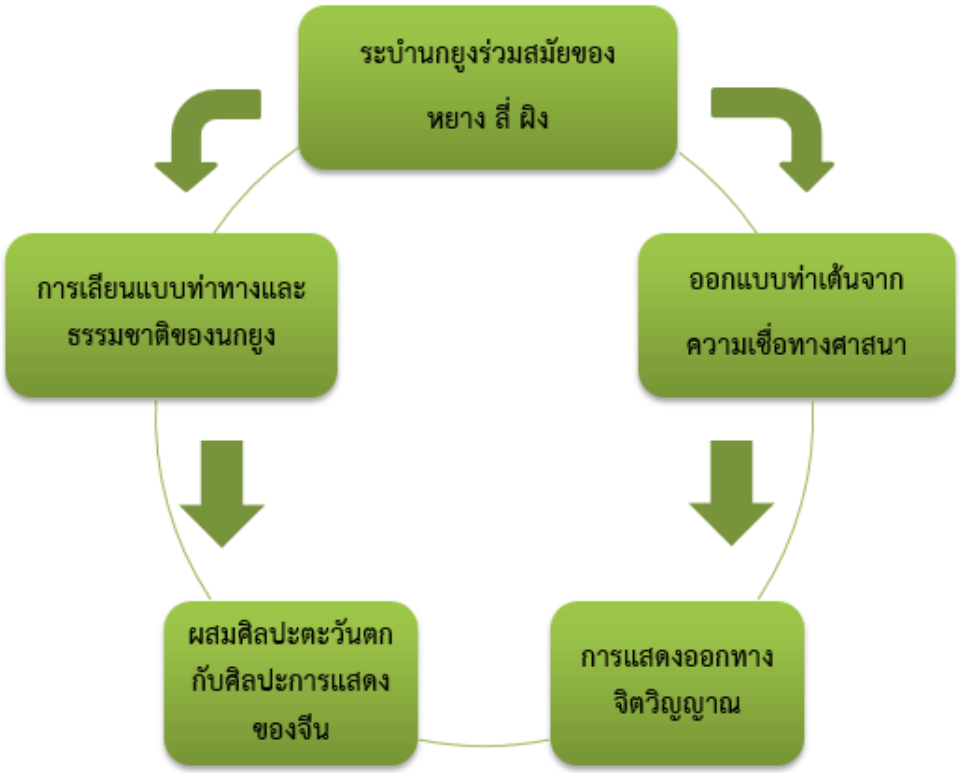

ภาพประกอบ 73 แผนภูมิแสดงนาฏยประดิษฐ์ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง
ที่มา : ผู้วิจัย,2564

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนานมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาต้นกเนิดของระบำนกยูง และ เพื่อศึกษาองค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงของ หยาง ลี่ ผิง ได้แก่ รูปแบบการแสดง , กระบวนท่าเต้น , เครื่องแต่งกาย , ดนตรี ในด้านองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ แนวความคิดในการสร้างสรรค์ระบำนกยูง รูปแบบการแสดง กระบวนท่าเต้น เครื่องแต่งกาย และดนตรีประกอบการแสดง โดยการศึกษาจากเอกสาร และการศึกษาภาคสนาม ในการศึกษาภาคสนามผู้วิจัยเลือกศึกษาระบำนกยูงร่วมสมัย ของศิลปินมณฑยูนานชาวจีน หยาง ลี่ ผิง โดยสำรวจข้อมูลจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ผู้รู้ และผู้ปฏิบัติ

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามความมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้ คือ

1.เพื่อศึกษาต้นกเนิดของระบำนกยูง

2.เพื่อศึกษาองค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงของ หยาง ลี่ ผิง ได้แก่ รูปแบบการแสดง , กระบวนท่าเต้น , เครื่องแต่งกาย , ดนตรี

5.1 สรุปผล

การวิจัยเรื่องระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน พบว่า

1. ต้นกำเนิดของระบำนกยูง

นกยูงเป็นสัตว์ที่มีสีสวยงาม ซึ่งช่วยสร้างสีสันบนโลกให้สดใส รวมทั้งเสียงร้องที่ไพเราะก็นับเป็นเสียงที่สร้างความรื่นรมย์ไม่น้อย โดยเรื่องราวของนกยูงนั้นถูกนำมาสร้างเป็นภาพเขียน บทกวี และเป็นความเชื่อของหลายๆประเทศ เช่น จีน อินเดีย ไทย พม่า เป็นต้น

1.1 ความรู้เกี่ยวกับนกยูง

นกยูงเป็นสัตว์ตระกูลไก่ฟ้าที่มีขนาดใหญ่ โดยมีอยู่ 2 สกุลทั่วโลก คือ นกยูงทางทวีปอาฟริกา และนกยูงทางทวีปเอเชีย ซึ่งแบ่งเป็น 2 ชนิด คือนกยูงอินเดีย (Indian Peafowl) หรือนกยูงสีน้ำเงิน (Blue Peafowl) และนกยูงไทย หรือนกยูงสีเขียว (Green Peafowl) ขนของนกยูง

สามารถปรับระดับความเข้มของสีได้อย่างรวดเร็วจากแสงแดด เมื่อแดดส่องแสงขนจะเป็นสีใส แววว าว มีปลายแพนขนปัดหางจะมีลายออกเรียกว่า “ แววมยุรา ”

โดยปกตินกยูงจะหากินร่วมกันเป็นฝูงขนาดเล็กประมาณ 2-6 ตัว ซึ่งตัวเมียในกลุ่มนี้มีหน้าที่นำสมาชิกออกหากิน และดูแลฝูงให้ปลอดภัย เมื่อนกยูงโตเต็มที่ก่อนถึงฤดูผสมพันธุ์มันจะอยู่กินกับฝูงตัวเมีย แต่เมื่อเข้าสู่ฤดูผสมพันธุ์นกยูงตัวผู้จะแทรกออกจากฝูงไป นกยูงมักจะหากินตามริมน้ำ โดยไม่ได้ใช้เท้าคุ้ยเขี่ยอาหาร แต่จะให้ปากจิกกินอาหาร ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเมล็ดหญ้า และใบอ่อนของพืชล้มลุกจำพวกหญ้า นกยูงไม่มีพื้นที่ในการหากินตายตัว เพราะบางครั้งมันก็จะหากินตามป่าใหญ่ๆ ที่มีแหล่งน้ำและที่โล่งแจ้งกลางป่า เพื่ออำพรางร่างกายจากศัตรู โดยมันมีจุดอ่อนอยู่ว่าเมื่อเกิดเสียงดังผิดปกตินกยูงจะมีการส่งเสียงร้อง ซึ่งทำให้นักล่าทางธรรมชาติ และพรานสามารถพบพวกมันได้ง่าย

ในช่วงฤดูผสมพันธุ์ของนกยูง ตัวผู้จะมีขนปัดหางยาวอกมาเรื่อย ๆ และเริ่มหาที่อยู่โดยจะมีพื้นที่หวงห้ามของตนเอง เพื่อการเกี้ยวพาราสีและผสมพันธุ์ หลังจากนั้นตัวเมียจะเริ่มหาพื้นที่วางไข่บริเวณผืนป่าที่มีใบไม้เป็นที่รองรับ โดยจะออกไข่ครั้งละ 4-8 ฟอง และใช้เวลาฟักประมาณ 30 วัน ซึ่งลูกนกยูงจะบินได้เมื่อมีอายุ 1 ปี แต่จะยังคงหากินร่วมกับพ่อแม่จนถึงฤดูผสมพันธุ์

1.2 ระบำนกยูง

ระบำนกยูงมีถิ่นกำเนิดในมณฑลยูนาน เป็นจังหวัดในประเทศจีนที่มีพรมแดนติดกับเวียดนาม ลาว และพม่า มณฑลยูนานเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ มีแม่น้ำและภูเขาที่ปกคลุมด้วยธรรมชาติที่สวยงาม เป็นแหล่งของนกยูงที่อาศัยอยู่เป็นจำนวนมากทำให้คนยูนานมีความใกล้ชิดและผูกพันกับนกยูงโดยเฉพาะชาวยี่

ชาวยี่เป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลยูนนาน ชาวยี่เป็นคนขยัน กล้าหาญ อ่อนโยน และใจดี เป็นที่ยอมรับของทุกคนว่า มีลักษณะอ่อนน้อม สุภาพ จิตใจอ่อนโยนชอบการเต้นรำบูชา ตาม เทศกาลและประเพณี เช่น เทศกาลขึ้นปีใหม่ เทศกาลไหว้พระจันทร์ เทศกาลสาดน้ำ (สงกรานต์) เทศกาลเกี่ยวข้าว และเทศกาลในวันพิธีทางศาสนา จะมีการตีกลอง ตีฉาบ ร้องเพลง เต้นรำ และดื่มสุรา การเต้นที่มีมา นาน และเป็นที่นิยม เพื่อใช้บูชาศาสนาจนถึงปัจจุบันนี้

การเต้นระบำนกยูงชาวยี่ เนื่องจากชาวยี่เป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลยูนนาน ชาวยี่เป็นคนขยัน กล้าหาญ อ่อนโยน และใจดี เป็นที่ยอมรับของทุกคนว่ามีลักษณะอ่อนน้อม สุภาพ จิตใจอ่อนโยนชอบการเต้นรำบูชา ตาม เทศกาลและประเพณี เช่น เทศกาลขึ้นปีใหม่ เทศกาลไหว้พระจันทร์ เทศกาลสาดน้ำ (สงกรานต์) เทศกาลเกี่ยวข้าว และเทศกาลในวันพิธีทางศาสนา จะมีการตีกลอง ตีฉาบ ร้องเพลง เต้นรำ และดื่มสุรา การเต้นที่มีมา นาน และ

เป็นที่นิยม เพื่อใช้บูชาศาสนาเพราะนกยูงยังเป็นสัญลักษณ์ของความสง่างาม ความเป็นเจ้าหญิง ซึ่งเปรียบนกยูง เหมือนเจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์ที่ทุกคนนับถือสืบกันมา

ระบำนกยูงในยุคแรก ๆ จะเป็นการเต้นเลียนแบบกิริยาของนกยูง ในการเต้นดั้งเดิมนั้นจะแสดงเพื่อรับใช้ศาสนา นักแสดงจะแต่งกายด้วยสีขาว สวมมงกุฎ และสวมหน้ากากที่ทำลักษณะคล้ายกับทรงเจดีย์ เพื่อประกอบการบูชา ต่อมาการเต้นระบำนกยูงได้เผยแพร่ไปในพื้นที่ต่าง ๆ จากการเต้นเพื่อศาสนาตามประเพณี เป็นการเต้นเพื่อความบันเทิง มีการสร้างเวที สร้างฉาก ให้การเต้นระบำนกยูงมีความอลังการและผู้ชมสนใจมากขึ้น

ดังนั้นการเต้นระบำนกยูง จึงมีรูปแบบการเต้นที่แตกต่างกันออกไป เนื่องจากนักเต้นนำเอาสไตล์การเต้นของตนเองเข้าไปกำกับท่าเต้น ทำให้เกิดระบำนกยูงในรูปแบบต่าง ๆ การแสดงระบำนกยูงแบบฉบับของคนยูนานที่ได้รับชอบสูงสุดเป็นการแสดงของ YANG LIPING (หยาง ลี่ ผิง)

1.3 หยาง ลี่ ผิง

หยาง ลี่ ผิง เกิดเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน ค.ศ.1958 ที่เมืองต้าหลี่ มณฑลยูนานทางตอนใต้ของประเทศจีน เนื่องจากพ่อแม่ของเธอหย่าขาดกัน และเธอมีพี่น้องหลายคน ฉะนั้นภาระหนักทั้งหมดก็ตกมาอยู่ที่เธอคนเดียว ด้วยเธอเกิดมาในฐานะของชนกลุ่มน้อย แต่สนใจการเต้นรำตั้งแต่อายุยังน้อย เมื่ออายุเก้าขวบได้ย้ายไปอยู่กับครอบครัวที่สิบสองปันนา ด้วยพรสวรรค์ของเธอ เธอจึงได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมวงสิบสองปันนา และคณะนาฏศิลป์เมื่อเธออายุ 13 ปี ทุกลมหายใจข้าวของเธอเต็มไปด้วยพรสวรรค์ด้านการเป็นนักเต้น เธอไม่เคยได้เข้าเรียนการเต้นรำ อาศัยการศึกษาเรียนรู้ และพัฒนาฝึกฝนด้วยตนเอง ทำให้เธอสามารถเข้าสู่คณะร้องเพลง และการเต้นรำแห่งชาติได้ เมื่อเข้าไปไม่นาน เธอก็กลายเป็นเสาหลักของคณะ และต่อมาเธอก็มีชื่อเสียงในการเต้นรำที่มีชื่อว่า “ นกยูง ”

นอกจากนี้เธอมักจะทานอาหารแบบใช้มือหยิบ ด้วยชีวิตแบบนี้เหมือนจักรพรรดิราชินีก็ไม่ปาน เพื่อให้มีรูปร่างที่ดี หยาง ลี่ ผิง ก็จะกินข้าวเพียงไม่กี่เม็ดเท่านั้น ยิ่งกว่านั้นรูปร่างที่เรียวบางก็ต้องเอากระดูกซี่โครงออก 1 ซี่ด้วย ปัจจุบัน หยาง ลี่ ผิง อายุ 63 ปี แต่ดูเหมือนว่าเธอจะยังอ่อนเยาว์ แต่เพราะการบำรุงรักษาร่างกายทำให้เธอต้องเสียสละหลายๆอย่างในชีวิต

หยาง ลี่ ผิง เป็นทั้งศิลปินการเต้นรำของจีน เป็นรองประธานคณะกรรมการนักเต้นรำ ชุดที่ 10 ของจีน เป็นนักแสดงชั้นนำระดับประเทศจีนได้รับเบี้ยเลี้ยงรัฐบาลพิเศษ จากคณะรัฐมนตรีของประเทศจีน และเป็นสมาชิกคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบมาตรฐานด้านการเต้นรำพื้นเมืองจีน

1.3.1 ผลงานด้านการแสดงของ หยาง ลี่ ผิง

หยาง ลี่ ผิง เป็นศิลปินที่มีความสามารถด้านการเต้น การออกแบบท่าเต้น และการกำกับการแสดง ผลงานที่สร้างชื่อเสียงมีทั้งการเต้น การออกแบบท่าเต้นและการกำกับการแสดงละครประกอบการเต้นในแบบต่าง ๆ ผลงานทุกชิ้นที่นำเสนอต่อสาธารณะชน ได้รับความสนใจและกล่าวถึงอยู่เสมอ การแสดงจะการแสดงทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศ ชุดการแสดงบางชุดจัดแสดงประมาณ 100-150 รอบ ใช้เวลาแสดงประมาณเกือบ 2 ปี

1.3.2 ผลงานด้านการกำกับการแสดง

ผลงานด้านการกำกับการแสดงที่สร้างชื่อเสียงให้กับหยาง ลี่ ผิง มีทั้ง 5 ชุดการแสดง ดังนี้

1.การแสดง “ ฤดูของนกยูง ”

2.การแสดงชุด “ ความประทับใจต่อมณฑลยูนาน ”

3.การแสดงชุด “ ความประทับใจต่อภูเขาหวนซาน ”

4.การแสดงชุด “ ความประทับใจต่อผิงถาน ”

5.การแสดงชุด “Rite of Spring”

ดังนั้นการแสดงทั้ง 5 ชุด เป็นการแสดงที่ หยาง ลี่ ผิง เป็นผู้ออกแบบท่าเต้นและกำกับการแสดง เป็นการแสดงละครประกอบการแสดงที่มี แสง สี งดงามตระการตาบนเวที แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องของศิลปะวัฒนธรรมกับการแสดงร่วมสมัย

1.3.3 ผลงานการสอน

หยาง ลี่ ผิง ได้ถูกรับเชิญให้เป็นผู้ถ่ายทอดศิลปะการแสดงตามสถาบันการศึกษาและถ่ายทอดการเต้นรำให้กับศิลปินดาราของจีนที่มีชื่อเสียงอยู่เสมอ

ดังนั้นการเต้นรำของ หยาง ลี่ ผิง จะแสดงออกถึงความรักที่มีต่อธรรมชาติ และสร้างจินตนาการให้ผู้ชมผ่านภาษากายที่แสดงออกทางอารมณ์ และการแสดงที่สื่อสารกับผู้ชม หยาง ลี่ ผิง หรือเรียกกันว่า “ เจ้าหญิงนกยูง ” ซึ่งเป็นศิลปินชาวไป๋ที่มีชื่อเสียงเป็นต้นแบบของการเต้น “ ระบำนกยูง ” เอกลักษณ์ของชาวยูนนานตอนใต้อันเลื่องชื่อ เอกลักษณ์ของระบำนกยูงนั้นอยู่ที่ท่าเต้นอันอ่อนช้อย โดยใช้วงแขนและนิ้วอันเรียวยาว ส่วนใหญ่นักเต้นระบำนกยูงต้องใส่นิ้วปลอม และความสวยงามของนิ้วมีครึ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับเล็บ ซึ่งเล็บเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย จึงสามารถใช้สื่อความรู้สึกของนักเต้นได้อย่างดี

สรุปได้ว่าเอกลักษณ์ของระบำนกยูงของหยางลี่ผิงคือ ความสวยงามมีสีสัน ดึงดูดผู้พบเห็นบวกกับความอ่อนช้อยในการเยื้องย่าง และผู้ที่สื่อออกมาในความเป็นนกยูง สามารถแสดงออกมาจากจิตและวิญญาณโดยแท้จริง

2. องค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนาน

ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนาน เป็นการแสดงระบำนกยูงที่มีถิ่นกำเนิดในมณฑลยูนาน เป็นจังหวัดหนึ่งในประเทศจีน ที่มีพรมแดนติดกับเวียดนาม ลาว และพม่า เป็นระบำนกยูงที่โดดเด่นอย่างมากในแถบเอเชียที่สามารถสื่อถึงสวรรค์ ความสงบ ความสง่างาม และความโชคดี มีทั้งการเต้นเลียนแบบนกยูง และการเต้นแบบจีนสมัยใหม่ เป็นการแสดงที่สามารถสื่อได้ชัดเจน จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง มีดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดในการแสดง

การกำหนดกรอบแนวคิดมีความสำคัญต่อการสร้างสรรค์งานนาฏยประดิษฐ์ โดยกำหนดกรอบแนวคิดเพื่อเป็นแรงบันดาลใจสำหรับการสร้างสรรค์ผลงานตามกรอบแนวคิดหลัก และกรอบแนวคิดร่วมประกอบด้วย การกำหนดแนวคิดหลักการแสดงชุดระบำนกยูงร่วมสมัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ระบำนกยูงร่วมสมัยและการกำหนดกรอบแนวคิดร่วม เพื่อนำเสนอการเต้นและการเคลื่อนไหวของธรรมชาติของนกยูง จากกรอบแนวคิดหลักและแนวคิดรองจึงเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ระบำนกยูงร่วมสมัย

2.2 รูปแบบการแสดง

การกำหนดรูปแบบได้กำหนดรูปแบบเป็นการแสดงเดี่ยว โดยใช้รูปแบบการแสดงผสมผสานระหว่างท่าธรรมชาติของนกยูงมี ท่าโลดแล่น บิน หรือ วิ่ง หมุนตัวแบบจีนสมัยใหม่ โดยการนำอากัปกิริยาของนกยูงออกมาแสดงโชว์เพื่อสื่อถึงเอกลักษณ์ของตัวนกยูงที่สง่างามและสงบนิ่ง

2.3 การออกแบบนาฏยประดิษฐ์

การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยประกอบด้วย ดนตรี ท่าเต้น นักแสดง เครื่องแต่งกาย โดยให้มีความหมายที่เกี่ยวกับนกยูง ส่วนการกำหนดดนตรี ได้กำหนดเป็นดนตรีคลาสสิก ที่สื่อความหมายดังนกยูงที่ตั้งแต่ตื่นนอน อาบน้ำ โบยบิน เต้นรำ ให้ผู้ชมจินตนาการได้อย่างชัดเจน และการกำหนดการเคลื่อนไหว เป็นการแสดงที่โชว์เดี่ยว ใช้ผู้แสดงคนเดียว ต้องการให้ผู้ชมเห็นความโดด

เด่น การเคลื่อนไหว ร่างกายบนเวทีการแสดงมีการเดินรอบเวที โชว์ท่ากลางเวที การหมุนตัวรอบ ๆ เวที ด้วยความรวดเร็ว และน่าสนใจที่สุด

2.4 นาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง

นาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง มีส่วนประกอบที่สำคัญ สี่ส่วนประกอบคือ ดนตรี ผู้แสดง เครื่องแต่งกาย กระบวนท่าระบำนกยูงร่วมสมัย

2.4.1 ดนตรี

ในการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ใช้ดนตรีคลาสสิกผสมผสานเครื่องดนตรีของท้องถิ่นจีน โดยทำนองเพลงมีการสื่อความหมายถึง ธรรมชาติและความอุดมสมบูรณ์ ในบทเพลง Pastorale ที่ยังมีอีกหนึ่งความหมายที่สื่อถึงการปกปักและการบำรุงรักษาผืนป่าแห่งธรรมชาติให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ เนื่องจากนกยูงเป็นสัตว์มักอาศัยอยู่ในป่าดิบและป่าผลัดใบผสมตามริมลำธารในป่าที่มีความอุดมสมบูรณ์

ทำนองเพลงของการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยใช้การบรรเลงแบบคลาสสิกผสามกับเครื่องดนตรีจีนท้องถิ่นจึงเป็นหัวใจสำคัญอีกประการหนึ่งที่ไม่อาจสัมผัสได้, รู้สึกได้ เนื่องจากดนตรีคลาสสิกเป็นสิ่งมีคุณค่าต่อจิตวิญญาณอย่างแท้จริงสำหรับมนุษย์ (ไม่ว่าจะยุคใดสมัยใด) แต่จะมีความหมายอย่างแท้จริงได้ก็ต่อเมื่อได้รับการปลูกถ่ายและปลูกฝังเข้าไปสู่เบื้องลึกของจิตใจและความรู้สึก ซึ่งต้องอาศัยความพากเพียรพยายามรวมไปถึงความเอาใจใส่ที่จะแสวงหาอุทิศตนให้อย่างต่อเนื่อง เปรียบดัง หยาง ลี่ ผิง ที่อุทิศกายและใจให้กับการเต้นระบำนกยูงอย่างมีความเพียรพยามจนนำมาสู่การกลายเป็นศิลปินที่เป็นเจ้าหญิงแห่งนกยูงของมณฑลยูนาน

2.4.2 ผู้แสดง

สำหรับการแสดงชุดนี้ ได้ออกแบบการแสดงโดยใช้นักแสดงคนเดียว ที่มีความสามารถและเหมาะสมกับการแสดงมีรูปร่างเพรียวบาง และสามารถใช้พลังกล้ามเนื้อแสดงออกมาได้อย่างงดงาม

2.4.3 เครื่องแต่งกาย

สำหรับเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงเป็นเครื่องแต่งกายที่เลียนแบบนกยูงที่ออกแบบมาให้มีลักษณะแต่งกายคล้ายคลึงมากที่สุด โดยให้กระโปรงเลียนแบบหางนกยูง มีการนำเอาหางนกยูงมาเป็นเครื่องประดับบนชุด ตกแต่งด้วยความวิจิตร เวลาแสดงขณะเคลื่อนไหวจะดูเหมือน

นกยูงรำแพนหาง สีที่ใช้ในการแสดงมีทั้งชุดนกยูงทีขาว และสีเขียว แล้วแต่ผู้แสดงจะเลือกใช้ตามความเหมาะสม

2.4.3 กระบวนท่ารำระบำนกยูงร่วมสมัย

ท่าเต้นของระบำนกยูง จะเลียนแบบกิริยาของนกยูง มีการสร้างร่างกายให้สง่างาม การใช้ลำตัวเคลื่อนไหว การใช้ข้อมือสื่อเป็นสัญลักษณ์ การใช้ท่าทางเลียนแบบท่าของนกยูง เช่น ท่านกยูงลำแพน ท่านกยูงชูคอ ท่าบิน ท่ามอง และการใช้ท่าเต้นระบำจีนสมัยใหม่ที่ใช้เท้าเต้นระบำ การวิ่ง การหมุนตัว การกระโดด ในการเคลื่อนไหวบนเวที กระบวนท่ารำระบำนกยูงร่วมสมัยมีกระบวนท่าได้แก่ การใช้ท่าจากกิริยาของนกยูง , การใช้สัญลักษณ์มือ , การใช้ท่าจากระบำจีนร่วมสมัย

ดังนั้นท่าที่ใช้ในการแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง มาจากท่ากิริยาธรรมชาติของนกยูง การใช้มือ แขน แทนการสื่อสารการเป็นนกยูง ปีก หาง และการใช้ระบำจีนร่วมสมัยในการกระโดด ยกเท้า เอี้ยวตัว หมุนตัว เป็นการเคลื่อนไหวในการแสดงท่า ให้การแสดงระบำออกมาได้เหมือนท่าของนกยูงมากที่สุด การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ใช้ท่าหลักจากท่าธรรมชาติของนกยูง ใช้มือ แขน แทนหัวและปีกนก ใช้การเคลื่อนไหวร่างกายด้วยการหมุน ยกเท้ากระโดด ให้เป็นการเปลี่ยนท่าของนกยูง

สรุปได้ว่าการสร้างระบำนกยูงจึงเลียนแบบลักษณะของนกยูงได้อย่างคล้ายคลึง และถ่ายทอดออกมาได้เหมือนนกยูงจริงออกมาร่ายรำ เมื่อนำมาเป็นการแสดง หยาง ลี่ ผิง จึงสร้างระบำชุดนี้จากธรรมชาติของนกยูงและออกแบบการเต้นที่ผสมผสนระหว่างศิลปะตะวันตกและศิลปะจีน ท่าระบำนกยูงจะประกอบด้วยท่าธรรมชาติของนกยูง การใช้แขนและนิ้วทำเป็นท่าสัญลักษณ์ของนกยูง และการเคลื่อนไหวร่างกายด้วยท่าของศิลปะตะวันตกและศิลปะจีน

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง นกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน ภายใต้ความมุ่งหมายดังกล่าวผู้วิจัยมีข้อค้นพบที่เป็นประเด็นหลักนำมาอภิปรายได้ดังนี้

ในการวิจัยครั้งนี้มีข้อค้นพบว่า การสร้างสรรค์ศิลปะใด ๆ เป็นผลมาจากพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่ก่อตัวขึ้นแบบจำเพาะเจาะจง และนอกจากนั้นพัฒนาการของสังคมในยุคที่แตกต่างกันก็มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ของนักเต้น อิทธิพลนี้นำไปสู่บุคลิกภาพที่เป็นเอกลักษณ์และเนื้อหาเชิงอุดมการณ์ของงานโดยตรง อีกทั้งการเปลี่ยนแปลงของสถาบันการเมืองและเศรษฐกิจของแต่ละบุคคลก็นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงมุมมองการ

ใช้ชีวิต ดังนั้นแนวคิดจึงมีการผสมผสานกันระหว่างวัฒนธรรมจีนร่วมสมัยแบบเปิดและวัฒนธรรมต่างประเทศ แนวคิดแบบดั้งเดิมจึงได้ผลกระทบและเริ่มมีการปรับเปลี่ยน

ด้านความรู้พบว่า หยาง ลี่ ผิง ใช้การเต้นรำพื้นบ้านของชนชาติไต (Dai) เป็นต้นแบบของการออกแบบท่าทางของนกยูง ซึ่งไม่เพียงแต่เลียนแบบลักษณะท่าทางภายนอกของนกยูงมาทำเป็นท่าทางที่ปรากฏมาอย่างสวยงาม แล้วยังมีการออกแบบท่าทางให้เห็นภาพการดำรงชีวิตของนกยูง ได้ปรากฏผ่านท่าเต้นและการเคลื่อนไหว ผ่านการใช้นิ้วมือ ข้อมือ แขน อก เอว และข้อต่ออื่น ๆ ในลอกเลียนแบบอิริยาบถของนกยูงโดยเฉพาะท่าเต้นที่ใช้แขนอันเรียวยาวและนิ้วที่ยืดหยุ่นได้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความละเอียดอ่อนและความอ่อนช้อยของคอและศีรษะของนกยูงอย่างเต็มที่ และแสดงให้เห็นถึงพลังของชีวิตและจิตวิญญาณที่เข้มแข็งของนกยูงอีกด้วย

1. ต้นกำเนิดของระบำนกยูง พบว่า มีต้นกำเนิดในมณฑลยูนนานโดยแต่เดิมจะแสดงเพื่อรับใช้ศาสนา ต่อมาได้เผยแพร่ไปในพื้นที่ ต่าง ๆ และพัฒนาจากการเต้นเพื่อศาสนา เป็นการเต้นเพื่อความบันเทิง การเต้นระบำนกยูงมีรูปแบบการเต้นที่แตกต่างกันออกไปเมื่อนักเต้นนำเอาสไตล์การเต้นของตนเองเข้าไปผสมและสร้างสรรค์ **สอดคล้องกับทฤษฎีสร้างสรรค์ของ เวสคอท และ สมิท (Wesott M.S. and D.W. Smith, 1963) ที่อธิบายว่า** ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการทางสมองที่รวมประสบการณ์เดิมของแต่ละคนออกมา แล้วนำมาจัดให้อยู่รูปใหม่ของความคิด ซึ่งความคิดนี้เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคนไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งใหม่ในระดับโลกก็ได้ และการแสดงระบำนกยูงแบบฉบับของชาวยูนนานที่ได้รับความนิยมสูงสุด เป็นการแสดงของ หยาง ลี่ ผิง (Yang Liping)

หยาง ลี่ ผิง (Yang Liping) เกิดมาในฐานะของชนกลุ่มน้อยสนใจการเต้นรำมาตั้งแต่เด็ก เรียนรู้และพัฒนาฝึกฝนการเต้นด้วยตนเอง จนได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมวงสิบสองปันนาและคณะนากศิลป์เมื่อมีอายุ 13 ปี และสามารถผลักดันตนเองเข้าสู่คณะร้องเพลงและการเต้นรำแห่งชาติได้ ในเวลาต่อมาพร้อมกับการสร้างชื่อเสียงในการเต้นรำที่มีชื่อว่า “ระบำนกยูง” โดยที่ หยาง ลี่ ผิง ได้ออกแบบการเต้นรำระบำนกยูงที่มีรูปแบบและความหมายในสไตล์ของเธอนี้แตกต่างจากระบำนกยูงของชนชาติไต (Dai) **สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความคิดและรูปทรงของ Wang Yang, (2015)** ที่อธิบายว่าชาวยี่ที่มีการเต้นรำนกยูงมีความคิดที่มี “ความมหมาย” และ “รูปทรง” โดยแสดงออกผ่านการแสดงบนพื้นที่ที่ใช้เวทีเพื่อถ่ายทอดความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นความขัดแย้งแบบวิภาษวิธีตั้งแต่โบราณจนถึงศิลปินในยุคปัจจุบัน ภาพของของระบำนกยูงนั้นเป็นรูปธรรมและมีความหมาย ระบำนกยูงคือ มรดกทางวัฒนธรรมของชาวยูนนาน เป็นมรดกของเมืองที่ขับเคลื่อนด้วยการสนับสนุนของรัฐบาลแห่งชาติ **สอดคล้องกับการวิจัยของ Yu Yuting, (ม.ป.ป.)** ที่ศึกษาระบำนกยูงแล้วพบว่าชาว

ยี่ของจีนเริ่มเข้าสู่หมู่บ้าน ShuSha เพื่อเรียนรู้กิจกรรมและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมผ่านวัฒนธรรมการเต้นรำระบำนกยูง ซึ่งส่งผลให้เกิดความสัมพันธ์ใกล้ชิดเชื่อมโยงกันมากขึ้น ทำให้ยกระดับการเต้นรำระบำนกยูงให้เป็นวัฒนธรรมของชาติจีนที่มีบทบาทเชิงบวกและการสื่อสารทางวัฒนธรรม

2.องค์ประกอบและนาฏยประดิษฐ์การแสดงระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน พบว่า การออกแบบกระบวนท่าเป็นการเลียนแบบกิริยาท่าทางของนกยูง เช่น ท่านกยูงลำแพน ท่านกยูงชูคอ ท่านกยูงบิน โดยผสมผสานกับท่าเต้นของระบำจีนสมัยใหม่ที่เน้นความเป็นธรรมชาติของนกยูงด้วยความสง่างามพลิ้วไหวอย่างมีพลัง **สอดคล้องกับทฤษฎีการเคลื่อนไหวที่ สุรพล วิรุฬห์รักษ์, (2547)** ที่อธิบายว่า การเน้นพลังสามารถกำหนดได้ด้วยการแกว่งไกว การระเบิด การสืบเนื่อง การสั่นพลิ้ว และการลอยตัว การเต้นระบำนกยูงของ หยาง ลี่ ผิง เป็นการเต้นเดี่ยวที่โชว์ลีลาของระบำนกยูงที่ชัดเจนและสวยงามโดยใช้พื้นที่บนเวทีในการเคลื่อนไหวอย่างมีมิติน่าชม **สอดคล้องกับการใช้ที่ว่าง (Space) ในทฤษฎีการเคลื่อนไหวที่ สุรพล วิรุฬห์รักษ์, (2547)** อธิบายว่าการเคลื่อนไหวใด ๆ ต้องอาศัยที่ว่างเป็นปริมาตรคือมีทั้งความกว้างและความสูงที่มีความสำคัญในการกำหนดตำแหน่งขนาดทิศทาง ซึ่ง หยาง ลี่ ผิง สามารถกำหนดการใช้ที่ว่างกับกิริยาการเคลื่อนไหวของนกยูงได้อย่างสวยงาม ด้วยพรสวรรค์และความสามารถของเธอ **สอดคล้องกับการอธิบายเรื่องการเคลื่อนไหวในมิติต่าง ๆ ของ จารุณี หงส์จารุ, (2558)** ที่อธิบายว่าการเคลื่อนไหวสามารถดึงดูดสายตาผู้ชมนักแสดงที่มีพรสวรรค์จะมีความนิ่งที่สามารถควบคุมจิตใจ อารมณ์หรือจิตวิญญาณได้ตลอดเวลา

การเต้นรำระบำนกยูงของ หยาง ลี่ ผิง (Yang Liping) เป็นการสร้างภาพนกยูงใหม่ที่ถือเป็นการก้าวกระโดดครั้งใหญ่ในวงการศิลปะการแสดงของจีนและมีอิทธิพลในการเต้นรำรูปแบบอื่น ๆ เพราะเป็นลักษณะของการเต้นรำที่เน้นการแสดงออกของนกยูงมากกว่าจังหวะไดนามิก ซึ่งการเต้นระบำนกยูงที่เน้นการเลียนแบบท่าทางนี้ทำให้นักออกแบบท่าเต้นสามารถสร้างภาพนกยูงที่มีบุคลิกแตกต่างกันและเป็นการเปิดพื้นที่ให้นักออกแบบท่าเต้นได้แสดงออกและสร้างสรรค์ผลงานบนเวทีมากขึ้นอีกด้วย

ประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาการเต้นรำระบำนกยูงยังพบอีกว่า ผลงานการสร้างสรรค์ระบำนกยูงของ หยาง ลี่ ผิง (Yang Liping) เป็นการใช้แบบแผนการเต้นรำแบบดั้งเดิมที่เป็นการเต้นรำประจำชาติมาผสมผสานทำนอง จังหวะที่มีความทันสมัยและจิตวิญญาณของยุคสมัยขึ้นมาใหม่โดยใช้เทคนิคที่ไม่สูงและซับซ้อนมาก สามารถเข้าถึงผู้ชมและง่ายต่อการได้รับความนิยมต่อการเผยแพร่ที่ยังสะท้อนถึงสุนทรียภาพของการเต้นรำได้อย่างดี

ในด้านผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมศิลปะเต้นรำแบบดั้งเดิมสู่ความร่วมสมัยนั้น พบว่าการพัฒนาการเปลี่ยนแปลงของประเทศทั้งสถาบันการเมือง เศรษฐกิจ จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงมุมมองในการใช้ชีวิตของประชาชนจึงเกิดแนวคิดการผสมผสานกันของวัฒนธรรมจีนร่วมสมัยแบบเปิดและวัฒนธรรมต่างประเทศ ที่มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมการเต้นรำดั้งเดิมซึ่งเป็นการสืบทอดสุนทรียภาพและการซึมซับจิตวิญญาณของชาติ

แต่ทั้งนี้การสร้างวิธีการใหม่ในการสร้างสรรค์การเต้นรำประเภทนี้ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของการปฏิรูปการเต้นรำของชนกลุ่มน้อยทั้งด้านจิตใจ ประวัติศาสตร์ ชาติพันธ์ ขนบธรรมเนียมและศาสนา ซึ่งการสร้างสรรค์จำเป็นต้องมีความเข้าใจอย่างลุ่มลึก ถึงจะสามารถเข้าใจความหมายและลักษณะการเต้นรำพื้นบ้านบนพื้นฐานดั้งเดิมนี้ได้ ประกอบกับการเต้นรำแบบร่วมสมัยนี้ล้วนเต็มไปด้วยกลิ่นอายของความสมัยใหม่ที่มีมาตรฐานความงามระดับศิลปะขั้นสูงซึ่งไม่เพียงแต่ความเข้าใจถ่องแท้ในศิลปะนาฏศิลป์ประจำชาติเท่านั้นยังต้องมีทักษะอย่างยอดเยี่ยมอีกด้วย

แต่ละชาติมีเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน บุคลิก อารมณ์ การใช้ชีวิต รวมถึงคุณสมบัติทางจิตวิทยา การซึมซับและแนวคิดเกี่ยวกับสุนทรียะที่มีลักษณะเฉพาะของตนเอง การแสดงออกทางศิลปะจึงแตกต่างกัน การเต้นรำของชนชาติไต (Dai) เป็นวัฒนธรรมของชนชาติที่แสดงออกถึงความแข็งแกร่งและความเป็นปึกแผ่น มั่นคง ซึ่งถูกสะท้อนผ่านศิลปะการเต้นรำ กุญแจสำคัญในการเปลี่ยนแปลงและการสร้างสรรค์วัฒนธรรมการเต้นรำอยู่ที่การสร้างจินตภาพให้ผู้คนเข้าใจและซึมวับวัฒนธรรมภาพการเต้นรำไม่ใช่ทัศนคติของมนุษย์ที่สามารถเข้าใจได้ง่าย แต่เป็นความหมายที่สามารถสื่อความงามเชิงเปรียบเทียบและความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่เกิดจากพลวัตของการเต้นรำในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ของความสง่างาม ความสงบ และความเป็นมงคลในอุดมคติของชาวไต (Dai) นกยูงมีความสำคัญทางวัฒนธรรมในวัฒนธรรมของชาวไต (Dai) การปรับเปลี่ยนการเต้นรำควรให้ความสำคัญความงดงามและภาพทางวัฒนธรรม และภาพลักษณ์ที่มีค่าอย่างหาที่เปรียบมิได้ของนกยูงในอุดมคติของชาวไต (Dai)

การเข้าใจรากฐานของชาติอย่างลึกซึ้ง จะทำให้เราสามารถเข้าใจถึงความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะวัฒนธรรมและลักษณะความงามแบบดั้งเดิมของชาติ การสร้างสรรค์การเต้นรำพื้นบ้านร่วมสมัยจึงเป็นจิตวิญญาณของการเสริมสร้างความเป็นชาติอีกด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

การวิจัยเรื่อง ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพพรรณนาวิเคราะห์ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลจะเป็นกระบวนการที่เกี่ยวเนื่องกับผลการวิเคราะห์ตามความมุ่งหมายการวิจัยที่ได้นำเสนอและปรากฏในบทที่ 4 แล้วนั้น ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่จะอภิปรายเพิ่มเติมดังนี้

1. ระบำนกยูงเป็นมรดกเก่าแก่ทางวัฒนธรรมชนชาติไต (Dai) ที่แสดงอัตลักษณ์และความอุดมสมบูรณ์ของชนชาติ ตลอดจนมีความเกี่ยวข้องยึดโยงกับศาสนาและจิตวิญญาณ การสร้างสรรค์บนพื้นฐานของความเป็นดั้งเดิมด้วยการผสานกับวัฒนธรรมสมัยใหม่ จึงเป็นการต่อยอดทางวัฒนธรรมของชนชาติได้อีกทางหนึ่ง

2. การสร้างสรรค์ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง เป็นต้นแบบของศิลปะการเตนรำแบบร่วมสมัยที่เข้าถึงจิตวิญญาณของชนชาติจีนได้อย่างไม่มีเงื่อนไข เพราะไม่ได้ละทิ้งอัตลักษณ์ความเป็นดั้งเดิมของสิลปะการเต้น การคิดแบบใหม่ผสานกับความเป็นดั้งเดิมอย่างลงตัวจะสร้างพลังแห่งวัฒนะรรมการแสดงให้ขับเคลื่อนได้อย่างยาวนาน

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ระบำนกยูง เป็นระบำที่เก่าแก่ของชนชาติไต(Dai) ผ่านการเปลี่ยนแปลงทั้งสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมืองแต่ยังคงเด่นตระหง่านอยู่ในชีวิตและจิตวิญญาณของชนชาติจีนตลอดไป จึงควรที่จะมีการอนุรักษ์เผยแพร่ข้อมูลไว้ในรูปแบบเอกสารและสื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ

2. การวิจัยทางด้านศิลปะการแสดงในอาเซี่ยนมีอีกหลายประเด็นที่น่าสนใจและสามารถสร้างสัมพันธภาพทางสังคมวัฒนธรรมตลอดจนเศรษฐกิจได้เป็นอย่างดี จึงควรที่จะมีการศึกษาแลกเปลี่ยนกันเพื่อเป็นการสร้างเครือข่ายและภาคีร่วมกันโดยมีศิลปะการแสดงเป็นเครื่องมือ

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

จารุณี หงส์จารุ. (2558). *ปริทัศน์ศิลปะการละคร*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทวีเกียรติ ไชยยงยศ. (2538). *สุนทรียะแห่งทัศนศิลป์*. กรุงเทพฯ: สถาบันราภัฏสวนดุสิต.

เมชฌ สอดส่องกฤษ และฉวีวรรณ ล่องเจริญกุล. (2564). *กระแสวัฒนธรรม*.

วิกรม กรมดิษฐ์. (2556). *ชีวิตใหม่ 2* (พิมพ์ครั้ง). กรุงเทพฯ: บริษัท พริ้นท์ ซิตี้ จำกัด.

ศูนย์วัฒนธรรมอาเซี่ยน. (2558). *นิทรรศการ "ต่างคล้าย ใช่เลย ในการแสดงพื้นบ้านอาเซี่ยน ครั้งที่ 1"* (วันที่ 17-18 ตุลาคม พ.ศ. 2558, บ.ก.). หอศิลป์ร่วมสมัยราชดำเนิน ชั้น3 ถนนราชดำเนินกลาง เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร.

สุรพล วิรุฬห์รักษ์. (2543). *นาฏยศิลป์ปริทรรศน์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพสุวรรณ.

สุรพล วิรุฬห์รักษ์. (2547). *หลักการแสดงนาฏยศิลป์ปริทรรศน์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรินทร์ หว่างจิตร. (2564). เรียนรู้...นกยูงรำแพน...

August. (2564). "หญิงที่มีชีวิตเหมือน 'จักรพรรดินี' ตลอด 20 ปีไม่ต้องอาบน้ำเอง ตอนกินข้าวยังต้องมีคนใช้คอยป้อน". สืบค้น จาก วันที่ 11 มีนาคม 2562 website: http://www.liekr.com/.

Broun Marion. (1976). *The International Cgelopedia of Music and Musicions*. Toronto York: Doald, Mead and Compang.

Casillan BR. (1997). *Vickres. s.l.□: Pain Symptom Manege*.

Chen Shanshan. (2558). *การวิจัยเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการเต้นรำนกยูงของคน, Ruili Dai*. มหาวิทยาลัยศิลปะยูนนาน.

Chun Mi Hyun. (1999). "Developing a Somatic Teaching Method for Korean Traditional Dance,". *Dissertation Abstracts International*, *60(11)*(3883-A ; May).

Clark Mary and Crisp. (1997). *Clement. Crip. Ballet on Lustrated History*. London: A and C. B. Lack LID.

Foulkes P. (1997). *Thedry Model Guideline And Development*. S.L.: S.N.

Hyman Randolph-Daltion. (2000). *“The Self is the Dancer□: A Cross Cultural Conceptualization of Dance Edicationw.”*

Lausevic M. (1998). *A Different Village□: International Folk Dance and Balkan Music And Dance in the United States.* Wesleyan University.

LiShuangyun. (2013). *การวิจัยเกี่ยวกับการก่อตัวและการพัฒนาของนกยูงมวยแห่งชาติ Dai ในจังหวัด Dehong*. มหาวิทยาลัยแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนตอนใต้.

Madeleine Thien. (2559). รุ่งโรจน์-ลับล่วง กระแสดนตรีคลาสสิคในสังคมจีนศักดินา-คอมมิวนิสต์. สืบค้น จาก 8 กรกฎาคม 2559 website: https://atibhopwritings.wordpress.com/2017/03/29/cultural-revolution-and-music/

Torrance E.P. (1969). *Rewarding creative behavior□: Experiment in classroom creativity* (Englewood). NJ: Prentice-Hall.

Wang Yang. (2015). *มรดกและการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนกลุ่มน้อยชายแดนและการส่งเสริมพลังอำนาจทางวัฒนธรรมแห่งชาติ.* มหาวิทยาลัยยูนนาน.

Wesott M.S. and D.W. Smith. (1963). *Child Development and Personality*. New York: Harper and Brothers.

Yu Yuting. (ม.ป.ป.). *ปัจจัยหลายประการที่สร้างลักษณะความงามของการเต้นรำได*. วิทยาลัยครู Yuxi สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนจีน.

ZhangShasha. (2007). *การวิจัยเกี่ยวกับการสืบทอดและการแปรปรวนของการเต้นรำนกยูงของคนได*. มหาวิทยาลัยกลางสำหรับชนกลุ่มน้อย.

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาคผนวก

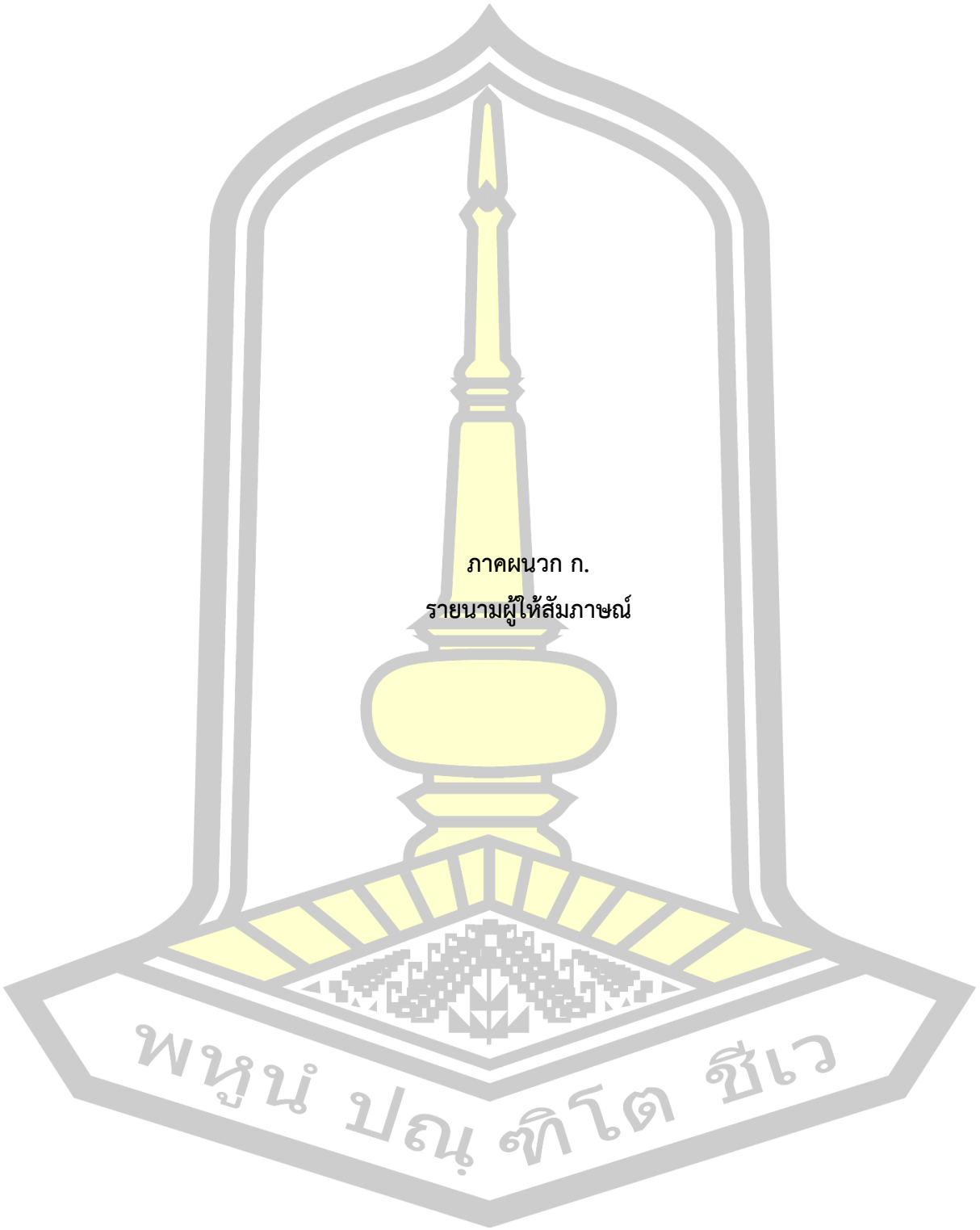

ภาคผนวก ก.

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

คฑาวุธ มาป้อง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2563

ดรณ์ กุลยานนท์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านบุตรอนงค์ อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ, เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2563

ทรรณรต ทับแย้ม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2563

ธนานันท์ ศรีประภาพงษ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนลำทะเมนชัย อ.ลำทะเมนชัย จ.นครราชสีมา, เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2563

นฤบดินทร์ สาลีพันธุ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2563

นันทวัน สังขะวร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี, เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2563

บุญมี บุญเรือง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านเลขที่ 8/3 ศิริมงคล ต.จองคำ อ. เมืองแม่ฮ่องสอน, เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2563

พีระ พันลูกท้าว เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564

มานพ ประเสริฐกุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านเลขที่ 8/3 ศิริมงคล ต.จองคำ อ. เมืองแม่ฮ่องสอน, เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2563

ศุภกร ฉลองภาค เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2564

ศิริมงคล นาฏยกุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2563

สมพร บุญเรือง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านเลขที่ 8/3 ศิริมงคล ต.จองคำ อ. เมืองแม่ฮ่องสอน, เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2563

สุรีพร ประเสริฐกุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านเลขที่ 8/3 ศิริมงคล ต.จองคำ อ. เมืองแม่ฮ่องสอน, เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2563

Chen Qingshan เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 13 ตุลาคมคม 2563

Chilile เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 13 ตุลาคมคม 2563

Guo Qian เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 11 ตุลาคมคม 2563

Hu hongchang เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 14 ตุลาคมคม 2563

He Zhengyi เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 14 ตุลาคมคม 2563

Li cheng เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 13 ตุลาคมคม 2563

Nong Yanya เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2563

Ren sijing เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 21 ธันวาคมคม 2562

Pan Bo เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 19 ธันวาคมคม 2562

Su shenglin เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 22 ธันวาคมคม 2562

Sun pengcheng เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 20 ตุลาคมคม 2563

Xiaofeng Xu เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2563

Yang jin เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 17 ตุลาคมคม 2563

Yang shuangli เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน เมื่อวันที่ 15 ตุลาคมคม 2563

Yang Liping เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองยูนาน ประเทศจีน
เมื่อวันที่ 22 ธันวาคมคม 2562

Yao yong เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน
เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2563

Yu yubo เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน
เมื่อวันที่ 18 ตุลาคมคม 2563

Zhang Dongsheng เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน
เมื่อวันที่ 5 ตุลาคมคม 2563

Zhang renfa เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน
เมื่อวันที่ 11 ตุลาคมคม 2563

Zhang Lei เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน
เมื่อวันที่ 18 ตุลาคมคม 2563

Zhang jieเป็นผู้ให้สัมภาษณ์, Wang Tao เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่เมืองกวางโจ ประเทศจีน
เมื่อวันที่ 20 ตุลาคมคม 2563

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

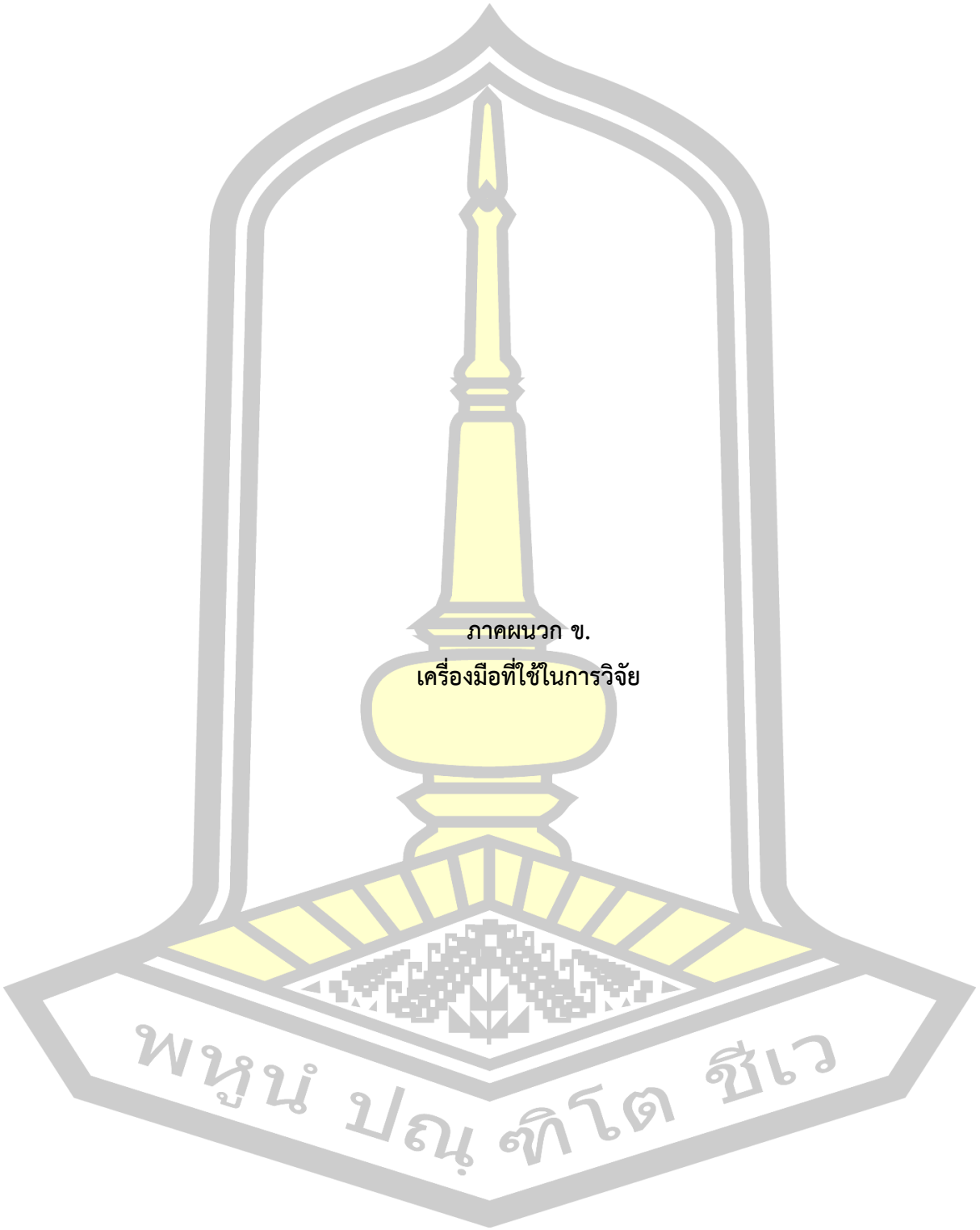

ภาคผนวก ข.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์ ชุดที่ 1

กลุ่มผู้รู้ : ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์จีนและนาฏศิลป์ตะวันตก

เรื่อง : ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ .....ปี

ศาสนา.....เชื้อชาติ.....อาชีพ.....

ที่อยู่ปัจจุบัน.....บ้าน.....ถนน.....ตำบล.....

อำเภอ..... จังหวัด.....

สถานะภาพทางครอบครัว

( ) โสด ( ) สมรส ( ) หย่าร้าง

ตอนที่ 2 รูปแบบการแสดงระบำนกยูง

1.ความเป็นมาและรูปแบบการแสดง

.....

.....

.....

.....

2.รูปแบบการแสดงระบำในอดีต

.....

.....

.....

.....

3.การพัฒนารูปแบบการแสดงในปัจจุบัน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4.แนวคิดในการคิดสร้างสรรค์งานแสดง

.....

.....

.....

.....

5.การออกแบบท่าเต้น

.....

.....

.....

.....

6.ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัมภาษณ์

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

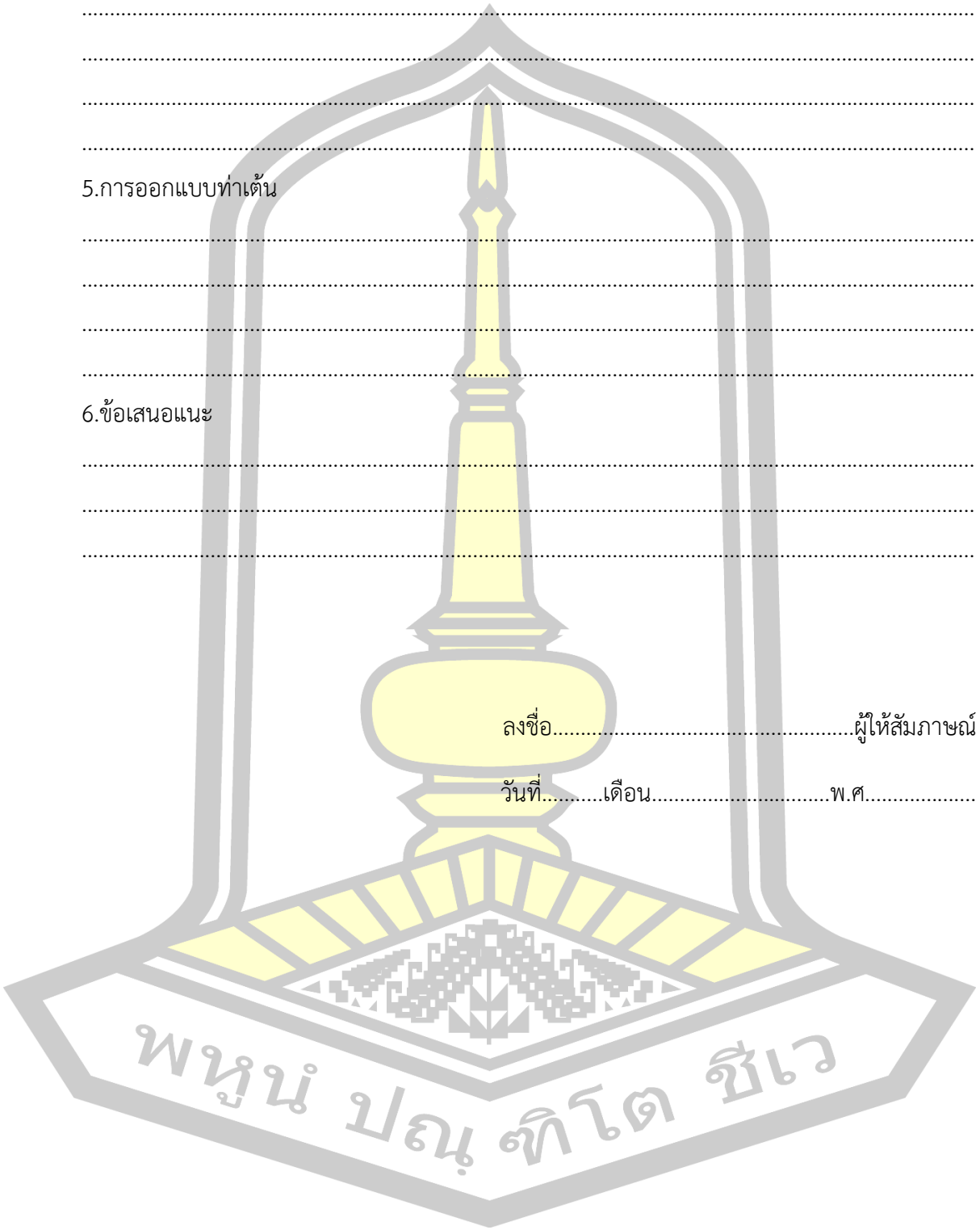

แบบสัมภาษณ์ ชุดที่ 2

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล : ผู้ปฏิบัติการแสดง

เรื่อง : ระบำนกยูงร่วมสมัยของ หยาง ลี่ ผิง ศิลปินแห่งชาติมณฑลยูนนาน

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี

ศาสนา.....เชื้อชาติ.....อาชีพ.....

ที่อยู่ปัจจุบัน.....บ้าน.....ถนน.....ตำบล.....

อำเภอ..... จังหวัด.....

สถานะภาพทางครอบครัว

( ) โสด ( ) สมรส ( ) หย่าร่าง

ตอนที่ 2 รูปแบบการแสดงระบำนกยูง

1.รูปแบบการแสดงเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

2.รูปแบบการแสดงในปัจจุบัน

.....

.....

.....

3.การฝึกซ้อมการแสดง

.....

.....

.....

4.ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัมภาษณ์

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาคผนวก ค.

ภาพประกอบ

ภาพประกอบ 74 ผู้วิจัยแสดงท่าสัญลักษณ์ในระบำนกยูง

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 75 ผู้วิจัยแสดงท่าสัญลักษณ์ในระบำนกยูง

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 76 อาจารย์ Sushenglin ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์จีน จากมหาวิทยาลัยกวางโจว
ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 77 ผู้วิจัยกับอาจารย์ Sushenglin ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะการแสดงประเทศจีน อาจารย์ Guo Qian อาจารย์Ren sijing อาจารย์Pan Bo ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัฒนธรรมจีน เพื่อนๆ ที่ทศึกษา มหาวิทยาลัยกวางโจ ประเทศจีน
ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 78 ผู้วิจัยร่วม Work Shop กับ อาจารย์ Sushenglin ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์จีน จากมหาวิทยาลัยกวางโจว

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 79 ผู้วิจัย ผู้วิจัยร่วม Work Shop กับอาจารย์ที่ปรึกษา พัฒนาวิทยานิพนธ์

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 80 ผู้วิจัยกับรศ.ดร.สุพรรณี เหลือบุญชู ผู้ทรงคุณวุฒิด้านดนตรีและศิลปะการแสดง
ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 81 ผู้วิจัยกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อาจารย์ประจำหลักสูตร
ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 82 รศ.ดร.ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ช่วยดูแลการบันทึกภาพประกอบการวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 83 รศ.ดร.ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดูแลเครื่องแต่งกายในการบันทึกภาพให้ผู้วิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 84 การสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ภาพประกอบ 85 ผู้วิจัยกับล่ามผู้ช่วยในการแปลภาษา

ที่มา : ผู้วิจัย 2564

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	TAO WANG
วันเกิด	10 APR 1994
สถานที่เกิด	GUIZHOU CHINA
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	MAHASARAKHAM THAILAND
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	วิทยากรพิเศษ(ภาษาจีน)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนนารีนุกูล จังหวัดอุบลราชธานี
ประวัติการศึกษา	ค.ศ. 2018 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจาก GUIZHOU UNIVERSITY FOR NATIONALITIES ค.ศ. 2021 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว